

ASSEMBLEA DE CATALUNYA

RECUILL DE DOCUMENTS

PRESENTACIO

Cercar qualsevol precedent al què és avui l'Assemblea de Catalunya seria tasca ben inútil. Potser perquè també seria igualment difícil de trobar dins de la història contemporània del conjunt de l'Estat espanyol, una conjuntura semblant a la que ens ha tocat de viure en els darrers trenta-cinc anys. La Dictadura de Primo de Ribera, ni quantitativament ni qualitativa, no és comparable al llarg mal son de la dictadura franquista. L'Assemblea de Catalunya, doncs, és una experiència inèdita, com és inèdita la circumstància que l'ha infantada. L'Assemblea de Catalunya es singularitza pel procés que l'ha duta a terme, per l'amplitud del seu abast, pels seus objectius, mínims però unitaris.

La Catalunya en lluita per la seva afirmació nacional té bons precedents de convergència de forces. A començaments de segle fou eficaç la Solidaritat Catalana. Després de la desfeta de la guerra civil, l'any 1945 Josep Pous i Pagès funda el Consell Nacional de la Democràcia Catalana - que actuà com element coordinador fins cap el 1952. De cara a una convergència de forces, hi havia, però, en els anys quarantes i cincantes - l'exclusió que algunes forces polítiques feien en referència a d'altres posant en qüestió la seva transparència democràtica. De cara a l'assoliment del principi de no-exclusió per a seure a una taula de negociació i coordinació es van anar fent passos.

El 1966 i arrel de la tancada de estudiants del Sindicat Democràtic al convent dels Caputxins de Sarrià, es constitueix la Taula Rodona Democràtica per a coordinar l'ajut d'emergència als assetjats i represaliats: Aquesta Taula Rodona ha continuat essent fins el 1973 un lloc de trobament i d'endegament d'accions cíviques de tota mena.

Després de llarga gestació, des del gener de 1968, apareix a finals de 1969, la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya. La - llançaren sense exclusions, cinc partits polítics que cobrien un ampli ventall ideològic i com iniciativa oberta a totes les forces polítiques. Constitueix un pacte polític basat en set punts.

Actualment està composta per set partits i segueix essent la coordinació de grups formalment polítics més àmplia i representativa.

El mateix esperit de diàleg obert i sense exclusions que va conduir a la constitució de la C.C.F.P.C. també era una exigència per a participar en la futura Assemblea de Catalunya. Exigència única i ben explícita en el document d'invitació que fou àmpliament difós al llarg i ample del país. El diàleg però no era la única finalitat. L'Assemblea de Catalunya, des de la seva gestació volia obrir-se a qualsevol organització, política o no, legal o paralegal o clandestina, grup o individu, sempre que: "...a Catalunya mantinguin una activitat o puguin eventualment desenrotllar-la, contra la dictadura franquista i reconguin l'opressió a què està sotmesa la personalitat nacional de Catalunya..." Per tant, dins la mateixa proposta inicial ja hi bategaba un esperit d'acció i de lluita, que s'explicità en un programa polític mínim i unitari, condensat en els quatre punts aprovats en la 12 Sessió plenària constitutiva el 7 de Novembre de 1971.

El doble encert de la C.C.F.P.C. en llençar la idea fou el de no voler-se atribuir en exclusiva cap funció rectora i el de comptar des del primer moment amb d'altres forces democràtiques i antifranquistes per tal de constituir-se en comissió preparatòria. La C.C.F.P.C., en tant que - constituïda en aquell moment per cinc partits polítics catalans, hauria pogut caure fàcilment en la temptació de sentir-se prou àmpliament representativa per a elaborar un programa polític mínim i oferir-lo a l'acceptació del poble de Catalunya com a fonament constitutiu de la proposada Assemblea. En aquest cas, la composició de l'Assemblea de Catalunya, avui, seria ben altra i sen dubte força més limitada.

L'Assemblea de Catalunya, doncs, constitueix un sòlid marc de convergència democràtica, en el qual, sense que a cap de les organitzacions que hi estan integrades li calgui abdicar ni de la més petita engruna dels seus objectius a llarg termini, ha estat possible de trobar uns objectius mínims immediats i comuns, la consecució dels quals, massa incerta

a través d'una actuació aïllada, es fa més i més abastable a mesura que s'enforteix l'acció conjunta.
El funcionament de l'Assemblea de Catalunya no és jeràrquic. L'autoritat resideix en el Plè de l'Assemblea. La Comissió Permanent, el secretariat o les comissions de treball no són més que mandatariis de la plenària, a diferents nivells.

*

*

*

A través del present recull de documents es pot reviuir el procés de l'Assemblea de Catalunya des de la seva concepció fins a l'hora present. El recull no és pas exhaustiu, ni de bon tros. Tampoc no calia que ho fos. El VI apartat, sobretot, donada l'abundosa presència de delegacions d'Assemblea de Catalunya a les comarques, ciutats o barris, alhora que el fort impacte de l'Assemblea més enllà dels seus límits estrictes, hauria permès de confeccionar un volum de força més gruix.

La major part dels documents aplegats, sobretot en els apartats III, IV i V, han estat objecte d'una amplíssima difusió. L'Assemblea de Catalunya, no té en general, activitat editorial pròpia. L'organisme corresponent, plenària, Comissió permanent o secretariat redacta els textos originals i els distribueix a les organitzacions, cada una de les quals confecciona la seva pròpia edició i té cura de la distribució. Resulta il·lustratiu de veure com un mateix text pot revestir, en la seva materialitat - format, qualitat del paper, impressió - formes ben diverses segons l'organització editora. En alguns casos, hem incorporat el document original, tal com va sortir de l'organisme redactor.

Alguns dels documents aplegats han estat editats en versió castellana a més de l'original en català. Volem remarcar que l'Assemblea de Catalunya utilitza el català com a vehicle d'expressió. En aquest sentit remetem al document nº 35, "Campanya per a l'ús oficial de la llengua catalana". Malgrat tot, quan algun document cal que sigui difós en certs sectors on l'exclusivitat del català podria significar una limitació en la seva acceptació i comprensió, la organització que edita pot, fent-ho constar, - distribuir-ne una versió castellana. Sempre que hem disposat del material hem inclòs les dues versions.

Febrer del 1975

COMISSIO D'ENLLAÇ

Sería trabajo inútil buscar cualquier precedente a lo que es hoy la "Asamblea de Catalunya". Seguramente porque resultaría igualmente difícil hablar, en la historia contemporánea del conjunto del Estado español, - una coyuntura semejante a la que nos ha tocado vivir en los últimos treinta y cinco años. La Dictadura de Primo de Rivera no es comparable ni cuantitativa ni cualitativamente a la interminable pesadilla de la Dictadura franquista.

La "Asamblea de Catalunya" es pues una experiencia inédita como es única la circunstancia en que ha nacido. "La "Asamblea de Catalunya" resulta un hecho singular por el proceso de que ha nacido, por la amplitud de su alcance y por sus objetivos, mínimos, pero unitarios.

La lucha de Catalunya por su afirmación nacional tiene notables precedentes de convergencias de fuerzas. A principios de siglo fué eficaz la "Solidaritat Catalana". Tras el desastre de la guerra civil, en 1945 Josep Pous i Pagés funda el "Consell Nacional de la Democràcia Catalana" que actuó como elemento coordinador hasta 1952 aproximadamente. Existía, con todo, en los años cuarenta y en los cincuenta la dificultad, para una convergencia de fuerzas, de la exclusión que algunas fuerzas políticas planteaban con referencia a otras poniendo en cuestión su transparencia democrática. Poco a poco se fueron realizando pasos hacia la obtención del principio práctico de no-exclusión para sentarse a una mesa de negociación y coordinación.

En 1966, a raíz del cerco a los estudiantes del Sindicato Democrático en el convento de los capuchinos de Sarrià, se constituye la "Taula Rodona - Democràtica" para coordinar la ayuda de emergencia a los sitiados y represaliados. Esta "Taula Rodona" ha continuado hasta 1973 como lugar de encuentro y de lanzamiento de acciones cívicas de todo orden.

Tras larga gestación, desde enero de 1968, aparece a fines de 1969 la "Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya" (C.C.F.P.C.).

La pusieron en marcha, sin exclusiones, cinco partidos políticos que cubrían un amplio abanico ideológico y como iniciativa abierta a todas las fuerzas políticas. Constituye un pacto político basado en siete puntos. Actualmente está compuesta por siete partidos y sigue siendo la coordinación de grupos formalmente políticos más amplia y representativa.

El mismo espíritu de diálogo abierto y no excluyente que condujo a la constitución de la C.C.F.P.C. también era una exigencia para participar en la futura "Asamblea de Catalunya". Exigencia única y muy explícita en el documento de invitación que fué ampliamente difundido a lo largo y a lo ancho de todo el país. Sin embargo, el diálogo no era la única finalidad. La "Asamblea de Catalunya" desde su gestación quería estar abierta a cualquier organización política o no-política, legal para-legal o clandestina, grupo o individuo, con tal que:.... mantengan en Cataluña o puedan eventualmente desarrollar una actividad contra la dictadura franquista y reconozcan la opresión a que está sometida la personalidad nacional de Catalunya...."Por tanto ya desde la misma propuesta inicial palpitaba un espíritu de acción y de lucha, que se explicitó en un programa político mínimo y unitario, compendiado en los cuatro puntos aprobados en la 1ª Sesión plenaria constitutiva el 7 de noviembre de 1971.

El doble acierto de la C.C.F.P.C. al lanzar la idea radica en el hecho de no quererse atribuir en exclusiva ninguna función rectora y el de contar desde el primer momento con otras fuerzas democráticas y antifranquistas para constituirse en comisión preparatoria. La C.C.F.P.C. por el hecho de estar constituida entonces por cinco partidos políticos catalanes, habría podido caer fácilmente en la tentación de sentirse de amplitud suficientemente representativa para elaborar un programa político mínimo y ofrecerlo a la aceptación del pueblo de Cataluña como fundamento constitutivo de la Asamblea propuesta. En este caso la composición de la "Asamblea de Catalunya" sería hoy muy distinta y seguramente bastante más limitada.

La "Asamblea de Catalunya" constituye pues, un sólido marco de convergencia democrática en el que ha sido posible, sin que a ninguna de las orga

nizaciones que en ella se integran le haya sido preciso abdicar en absoluto de ninguno de sus objetivos a largo plazo, hallar unos mínimos objetivos inmediatos y comunes, la consecución de los cuales - muy incierta a través de una acción aislada- se hace más alcanzable en la medida en que se fortalece la acción conjunta.

El funcionamiento de la "Assemblea de Catalunya" no es jerárquico. La autoridad reside en el Pleno de la Asamblea. La "Comisió Permanent", el "Secretariat" o les "Comissions de treball" no son otra cosa sino mandatarios, a distintos niveles, de la plenaria.

*

*

*

A través de la presente recopilación de documentos es posible revivir el proceso de la "Assemblea de Catalunya"... desde su concepción hasta el momento actual. Este compendio de documentos no es, ni con mucho, exhaustivo. Ni era necesario que fuera así. Especialmente el apartado VI, dada la abundante presencia de delegaciones de la "Assemblea de Catalunya" en las comarcas, ciudades y barrios, y a la vez el fuerte impacto de la Asamblea más allá de sus límites estrictos, permitiría el montaje de un volumen de notable grosor.

La mayor parte de los documentos reunidos, especialmente en los apartados III, IV y V, han sido amplísimamente difundidos. La "Assemblea de Catalunya" no posee, en general, actividad editorial propia. El organismo correspondiente- Plenaria, Comisión Permanente o Secretariado- redacta los textos originales y los distribuye a las organizaciones, cada una de las cuales confecciona su propia edición y cuida de su distribución. Resulta ilustrativo, observar cómo un mismo texto puede revestir en su materialidad- formato, calidad del papel, impresión- formas muy diversas según la organización editora. En algunos casos hemos incorporado el documento original, - tal como salió del organismo redactor.

Algunos documentos de este compendio han sido editados en versión castellana, además del original catalán. Conviene anotar que la "Assemblea de Catalunya" usa el catalán como vehículo de expresión. En este asunto nos remitimos al documento N° 35 "Campaña para el uso oficial de la lengua catalana". Sin embargo cuando conviene la difusión de algún documento entre ciertos sectores donde la exclusividad del catalán podría reportar alguna limitación para su comprensión y aceptación, la organización que edita puede, haciendo que así conste, distribuir una versión castellana. Hemos incluido las dos versiones siempre que hemos tenido a nuestra disposición el material preciso.

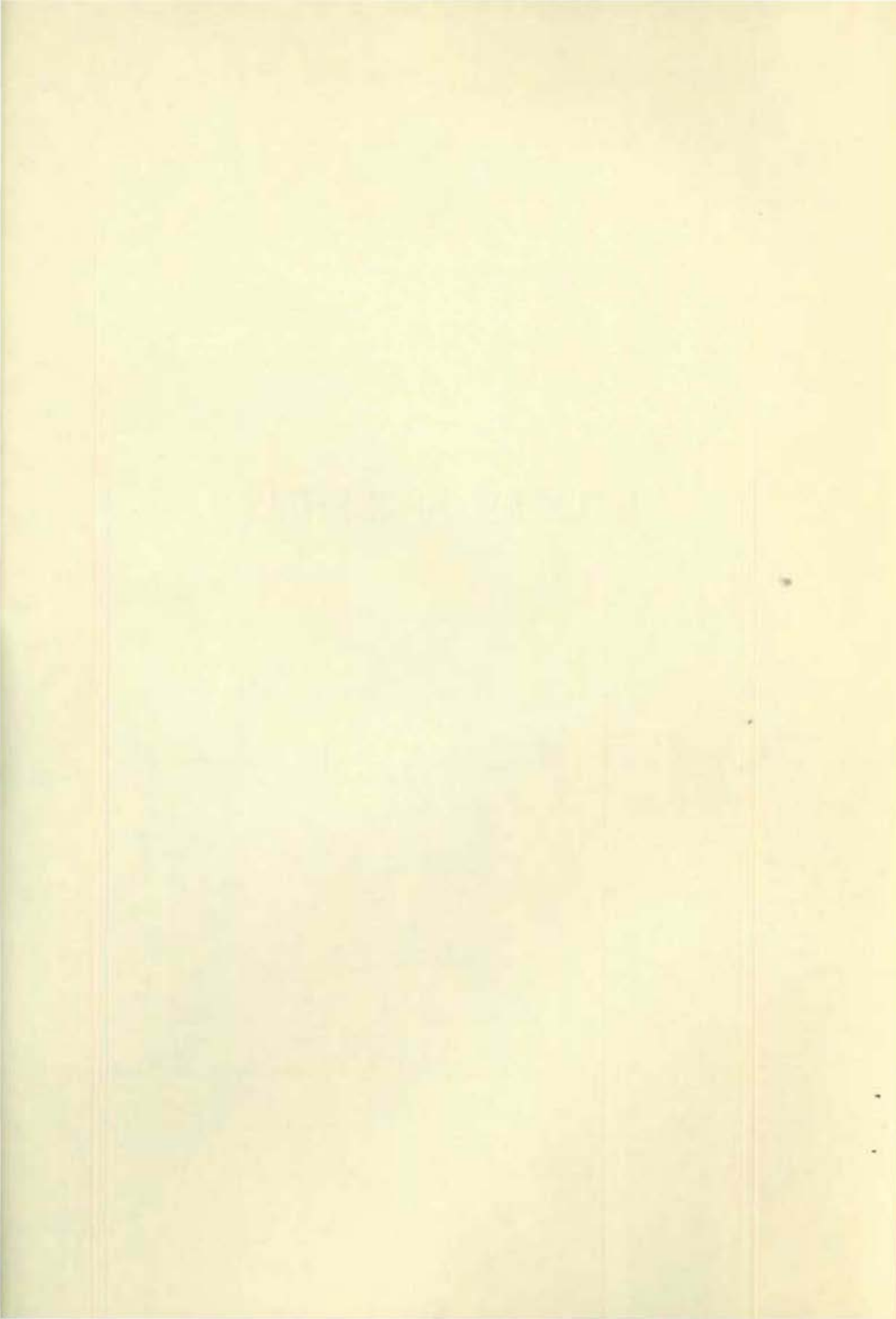
Febrero de 1975

Comissió d'enllaç

I

DOCUMENTS FONAMENTALS

Inici i evolució de l'Assemblea de Catalunya

Cap a l'Assemblea de Catalunya.

Definició.

Aquesta assemblea pretén ser una reunió de representants de partits polítics catalans, de grups, d'organitzacions paralegals, d'altres organitzacions i personalitats que a Catalunya mantinguin una activitat, o puguin eventualment desenrotllar-la, contra la dictadura franquista i reconeguin l'opressió a què està sotmesa la personalitat nacional de Catalunya, sense altra exigència per a participar-hi que la d'una actitud de diàleg.

Possibilitats i límits de l'Assemblea.

La Comissió preparatòria de l'Assemblea de Catalunya, constituïda per representants de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya, Taula Rodona, Comissions Obreres, grups cristians defensa Drets humans, Assemblea Permanent de Montserrat, comunitats cristianes de base, considera important crear les condicions materials i polítiques per tal que aquest diàleg s'iniciï, obrint un nou procés de convergència sobre la confrontació de les valoracions de la situació política general i les experiències de la lluita, així com sobre l'anàlisi de les perspectives i objectius a assolir en l'acció unitària i les possibilitats d'articulació de l'oposició.

La manca de llibertats democràtiques durant trenta dos anys i la repressió continuada sobre els grups i persones que han incidit sobre la problemàtica de Catalunya, si bé no han aconseguit d'impedir una lluita continuada que ha conduït a certs canvis, no és menys cert que han dificultat una acció articulada i una confrontació de les diferents opcions per solucionar els problemes reals del país, en la que hi participés democràticament tot el poble de Catalunya. Avui, això no és encara possible i no ho serà mentre no aconseguim el restabliment de les llibertats democràtiques. Mentrestant la representativitat en aquest acte sols podrà ser mesurada pel sentit de responsabilitat i per l'actitud dels qui vulguin comprometre la seva presència.

Aquests fets donen a la situació actual una caracterització que és imprescindible de tenir en compte. Per una banda, les dificultats de l'actuació política clandestina han fet que els sectors més actius no derivessin la seva activitat sols a través dels partits polítics si no que fessin aparició per una gran diversitat de vies. Per una altra banda, organitzacions professionals, culturals o confessionals es veuen constantment requerides per l'actuació política, davant la implicació genèrica que reclama la defensa dels drets humans i la manca de llibertats per desenvolupar les seves pròpies actuacions. Per últim, un amplíssim sector del nostre poble conscient de l'opressió, resta inorganitzat, però disponible com a oposició potencial per a una opció política global que s'ajusti amb les seves formulacions polítiques a les exigències generalitzades, oferida responsablement i amb garanties d'eficàcia.

Al costat d'aquesta heterogeneïtat en l'organització política, existeix la pròpia dels sectors organitzats que d'acord amb les seves respectives concepcions han elaborat, més enllà del restabliment de les llibertats democràtiques, les solucions concretes als problemes reals que el nostre país té plantejats. Algunes d'aquestes solucions són entre si excloents, d'altres podrien complementar-se per un procés de síntesi; però totes elles exigeixen una fase d'explicació i d'inte-

gració crítica de tot el poble. Per això considerem que allò fonamental és apuntar cap als problemes de fons, estimem que la primera tasca per a aconseguir-ho consisteix a trobar els punts de convergència que sense entrar en contradicció amb cap de les solucions preconitzades, permetin avançar cap a l'aplicació d'aquelles que es manifestin justes.

La comissió preparatòria considera que un dels perills en què podria caure l'Assemblea de Catalunya fóra el d'enfocar el diàleg sobre les visions pròpies dels participants en lloc de posar en primer pla l'objectiu fonamental de la convergència que permeti potenciar la lluita democràtica.

Per altra banda, no es pot perdre ni un moment de vista que l'Assemblea té lloc amb limitacions materials molt especials, és a dir: enfront de la dictadura franquista. Això fa reflexionar sobre l'exigència d'una utilització molt responsable de les possibilitats de discussió democràtica. La necessitat que l'Assemblea aconseguixi "el màxim d'acords, en el mínim de temps i amb plena corresponsabilització," obliga tothom a un gran treball de reflexió i de síntesi. Per això, la comissió preparatòria ha obert un període de treball que anomena pre-assemblea, per tal de discutir, amb el nombre màxim de participants, els punts fonamentals i recollir les seves opinions abans de cloure l'informe definitiu.

A l'hora d'exposar la situació política es fa necessari atendre els seus trets més generals, marginant matitzacions, amb la finalitat, una vegada més, d'assolir la convergència.

Referències a la situació política de l'Estat espanyol.

La persistència de les formes feixistes de poder com a base de l'ordenament polític de l'Estat espanyol, que s'inicià fa trenta dos anys, és un fet anacrònic que no correspon ni als interessos generals, ni a l'equilibri de forces reals que existeixen. Els desenvolupaments econòmic i polític entren en conflicte amb l'existència d'un règim que, en el seu nucli de govern, es debat per mantenir a les seves mans l'aparell del poder, mentre al seu voltant, i entre els seus, es dibuixa un estat d'inseguretat, de descontentament i de desmoralització. Aquest nucli de govern es debat en dos fronts: un per intentar mantenir a ratlla les aspiracions populars i la seva forma organitzada i l'altre, el de la lluita de camarilles que divideix el propi nucli de poder, amb línies de tensió creixent. La necessitat d'ampliar la base social per escometre contra l'altra camarilla és una constant en la utilització demagògica dels grans problemes que darrerament han afectat l'Estat espanyol (Matesa i Consell de guerra de Burgos), però també és una constant la incapacitat de les camarilles d'anar més enllà de les afirmacions demagògiques o d'intentar fer aparèixer com a concessions els avenços que la lluita va imposant inexorablement. Mentrestant, el dubte, la desmoralització i les necessitats dels sectors actualment marginats del poder creen noves tensions i desercions cap a la zona de les solucions democràtiques que les iniciatives de cohesió feixista no han aconseguit de detenir. Institucions en les quals tradicionalment el règim s'havia recolzat, estan avui, si més no, distanciant-se'n. Això apareix amb certa claredat per a l'Església jeràrquica i la Magistratura, així com per al sector de funcionaris, i s'insinua en alguns sectors de l'exèrcit als quals una adequada explicació política podria imprimir canvis.

En resum podríem dir: el règim sortit de la guerra civil està esgotat, no ofereix ni pot oferir cap alternativa de transformació vers formes democràtiques que es corresponguin amb les necessitats existents avui a l'Estat espanyol, i que els sectors i institucions que l'havien recolzat li han limitat el marge de confiança.

Per una altra part, les reivindicacions generals de llibertat han

près ja una extensió important al llarg i l'ample dels pobles de l'Estat espanyol, al mateix temps que una gran experiència de lluita s'ana va acumulant.

Les organitzacions polítiques han enfortit la seva influència i han avançat en la discussió, l'entesa i inclusivament en la coordinació.

La lluita a Catalunya.

L'aparició de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya i la seva ampliació posterior són una mostra evident d'entesa, al marge de l'existència real d'altres forces que no estan coordinades en aquest organisme; el cert és que els seus set punts programàtics:

- 1) Llibertats democràtiques: llibertat de consciència, llibertat d'expressió, llibertat de premsa, llibertat d'associació, llibertat de reunió, llibertat de manifestació, sufragi universal, i garanties individuals.
- 2) Amnistia general, que haurà d'afectar les responsabilitats polítiques fins el moment de la promulgació de l'amnistia.
- 3) Llibertat sindical, la qual cosa significa el dret dels treballadors a organitzar-se lliurement, amb independència dels patrons, del govern i dels partits polítics.
- 4) Dret de vaga.
- 5) Adopció de mesures immediates per tal de millorar la situació de les masses treballadores i per a resoldre els problemes més urgents que el país té plantejats en els aspectes social i econòmic: ensenyament, política de salaris, sistemes de treball, col·legiació professional, assistència social, sanitària i de previsió.
- 6) Restabliment de l'Estatut autonòmic de Catalunya de l'any 1932, com a base de partida perquè el poble català pugui decidir lliurement el seu futur, reivindicant també el dret que a l'autodeterminació tenen la resta dels pobles de l'Estat espanyol.
- 7) Convocatòria d'unes Corts Constituents elegides per sufragi universal, les quals, dins del marc de les llibertats, drets i garanties esmentades en els apartats anteriors, configuraran per al futur les institucions polítiques de l'Estat espanyol, posant fi al període provisional.

han ofert una base de discussió unitària dins i fora de Catalunya i les accions iniciades i impulsades per la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya han posat en marxa amplis sectors en la manera que cap de les organitzacions aïlladament hagués assolit i que s'estenia molt més enllà del que la simple suma de les possibilitats de les diverses organitzacions aïllades hagués donat.

En el món de l'ensenyament, malgrat la repressió forta i continua da, l'acció dels estudiants ha estat constant, amb la presència en la lluita de sectors del professorat cada cop més amplis.

Entre els sectors professionals i els intel·lectuals s'estén la protesta i el descontentament; però és sens dubte l'Assemblea Permanent celebrada a Montserrat el moment culminant i el fet més important i sobretot ha estat l'expressió de la capacitat i disponibilitat de lluita d'aquest sector.

També en el camp, si bé amb un evident retard, s'han expressat el descontentament, la protesta i àdhuc la lluita.

Els treballadors , per la seva part , han estat l'element més potent amb una continuïtat de lluita , amb les seves assemblees, aturs, vagues, el desenvolupament unitari del moviment solidari, la capacitat d'enfrontament a la repressió i l'enfrontament polític amb el règim en la jornada del 3 de novembre per l'Amnistia.

El poble, en fi, ha trobat mil formes per expressar el seu descontentament , culminant amb la lluita amb motiu del Consell de guerra de Burgos, que ha posat dempeus la força immensa de l'oposició potencial, creant un estat d'opinió que s'enfrontava globalment als intents del règim de fer un acte de força.

Podríem resumir, per tant, que l'estat d'opinió del nostre poble, és contrari a l'opressió del règim i desitja de provocar una ruptura democràtica que obri la possibilitat de solucionar els problemes de fons que el seu desenvolupament econòmic , polític i cultural exigeix, que les forces polítiques han assolit un important grau de coordinació amb tendència a l'ampliació, però que això no és suficient.

Per avançar es fa precisa l'acceptació responsable d'una alternativa política a la situació de crisi actual, per a les forces de Catalunya, que obri una entesa a nivell de tot l'Estat espanyol, tenint en compte l'heterogeneïtat en les formes de representativitat i les insuficiències que la impossibilitat d'una consulta popular fa inevitables, així com la diversitat en les concepcions sobre els problemes de fons. Diversitat que qualsevol acord ha de ser capaç de respectar.

Considerant que la unitat no és una necessitat sinó una exigència del moment present, la comissió preparatòria proposa:

- 1) Que l'Assemblea elabori una alternativa democràtica i a tal fi suggereix que es prengui com a base de discussió la declaració elaborada per la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya.
- 2) Que l'Assemblea quedi constituïda com organisme de diàleg permanent entre les forces de Catalunya i que es proposi de reunir-se amb una periodicitat no superior a vuit mesos.
- 3) Que anomeni una permanent que vetlli pel compliment dels acords presos per aquesta Assemblea , l'enllaç dels seus membres i la preparació de la propera.
- 4) Que s'elabori un comunicat en el qual es reculli el resultat de l'Assemblea.
- 5) Que es desenvolupi des dels diversos sectors i d'acord amb les característiques pròpies una campanya de difusió del comunicat i de lluites adreçades a la consecució dels objectius polítics que es defineixin.

Barcelona, febrer del 1971.

REFLEXIONS SOBRE EL TREBALL DE PRE-ASSEMBLEA

=====

I.-INTRODUCCIÓ.

El desenvolupament del treball de pre-assemblea ha obert un ampli i viu debat que considerem com una confirmació de l'encert de la idea inicial, però al mateix temps aquest debat ha posat de relleu les dificultats i les contradiccions reals inherents al projecte.

La Comissió preparatòria considera que la millor forma per tractar la situació creada amb la seva iniciativa consisteix en oferir un breu resultat de la reflexió col·lectiva que ha dut a terme prenent com a base les observacions sorgides a la seva proposta d'assemblea i en el llindar de la realització material de l'acte.

II.-ALGUNES CONSIDERACIONS GLOBALES.

L'acte que proposem, en realitat és un intent de forçar les vies per tal d'aconseguir realitzacions concretes en la pràctica de la democràcia. La manca de la pràctica de la llibertat d'expressió en actes col·lectius converteix l'assemblea en un fet insòlit i transcendental pel què significa com a intent en aquest camí. També pel què significa com a prova de la nostra capacitat política. Si reeixim podrem avançar cap a més àmplies mobilitzacions en la consecució de la llibertat.

Però aquesta transcendència inicial no es contradiu amb la visió modesta que concep l'acte com un pas més dins d'un procés ampli i ric com és el de la vida política catalana.

Si bé les dificultats imposades per la repressió, la mateixa manca de pràctica col·lectiva a què abans ens referíem i sobre tot, l'adhesió a determinades visions concretes, donen lloc a que, tot i mantenint una actitud de principi de defensa de la democràcia, les posicions tàctiques es diversifiquin. Volem cridar l'atenció que el que pretén la Comissió preparatòria amb la seva convocatòria és la convergència en la defensa fonamental de la democràcia.

Per últim, creiem que, recollint múltiples observacions rebudes, es fa necessari explicitar que entenem que és català tot aquell que viu i treballa a Catalunya.

Més avall tractarem d'explicar els motius pels quals la convocatòria ha quedat limitada al marc del Principat.

III.-RESERVES.

Tot i que la majoria dels consultats s'ha expressat a favor del projecte d'assemblea i sols en algun cas hem registrat un refús total de la mateixa, la Comissió ha trobat algunes reserves prou importants que, pel seu contingut, pensem mereixen una reflexió.

1.-El perill de la instrumentalització.

El fet que la iniciativa hagi sorgit del si de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya, i que en el document inicial siguin oferts els set punts elaborats per aquest organisme coor-

dinador com a punt de referència per a discutir l'alternativa, pot incloure a presentar reserves i a considerar que aquestes tenen una certa base.

La Comissió preparatòria ha examinat aquesta qüestió i ha considerat que el paper jugat per la C.C.F.P. de C. com a promotora inicial i com a elaboradora de la proposta concreta, que serveixi de punt de referència, és un aspecte positiu. Les reserves derivades d'aquest fet sols poden ser vençudes amb la corresponsabilització plena en el curs de preparació de l'assemblea, tal com han fet els altres membres de la Comissió preparatòria, fent valer les seves opinions i les de les persones per ells consultades, al sí de la discussió col·lectiva i en la realització responsable del treball de pre-assemblea.

Però el que pel damunt de tot apareix com a màxima garantia de la corresponsabilització és el fet que, en definitiva, el resultat últim de l'assemblea, el poder de decisió, pertany a la pròpia assemblea, per sobre de qualsevol camí que pogués considerar-se preestablert.

2.-La representativitat.

La manca d'estructures democràtiques organitzades és òbvia i el seu restabliment constitueix, en realitat, l'objectiu propi de l'assemblea que, en la seva concepció inicial, no pretén fer altra cosa que impulsar la lluita per tal de restablir la sobirania popular. Donat, doncs, el marc actual, la Comissió preparatòria no ha pogut fer altra cosa que estendre la convocatòria tan lluny com els seus coneixements de l'activitat política del país li han permès, tot mantenint constantment una actitud oberta que no coneix altre límit que el de l'autoexclusió.

IV.-LA DECLARACIÓ D'ALTERNATIVA.

L'oferiment dels set punts de la C.C.F.P. de C., al marge de les raons polítiques que portaren aquest organisme a formular-los i de qui na sigui la preferència de l'assemblea quan intenti de cristal·litzar les seves pròpies posicions, ha tingut la virtut de desvetllar una àmplia polèmica que permet d'esbrinar alguns aspectes dels objectius fonamentals que, segons el criteri de la Comissió preparatòria, correspon d'omplir per part de l'assemblea: **DEFINIR UNA ALTERNATIVA DEMOCRÀTICA QUE CONFIGURI LES EXIGÈNCIES MÍNIMES A PARTIR DE LES QUALS ES RETORNI AL POBLE EL PODER DE DECISIÓ.**

Es a dir, no es tracta d'un programa de govern, ni d'una elaboració conjunta de les solucions, socialistes o no, als greus problemes que la nostra col·lectivitat té plantejats. I no es tracta d'això, no pas perquè considerem que això no sigui fonamental, sinó perquè considerem que la nostra interpretació de com el poble sobiranament voldrà organitzar el seu futur, no pot anar més enllà de facilitar la convergència dels esforços per tal de retornar a un règim de llibertat i, com a màxim, indicar algunes de les mesures més urgents que caldria prendre d'una manera immediata.

Certes objeccions ens han estat fetes en el sentit que calia posar en primer pla les diverses opcions considerades justes en els seus programes per part de les diferents organitzacions polítiques. Al nostre entendre això desvirtuaria la funció de l'assemblea, marginant el poble d'aquesta discussió i ofegaria la possibilitat d'una autèntica confrontació dins del marc de la llibertat i amb possibilitats reals de corresponsabilització.

LA COMISSIÓ PREPARATÒRIA CONSIDERA QUE LA FUNCIÓ HISTÒRICA D'AQUEST MOMENT ES LA D'OFERIR UNA ALTERNATIVA DEMOCRÀTICA CAPAÇ D'OBRIR PERSPECTIVES IMEDIATES D'ACCIÓ AL NOSTRE POBLE.

Alguns grups no polítics que formen part de la Comissió preparatòria no comprometen la seva aportació més enllà del restabliment d'un estat de dret; per altra banda tots els components de la dita Comissió es reserven el dret de l'autonomia pròpia en allò que fa referència a l'opció de solucions concretes, dins del marc de les llibertats democràtiques.

Tot i destacant el caràcter bàsicament genèric de l'alternativa, ens sembla indubtable la necessitat d'elaborar-la amb la suficient concreció perquè tingui una incidència immediata dins del marc geogràfic i històric en què ens movem.

La formulació dels principis bàsics de la democràcia exigeix, al mateix temps que una gran claredat, la suficient precisió i energia per poder contraposar aquests principis a qualsevol intent de mantenir la situació de manca de llibertat amb la falsa aparença de canvi, en "l'a-porturisme".

Per tot això considerem que l'amnistia total, les llibertats fonamentals pormenoritzades, i les línies generals sobre les quals han de configurar-se les institucions durant el període provisional necessari perquè el poble organitzi el seu poder de decisió, han de figurar com expressió concreta de la defensa dels drets humans si és que volem traslladar el seu enunciat general al terreny de l'eficàcia.

En aquest sentit mereix especial consideració el problema nacional. També en aquest aspecte considerem necessari, a més del reconeixement bàsic del fet nacional català, precisar en concret com obrir les vies per a la solució d'aquest problema, formulant el dret d'autodeterminació. Aquesta formulació, al mateix temps, cal que ofereixi la possibilitat de deixar oberta -sens detriment de l'esforç comú- la confrontació de les diverses opcions definitives o definides, sobre les quals diferim inclusivament alguns dels grups que formem part de la Comissió preparatòria.

Per aquestes raons hem invocat el restabliment de les llibertats i les institucions reconegudes per l'Estatut del 1932, com una forma concreta de definir en forma resumida la interpretació que a Catalunya podria tenir la conquesta de les llibertats democràtiques a nivell de tot l'Estat espanyol.

Tot i tenir presents els inconvenients que indubtablement ofereix aquesta reivindicació específica, i les observacions que ens han estat fetes en el curs del treball de pre-assemblea, volem insistir una vegada més en la importància que té, com a punt de referència d'allò que els catalans exigim en la convergència de tot l'Estat espanyol, l'Estatut del 1932, i com al mateix temps no interfereix cap de les diverses opcions a la solució definitiva o més definida que el poble de Catalunya en el seu dia es doni, posant en pràctica el dret d'autodeterminació.

Al nostre entendre és necessari de recordar també que l'alternativa no pot ignorar la lluita comuna que el poble català té empresa per la llibertat amb tots els pobles de l'Estat espanyol, i de preveure en la seva formulació les exigències democràtiques conjunes, obrint així la via de la negociació cap a la cristallització d'una alternativa conjunta.

V.-EL MARC GEOGRÀFIC DE L'ASSEMBLEA.

El fet que l'assemblea es desenvolupi sols dins del marc del Principat de Catalunya, ve exigit per la convergència de diferents posicions que parteixen d'una situació donada, però sense renúncies fonamentals.

Volem dir amb això que aquells sectors que tenen una visió de la nació catalana que desborda el marc del Principat i que, per tant, formulen les seves reivindicacions en forma coherent amb aquesta visió, no claudiquen en res en treballar per l'assemblea, ja que la consideren com un pas endavant cap a la consecució dels seus propis objectius.

En tot cas la Comissió preparatòria considera unànimement que el restabliment de les llibertats democràtiques a nivell de tot l'Estat espanyol, i per tant a les terres catalanes, constituirà una important contribució per arribar a solucions justes i definitives d'aquestes qüestions.

VI.-LA DISCUSSIÓ QUEDA OBERTA.

Aquestes breus reflexions no pretenen pas tancar la discussió, ans al contrari volen intensificar-la durant el curs del treball de pre-assemblea que la Comissió preparatòria proposa de seguir pel temps que ens separa de la celebració de l'assemblea. Durant aquest període continuarem recollint opinions, sempre oberts a totes les aportacions, apertura que desitgem de veure culminar en un clima de diàleg dins del qual hem imaginat que ha de tenir lloc l'assemblea.

Abril 1971

PEL CAMÍ DE

L'

ASSEMBLEA

DE

CATALUNYA

PEL CAMÍ DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

La Comissió Preparatòria de l'Assemblea de Catalunya ofereix, en compliment dels acords presos en una àmplia reunió de pre-assemblea, aquest recull de documents, com instrument de treball. Aquesta reunió de pre-assemblea tingué lloc fa uns dies i a fi d'examinar críticament les experiències i els canvis produïts després de l'obligada suspensió de la primera reunió de l'Assemblea de Catalunya.

A la referida reunió de Pre-assemblea assistiren, a més de la Comissió Preparatòria de l'Assemblea de Catalunya (Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya, Comissions Obreres, Taula Rodona, Representants d'Entitats Cristianes, Intel·lectuals, Estudiants, Comissió de Solidaritat, Comunitats Cristianes i P.S.A.N., incorporat posteriorment a la Comissió, en funció del seu acord general amb la idea de l'Assemblea i amb el projecte de resolució final) representants d'altres forces polítiques tals com Bandera Roja (que, plenament d'acord en la celebració de l'Assemblea, expressà reserves sobre l'oportunitat del contingut programàtic) i la Federació Catalana del P.S.O.E. També assistiren grups professionals, tals com metges, enginyers, llicenciats, advocats, professors numeraris de la Universitat, juntament amb representants de la pagesia i de les Comissions de Barri de Barcelona. Finalment, estigueren presents homes i dones de diferents comarques de Catalunya, gents de Lleida, Tortosa, Reus, Tarragona, Manresa, Garraf, Alt Penedès, Mataró, Sabadell i del Vallès Oriental.

L'acord unànime dels assistents fou el de treballar per la realització de la primera sessió de L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA, ja que les experiències viscudes la fan encara més urgentment necessària; i perquè la situació política aconsella l'estructuració d'un programa que acceleri el procés unitari entre àmplies corrents. Procés ja en marxa, que ha de servir, a més a més, per a reforçar la lluita contra els intents d'intensificar la repressió i per eixamplar l'àmbit de la solidaritat. Seguint, doncs, treballant cap a l'Assemblea de Catalunya. L'ambició del projecte exigeix de treballar responsablement en la informació i la discussió, fent-la, aquesta, el més àmplia possible, a fi d'obtenir una autèntica participació en l'elaboració de l'esmentat programa i una veritable participació en la lluita.

Tal com deia el primer document redactat per la Comissió Preparatòria, amb el qual convocava CAP A L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA tots els "representants de partits polítics catalans, de grups, d'organitzacions para-legals, d'altres organitzacions i personalitats que a Catalunya mantinguin una activitat, o puguin eventualment desenrotllar-la, contra la Dictadura i reconeguin l'opressió a que està sotmesa la personalitat nacional de Catalunya, sense altra exigència per a participar-hi que la d'una actitud de diàleg". Veïem, avui, encara més clar que aquest diàleg és el que anirà "obrint un nou procés de convergència sobre la confrontació de les valoracions de la situació política general i les experiències de la lluita, així com sobre l'anàlisi de les perspectives i els objectius a assolir en l'acció unitària i les possibilitats d'articulació de l'oposició".

Cada cop es posa més de relleu la necessitat d'una acció articulada i malgrat les dificultats de l'actuació política clandestina tots els sectors de la nostra societat en lluita són conscients d'aquesta necessitat. Com en són de fer arribar aquesta inquietud al sector políticament no organitzat del nostre poble.

Si bé alguns sectors polítics coordinats havien elaborat uns projectes polítics que en forma de solucions concretes als greus problemes que el nostre país català té plantejats, aquestes solucions "exigien una fase d'explicació, i d'integració crítica de tot el poble. Per això considerem que allò fonamental és apuntar cap als problemes de fons i estimem que la primera tasca per a aconseguir-ho consisteix en trobar els punts de convergència que, sense entrar en contradicció amb cap de les solucions preconitzades, permetin d'avançar cap a l'aplicació d'aquelles que es manifestin justes".

Avisat el perill que representaria enfocar el diàleg sobre visions pròpies, posàvem de relleu les limitacions materials amb què ens havíem de trobar. Però havia estat una exigència, per a tots, garantir que la seguretat oferta

als participants fos acompanyada. No havia estat exigida altra actitud, només la de participació confluent i el més àmplia possible del nostre poble. I en aquest camí estem.

El programa d'alternativa democràtica que la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya havia fet públic exigia:

I.- Llibertats democràtiques: llibertat de consciència, llibertat d'expressió, llibertat de premsa, llibertat d'associació, llibertat de reunió, llibertat de manifestació, sufragi universal i garanties individuals.

II.- Amnistia general, que haurà d'afectar les responsabilitats polítiques fins el moment de la promulgació de l'amnistia.

III.- Llibertat sindical, la qual cosa significa el dret dels treballadors a organitzar-se lliurement, amb independència dels patrons, del Govern i dels partits polítics.

IV.- Dret de vaga.

V.- Adopció de mesures immediates per tal de millorar la situació de les masses treballadores i per resoldre els problemes més urgents que el país té plantejats en els aspectes social i econòmic: ensenyament, política de salaris, sistemes de treball, col·legiació professional, assistència social, sanitària i de previsió.

VI.- Restabliment de l'Estatut autonòmic de Catalunya de l'any 1932, com a base de partida perquè el poble català pugui decidir lliurement el seu futur, reivindicant també el dret que a l'autodeterminació tenen la resta dels pobles de l'Estat espanyol.

VII.- Convocatòria d'unes Corts Constituents elegides per sufragi universal, les quals, dins el marc de les llibertats, drets i garanties esmentades en els apartats anteriors, configuraran per al futur les institucions polítiques de l'Estat espanyol, posant fi al període provisional.

I a la base d'aquest programa d'alternativa democràtica catalana, la Comissió Preparatòria proposava el següent:

I.- Que l'Assemblea elabori una alternativa democràtica i a tal fi suggereixi que es prengui com a base de discussió la declaració elaborada per la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya.

II.- Que l'Assemblea quedi constituïda com organisme de diàleg permanent entre les forces de Catalunya i que es proposi de reunir-se amb una periodicitat no superior a vuit mesos.

III.- Que anomeni una permanent que vetlli pel compliment dels acords presos per aquesta Assemblea, l'enllaç dels seus membres i la preparació de la propera.

IV.- Que s'elabori un comunicat en el qual es reculli el resultat de l'Assemblea.

V.- Que es desenvolupi des dels diversos sectors i d'acord amb les característiques pròpies una campanya de difusió del comunicat i de lluites adreçades a la consecució dels objectius polítics que es defineixin.

I amb aquests elements i aquestes intencions fou iniciada una àmplia prospecció en molts diferents sectors de la nostra societat catalana. L'intent era de fer conèixer a amplis sectors aquestes nostres inquietuds, i obtenir d'ells una opinió que volíem que comptés en el treball de les futures sessions de l'Assemblea de Catalunya. Els resultats d'aquesta feina foren els que motivaren l'edició del nostre segon document "Reflexions sobre el treball de Pre-Assemblea". Allà foren recollides les objeccions, les matitzacions, les propostes noves i les precisions sobre les ja ofertes. L'auscultació col·lectiva ens permeté una elaboració política conjunta que, si no fou fàcil ni còmoda, fou profitosa. Respostes com les que remarquen que "l'acte que ens proposem, en realitat és un intent de forçar les vies per tal d'aconseguir realitzacions concretes en la pràctica de la democràcia". I que precisen que "volem cridar l'atenció que el que pretén la Comissió preparatòria amb la seva convocatòria és la convergència en la defensa fonamental de la democràcia". Així com una explicitació com la que diu que "entenem que és català tot aquell que viu i treballa a Catalunya" foren una exigència a preguntes d'abast polític substancial, que reflectien unes consideracions

fetes, globalment, a l'assemblea projectada.

Ningú no estalvià reserves, com la del perill d'una instrumentalització. Sobre aquest possible perill i sobre la proposta d'alternativa democràtica que la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya oferia com a base de discussió, la Comissió Preparatòria va deixar dit que "el paper jugat per la C.C. de F.P. de C. com a promotora inicial i com a elaboradora de la proposta concreta, que serveix de punt de referència, és un aspecte positiu. Les reserves derivades d'aquest fet sols poden ser vençudes amb la corresponsabilització plena en el curs de preparació de l'Assemblea, tal com han fet els altres membres de la Comissió Preparatòria, fent valer les seves opinions i les de les persones per ells consultades, al sí de la discussió col·lectiva i en la realització responsable del treball de Pre-assemblea". En efecte, ha estat la mateixa Comissió preparatòria qui ha elaborat un projecte de comunicat final que aquest dossier ofereix. Comunicat que, de cap manera no considerem perfet ni definitiu, ja que "el resultat últim de l'Assemblea, el poder de decisió, pertany a la mateixa assemblea, per sobre de qualsevol camí que pogués considerar-se pre-establert". Però malgrat aquesta decisió el projecte de comunicat fou un esforç per tal de reincorporar elements al sí de la Comissió Preparatòria i per tal de satisfer opinions d'innegable pes polític.

Un dels problemes més debatuts havia estat el de la representativitat. Sobre això la posició de la Comissió Preparatòria quedà clara en dir que "la Comissió Preparatòria no ha pogut fer altra cosa que estendre la convocatòria tan lluny com els seus coneixements de l'activitat política del país li ha permès, tot mantenint constantment una actitud oberta que no coneix altre límit que el de l'autoexclusió". Després ha estat, encara, formulat en el curs del debat de la Pre-assemblea celebrada, i que aquest document intenta de recollir, la voluntat de continuar pel camí iniciat, més que no pas la lletra, que la representativitat la dona l'autèntica participació en la lluita i no altres paràmetres.

Havia estat oferta una declaració d'alternativa, però era la mateixa assemblea qui havia de definir "una alternativa democràtica que configuri les exigències mínimes a partir de les quals es retorni al poble el poder de decisió". Aquesta limitació conscient es degué a que "la Comissió preparatòria considera que la funció històrica d'aquest moment és la d'oferir una alternativa democràtica capaç d'obrir perspectives immediates d'acció al nostre poble".

D'una banda avisàvem del perill del fals "aperturisme". De l'altre assenyalàvem que la formulació dels principis bàsics de la democràcia exigeix claredat, precisió i energia. És en aquest sentit que deiem: "Per tot això considerem que l'amnistia total, les llibertats fonamentals pormenoritzades, i les línies generals sobre les quals han de configurar-se les institucions durant el període provisional necessari perquè el poble organitzi el seu poder de decisió, han de figurar com a expressió concreta de la defensa dels drets humans si és que volem traslladar el seu enunciat general al terreny de l'eficàcia. En aquest sentit mereix especial consideració el problema nacional. També en aquest aspecte considerem necessari, a més del reconeixement bàsic del fet nacional català, precisar en concret com obrir les vies per a la solució d'aquest problema, formulant el dret d'autodeterminació. Aquesta formulació ofereix la possibilitat de deixar oberta -sense detriment de l'esforç comú- la confrontació de les diverses opcions definitives o definides, sobre les quals diferim inclusivament alguns dels grups que formen part de la Comissió Preparatòria. Per aquestes raons hem invocat el restabliment de les llibertats i de les institucions reconegudes per l'Estatut del 1932, com una forma concreta de definir en forma resumida la interpretació que a Catalunya podria tenir la conquesta de les llibertats democràtiques a nivell de tot l'Estat espanyol. Tot i tenir present els inconvenients que indubtablement ofereix aquesta reivindicació específica" - reivindicació d'una actitud popular expressada majoritàriament i inequívoca - "i les observacions que ens han estat fetes en el curs del treball de pre-assemblea, volem insistir una vegada més en la importància que té com a punt de referència allò que els catalans exigim en la convergència de tot l'Estat espanyol -l'Estatut de 1932- i com al mateix temps no interfereix cap de les diverses opcions a la solució definitiva o més definida que el poble de Catalunya en el seu dia deu, posant en pràctica el dret d'autodeterminació".

Finalment restava un punt que, en certs sectors havia estat incomprès o discutit: el del marc geogràfic de l'Assemblea. Dèiem: "El fet que l'Assemblea es desenvolupi sols dins del marc del Principat de Catalunya, ve exigit per la convergència de diferents posicions, que parteixen d'una situació donada, però sense renúncies fonamentals. Volem dir amb això que aquells sectors que tenen una visió de la Nació catalana que desborda el marc del Principat i que d'acord amb aquesta visió formulen les seves reivindicacions, admeten la convergència com un pas endavant cap a la consecució dels seus propis objectius. En tot cas la Comissió preparatòria considera unànimement, que el restabliment de les llibertats democràtiques a nivell de tot l'Estat espanyol, i per tant, a les terres catalanes, constituirà una important contribució per a arribar a les solucions justes i definitives d'aquestes qüestions".

Crèiem que amb tot això que havia estat recollit havíem aconseguit d'elaborar uns punts de vista polítics que encara travaven més l'intent de confluència que l'Assemblea de Catalunya cerca.

La discussió quedava oberta. I la discussió quedà ajornada, encara que ben aviat la celebració de la Pre-assemblea, ja descrita, ens situava en el camí decisiu de l'Assemblea de Catalunya.

Per acord d'aquesta Pre-assemblea, ja ho hem dit, ara us oferim aquest dossier que conté els documents que la Comissió Preparatòria havia elaborat i no havia fet públics perquè eren destinats a aquella primera sessió i un esbós de l'avant-projecte de comunicat final, encara perfet per una posterior elaboració de la Comissió Preparatòria. Tot plegat en un intent d'oferir una eina de treball i de sistematitzar les suggerències rebudes i que faciliten als assistents a l'Assemblea un treball cap a una redacció i proclamació definitives.

El treball col·lectiu, que, a tots nivells, locals, comarcals, de centres d'estudi i treball, d'organitzacions de masses, professionals i polítics, hagi estat realitzat dotarà d'una millor base als assistents a la primera sessió de l'Assemblea de Catalunya i ens permetrà d'avançar.

Quant als altres aspectes materials de la celebració de l'Assemblea han estat examinats, conjuntament amb tots els components de la reunió de Pre-assemblea, i ha estat feta una valoració crítica de totes les dificultats sorgides. Hom ha tret les oportunes experiències per tal que la primera sessió de l'Assemblea de Catalunya sigui celebrada com cal, en les millors condicions, i en el moment oportú. Com una exigència.

La Comissió Preparatòria de l'Assemblea de Catalunya m'ha designat per tal que en el seu nom i representació pronuncïi unes breus paraules en el moment d'iniciar-se els treballs de la mateixa.

En primer lloc estimem complir un deure includible al retre homenatge a tots els que han deixat la seva vida en la defensa dels seus ideals i en la lluita contra la dictadura que té sotmesa Catalunya de, fa 32 anys. També volem, en aquest moment de trobar-nos reunits homes de totes les contrades de Catalunya, enviar una salutació als presos i perseguits per les lluites socials i polítiques. Finalment, tampoc podem oblidar als que, escampats arreu del món, viuen l'exili forçat de la persecució.

La Comissió Preparatòria vol donar-vos les gràcies a tots per haver escoltat la seva crida. Estem presents aquí en uns dies en que aquest acte de civisme representa en cadascú dels assistents una consciència i una responsabilitat que obre les portes a totes les esperances.

També volem saludar des d'aquí els que no han vingut o no hem sabut fer veure amb la confiança que en noves sessions de l'Assemblea aconseguirem resoldre les diferències i trobar-nos en el camí de la lluita tots els que estem per un Estat de dret que reconegui les llibertats democràtiques dels homes, la personalitat nacional de Catalunya i retorni l'autèntica sobirania al poble.

Tots nosaltres, en les difícils circumstàncies que es viuen al nostre país, hem fet un llarg camí unitari perquè tenim el ple convenciment que solament coordinant l'esforç de les masses treballadores, de la joventut, les noves generacions que es van incorporant a la vida ciutadana, dels camperols, dels estaments professional i intel·lectual, de tots els grups polítics, dels moviments ciutadans i personalitats destacades en la història política i social del nostre país, podrem aconseguir recobrar la llibertat per a Catalunya i col·laborar d'una manera eficaç i decisiva a la llibertat dels altres pobles de l'Estat espanyol per arribar a la constitució d'un Estat en el que trobin camí legal totes les idees i en el que es construeixi una societat on estiguin garantides totes les llibertats col·lectives i individuals.

Es evident que en aquest moment històric contemplem la desintegració del Règim, fonamentat en uns ideals neo-feixistes bandejats avui en tot el món civilitzat. La corrupció, les lluites entre els diferents grups que usurpen el poder, malgrat la mediatització de tots els mitjans d'informació, surten a la llum pública. L'esforç de la lluita de les masses obreres i dels sectors més polititzats de la societat fa que es vagi sensibilitzant el país, ampliant la incorporació de la oposició potencial a la lluita contra el Règim.

Nosaltres preconitzem la sortida no violenta de la dictadura cap a un règim democràtic. Cada vegada està més en la consciència de tots la necessitat de mantenir els nostres principis sense cap mena de col·laboració directa ni indirecta amb el Règim. Això fa que cal que, amb una gran ponderació però també amb una gran fermesa, ens neguem a qualsevol maniobra que representi la continuació de la dictadura.

Nosaltres no abandonarem mai les nostres conviccions: la de lluitar per Catalunya, per la llibertat dels homes i els pobles de l'Estat espanyol i afirmem que la violència organitzada no aplacarà la nostra protesta.

Si els límits i les possibilitats de la política que avui preconitzem s'esgoten i la Dictadura ens imposa la violència com a única alternativa de lluita, la responsabilitat no caurà damunt del poble.

Aquesta primera sessió de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA és un gran pas per continuar la nostra lluita. Podem tots nosaltres donar l'exemple i fer que de Catalunya surti la força impulsora que faci possible un ampli moviment unitari a nivell de tot l'Estat espanyol capaç d'enderrocar la dictadura.

Res més. Comencem a treballar.

RESUM DEL TREBALL DE PRE-ASSEMBLEA

Com ja es deia en el document que ha servit pel treball de pre-assemblea, el què es pretén aconseguir és LA FORMULACIÓ responsable per a les forces de Catalunya d'una alternativa política a la situació de crisi actual, que obri una entesa susceptible d'orientar-les per a una oportuna negociació amb les altres forces d'oposició a nivell de tot l'Estat espanyol als mateixos efectes. Això, tenint en compte la diversitat en les formes de representativitat i les insuficiències que la impossibilitat d'una consulta popular fa inevitables, així com la diversitat en les concepcions sobre els problemes de fons, diversitat que qualsevol acord ha de ser capaç de respectar.

En una paraula, el què voldríem que fos elaborat és l'alternativa de Catalunya. Però això sols serà possible en la mesura que la representació de les forces de Catalunya reunida sigui àmpliament majoritària i que l'exigència unitària a que obliga el moment polític present, faci possible l'elaboració d'una plataforma comuna a l'hora de definir les necessitats polítiques immediates i actuals del nostre poble.

Es evident que l'ambició mateixa de l'objectiu que es proposa i el dinamisme polític del moment que vivim aconsellen que no es vegi aquesta Assemblea com un acte únic i definitiu. És en aquest sentit que veiem una periodicitat d'aquestes reunions la eficàcia de les quals poden anar millorant les successives experiències. Possibles canvis substancials en la situació política general poden aconsellar també la seva repetida celebració. Al mateix temps, i per assegurar si més no la seva autonomia, es fa necessari pensar en una permanent que vetlli pel compliment dels seus acords i es cuidi de convocar-les.

La idea de convocar aquesta Assemblea va sorgir en el si de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya la qual, seguint l'exemple d'anteriors experiències dictades per la seva voluntat d'eixamplar al màxim la base de coordinació, va reunir una Comissió Preparatòria a la que va informar dels seus projectes i va proposar que fos aquesta Comissió la que assumís la responsabilitat d'arribar a la celebració de l'Assemblea.

D'antuvi va plantejar-se en el si de la Comissió Preparatòria tot tipus de limitacions i condicionaments que podien dificultar la celebració de l'Assemblea o desvirtuar-ne el sentit que se li volia donar. Semblava necessari poder oferir unes condicions materials de lloc i temps àmpliament suficients per un debat profund i responsable entre diverses forces, grups i persones no coincidents totes elles en les seves formulacions sobre les necessitats polítiques d'aquest moment a Catalunya.

En una situació en la que qualsevol activitat, com la nostra d'avui, que té per objecte la substitució de l'ordre actual per un Estat de Dret democràtic, és qualificada d'il·legal, les limitacions i deficiències d'aquesta activitat no són imputables ni a la Comissió Preparatòria ni a les persones i grups que recolzen l'Assemblea, i per això hem de reconèixer la necessitat que totes les persones que llicialment volen aquesta substitució de la realitat actual per una altra en la qual existeixi el reconeixement efectiu dels drets fonamentals de la persona, els drets dels pobles i els drets econòmico-socials, han d'acceptar com una manifestació més de la repressió les insuficiències de les quals tots nosaltres som ben conscients.

Cal saber enfrontar-se amb el fantasma de les possibles manipulacions i dels oportunismes de la instrumentalització, perquè presuposar-los amb l'argument d'un perfeccionisme pot conduir a l'immobilisme. Sobretot quan sabem que el perfeccionisme és totalment impossible d'assolir en una situació de dictadura com l'existent a l'Estat espanyol.

En raó de les finalitats del treball de pre-assemblea ha aparegut a la Comissió Preparatòria com necessari el perllongar aquest període per tal de permetre la informació i la recollida d'aportacions, i el poder arribar, amb la profunditat deguda, a molts grups que no estan vinculats a les organitzacions promotores i preparadores de l'Assemblea, així com tractar de

problemes que no figuren inclosos en la declaració dels set punts de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya, i que son susceptibles d'enriquir-la.

D'altra banda s'ha pogut donar una unitat metodològica a totes les aportacions que inicialment apareixien molt diverses i desconectades entre si.

En el treball de pre-assemblea s'ha constatat, per part de les persones, grups i ambients no inscrits en cap organització política, la sinceritat amb què tots els partits polítics participants han acollit els punts de vista aportats, acceptant les seves reserves expresse d'aquells que no han volgut o no volen arribar a opcions estrictament programàtiques, restant en una fase prèvia de lluita genèrica pel reconeixement dels drets fonamentals de la persona i han comprès les dilacions i tensions que en aquests sectors es produeixen, per ser fidels a la missió que els és específica i que no poden depassar.

L'altre problema greu amb que s'enfrontava la Comissió Preparatòria era el de la representativitat. ¿Com buscar, després de 32 anys d'absència de democràcia, representants del poble de Catalunya?

En el document de pre-assemblea s'apunta, molt de passada, la manera com s'ha procedit en aquest punt. Intentarem ara fer un resum més detallat.

En primer lloc, sense que això vulgui establir prioritats de cap mena, hem desitjat que hi estiguin presents els representants de tots els partits polítics que representen, a no dubtar-ho, corrents d'opinió que són en el nostre poble i la veritable dimensió dels quals ens aclarirà l'establiment de la democràcia. De tota manera el que sí cal aclarir és que allà on hi ha hagut dues opinions diferenciades, inclusivament contradictòries en alguns aspectes, en una mateixa corrent d'opinió, s'ha intentat de portar - les aquí totes dues.

Segonament s'ha convocat a les altres organitzacions com són: representants del Moviment Obrer, d'estudiants, de professionals, etc. Han vingut després els organismes legals però amb la circumstància -certament poc corrent - de tenir una estructura democràtica i que, conscients d'aquest privilegi, ho són alhora de la contradicció i limitacions que suposa aquesta democratització interna del seu organisme, inserit dins l'estat totalitari que vivim i que, per tant, sols és democratitzada, defectuosament com diem, una parcel·la de la seva projecció pública, i no la més important.

Finalment venen les persones amb una representativitat que els ve donada pel fet que la seva actitud política es projecta sobre determinat nombre de gent en els que la seva personalitat influeix.

A l'hora de fer les convocatòries concretes, ha estat preocupació constant de la Comissió Preparatòria la de mantenir un equilibri a tots nivells, és a dir: equilibri polític, social, geogràfic, confessional, etc. Voldríem destacar la dificultat de portar a la pràctica aquests criteris a l'hora de jutjar-ne els resultats.

En aquest treball s'ha tractat de cercar en els més amplis sectors socials, econòmics, polítics i culturals del nostre poble, la convergència en la definició d'una alternativa democràtica que configuri les exigències mínimes per les que cal lluitar en comú, a fi que retorni al poble el poder de decisió, és a dir, no es tracta d'elaborar un programa de govern, ni la confluència en les solucions, socialistes o no, als greus problemes que la nostra col·lectivitat té plantejats. I no es tracta d'això, no pas perquè considerem que això no sigui fonamental, sinó perquè considerem que la nostra interpretació de com el poble sobiranament voldrà organitzar el seu futur, no pot anar més enllà de facilitar la convergència dels esforços per tal de retornar a un règim de llibertat i, com a màxim, indicar algunes de les mesures més urgents que caldria prendre d'una manera immediata.

Tot i així les absències hi són. I aquest és un fet enfront del qual parlar d'autoexclusions no justifica res. Ens hem de preguntar perquè no han vingut i hem de ser ben conscients que aquesta és una deficiència molt important de l'Assemblea. Se'ns fa impossible pensar en un posterior perfeccionament de la mateixa si no posem en un primer pla tota la problemàtica que dona lloc a que, per diverses raons, molts no siguin avui aquí.

Ens cal però insistir en què l'Assemblea d'avui no aconseguirà segurament tota la plenitud dels ambiciosos objectius que es proposa. Això obre un camí i el tros que avui es farà ho sabrem després. De totes maneres, sigui modest o considerable el salt, la fita seguirà al davant nostre. És a dir, per més dificultats que sorgeixin, per difícil que pugui semblar a alguns aconseguir-ho, no podem renunciar a postular que cal anar a que una Assemblea de Catalunya elabori l'alternativa de Catalunya.

Cal anar-hi perquè en les actuals circumstàncies l'alternativa democràtica de Catalunya no la pot donar solament aquesta Assemblea, convocada amb generositat però amb limitacions. Mentrestant només cal que la direcció empresa sigui la bona i el pas donat, endavant, perquè l'acte d'avui justifiqui sobradament la seva realització.

Així, independentment de l'objectiu principal però tot ajudant-lo, d'aquesta Assemblea poden derivar-se'n en major o menor grau tota una sèrie d'elements enriquidors i vitalitzadors de la vida política del nostre país, com són:

- Elevar l'actitud a activitat, és a dir, passar de la potència a l'acció, que moltes vegades manca per no trobar el camí per on orientar-se.
- Accentuar el procés de corresponsabilització, en el sentit de que la gent treballi en les accions que prèviament ha ajudat a configurar i per tant es senti vinculada al desenrotllament de les mateixes.
- Avançar en el camí de trencament de la clandestinitat que potencia tant les actituds com els fets, ajudant a fer més difícil la inhibició de molts.
- Contribuir a desfer reserves, davant els que són aquí i davant els que no han volgut venir.
- Obtenir noves aportacions al procés de coordinació política unitària.

Finalment, aquesta és l'Assemblea del Principat de Catalunya. La dimensió geogràfica a què es refereix un dels punts de l'alternativa elaborada per la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya, que a servit de base per a les propostes adoptades per la Comissió Preparatòria, exactament el seu punt sisè, així ho defineix. L'ús, d'una banda, i l'abast de la norma estatutària de l'altra, han limitat l'entitat Catalunya a les terres del Principat, sense que això prejudici ni el futur ni la dimensió de l'esmentada entitat.

Volem manifestar que l'experiència del treball de pre-assemblea, ha estat enriquidor per a tots els grups i persones que hi han participat, i ha fet veure que els contactes, converses, informacions i aclariments que ha suscitat siguin continuats amb la major intensitat possible, en ordre a una presa de consciència cada vegada més ampla i profunda en el nostre poble.

Després de la reunió d'avui cal avançar cap a un treball permanent per fer realitat l'alternativa democràtica, simultanejant les accions concretes i immediates amb l'acció de convergència que, respectant les diverses opcions considerades justes en un pluralisme polític, faci brotar totes les possibilitats que la lluita per la llibertat i la democràcia presenta al nostre poble.

Es per tots nosaltres un deure facilitar la confluència cap el sentit unitari de corresponsabilització, tant de les organitzacions polítiques com dels grups, ambients, corporacions, moviments, comunitats i personalitats, l'esforç de les quals permetrà la creació d'un Estat on pugui arribar-se a la confrontació pública dins el marc del respecte mutu que una estructura democràtica suposa.

Volem remarcar que l'acte d'avui no és cap acabament ni cap tancament, sinó l'aportació d'una acció dinàmica, que constitueix una invitació permanent a tots perquè conflueixin amb la seva pròpia personalitat a la construcció de l'Estat democràtic, ja que tots els que n'hem pres la responsabilitat som conscients que la lluita per la llibertat i els drets fonamentals és també realitzada per persones, grups i partits que no estan presents aquí.

Per tant, la Comissió Permanent que se'ns proposa de constituir avui, entre les seves moltes missions, té la de demanar incansablement a tots la seva aportació en l'acció unitària per l'alternativa democràtica, sense cap disminució de les seves particularitats que han de ser respectades, que volem que siguin respectades, i del respecte de les quals ens fem garant, no tractant-se en aquest estadi d'establir majories i minories, sinó d'arribar al moment en què sigui factible que el poble pugui decidir per majoria aquella opció que estimi justa, opció que els minoritaris respectaran, reconeixent-los, però, el dret de continuar lluitant en el marc de la llibertat democràtica per la seva ideologia i el seu programa.

ANÀLISI POLITICA

Les paraules que vaig a llegir són fruit del treball col·lectiu de la Comissió Preparatòria d'aquesta Assemblea.

Els seus antecedents són els documents "CAP A L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA" i "REFLEXIONS SOBRE EL TREBALL DE PRE-ASSEMBLEA", que tots coneixeu. Aquests treballs, fets per molts homes i discutits detingudament per la Comissió preparatòria, en una tasca realment enriquidora per a tots els seus components, formen els esglaons que ens porten cap a l'assemblea d'avui. Personalment, sols deixeu-me dir que considero un honor fer la lectura d'aquest informe.

Catalunya viu, des de fa més de trenta anys, una situació política singular. El règim nascut el 1939 ha oprimat doblement el nostre país. A més d'ésser un règim polític antidemocràtic ha estat un règim opressor de les llibertats nacionals.

Aquests dos caràcters de l'actual sistema polític sobreviuen encara avui, sense modificacions substancials.

No correspon ací fer una història de l'evolució del règim. Cal que ens concentrem a examinar la seva actual situació.

Crec que estareu d'acord amb nosaltres a assenyalar en ella un fet sobresortint. Una crisi creixent envaeix les institucions del sistema, en un grau tal que la crisi del règim es converteix en crisi de l'estat.

A què es deguda aquesta situació? Es deguda a la persistència de les formes feixistes de poder i a l'anacronisme d'aquest fet. Perquè aquestes formes feixistes no solament s'oposen als interessos dels pobles de l'estat espanyol, sinó que tampoc no corresponen a les relacions entre les forces socials que actuen dins dels països d'aquest estat.

La crisi tendeix a aguditzar-se en la mesura que l'anacronisme de les formes polítiques del règim es posa més i més de manifest; en la mesura que aquestes formes polítiques entren més i més en contradicció amb els interessos populars i amb les necessitats del desenvolupament social i econòmic.

El sistema acusa aquestes contradiccions i dóna mostres creixents d'inseguretat i d'incoherència. I la inseguretat i la incoherència donen com a resultat el cinisme i la corrupció que en els últims temps han pres unes dimensions escandaloses, amb exemples que són a la memòria de tots.

La persistència d'aquesta crisi va provocant una progressiva disminució de la base social que recolza el sistema.

Dintre d'aquest, i per afrontar la crisi, es manifesten dues actituds contraposades: l'una, encarnada pels incapaces de comprendre la necessitat de canvis, té com a única arma i únic mitjà de defensa dels seus privilegis, la perpetuació desesperada de les formes polítiques actuals, i això a través de la repressió.

L'altra actitud tracta d'assegurar la supervivència mitjançant l'engany d'una falsa sortida, amb una "liberalización" i unes disfresses pseudo-democràtiques.

El conflicte entre aquests sectors que es disputen el poder dins del règim es tradueix en un immobilisme que és l'expressió clara de l'esgotament polític del sistema, incapaç d'oferir cap alternativa de transformació vers formes polítiques democràtiques adequades a les necessitats actuals dels pobles de l'estat espanyol.

L'immobilisme del poder transforma inevitablement tota acció de govern en simple actuació repressiva. I, en efecte, la repressió impregna avui totes les manifestacions del poder. No es manifesta solament mitjançant l'activitat de la policia o dels tribunals especials. Tots els actes de govern, legislatius o administratius, vessen avui repressió per tots costats. Hi ha elements essencialment repressius tant en la "Ley Sindical" com en la "Ley de Educación", en la modificació de la "Ley de Orden Público" com en els nous decrets sobre seguretat social. Hi ha conductes fonamentalment repressives en l'actuació de tots i cada un dels representants del poder establert.

Immobilisme i repressió informen tota l'acció del govern, que vol ja fer passar per normals els "estados de excepción" o la supressió de l'article 18 del "Fuero de los españoles", ja per ell sol de tan limitades garanties.

.

A Catalunya, des del primer dia que la dictadura ens fou imposada per la força de les armes, s'han manifestat i han lluitat homes entregats al combat pel recobriment de la democràcia i de les llibertats nacionals.

Aquesta lluita s'ha mantingut fermament al llarg dels anys, amb una intensitat i una continuïtat capaces de vèncer totes les dificultats. En són prova aquells que hi han deixat la vida, els milers d'homes que han sofert presó o s'han vist obligats a emprendre el camí de l'exili que molts d'altres havien hagut de fer l'any 1939.

Aquesta lluita se significa per una continuada actitud de represa i d'ofensiva, des dels intents de reconstrucció idiomàtica i cultural fins a les més variades accions encaminades a arrencar de l'opressor els nostres drets ciutadans, les nostres llibertats, la nostra dignitat de poble lliure.

Molts dels que avui assistiu a aquest acte sou testimonis del difícil i tenaç esforç de 30 anys de lluites, i dels progressos assolits malgrat tants obstacles.

Avui la situació de crisi del règim, l'evidència que són necessaris urgents canvis polítics i socials, han accelerat el desvetllament d'amples sectors socials. Les masses populars es manifesten cada dia més actives en la protesta i en la reivindicació de les llibertats.

La por, aquella gran arma dissuasiva del règim, és arraconada per la mobilització popular, que manifesta cada vegada més valerosament i obertament la seva disconformitat amb la situació política, social i econòmica. I això, malgrat que la repressió continua. Però la vencem, la desbordem.

A Catalunya, el desenvolupament de la lluita, els moviments de protesta i reivindicació han tingut i tenen unes peculiaritats pròpies a conseqüència de la participació que hi tenen els diversos sectors socials del nostre poble.

El primer, el més rellevant per la seva continuïtat, per les seves dimensions, per la seva combativitat, és el moviment dels treballadors, malgrat que sobre la classe obrera cauen les brutalitats més extremes de la repressió.

Al moviment dels obrers ha començat a afegir-s'hi, amb formes pròpies, el de sectors de la pagesia de Catalunya, afrontats a una sèrie de problemes.

Es significativa la lluita dels estudiants, situats fermament al costat dels treballadors. I ho és també la dels ensenyants, mestres i professors, treballadors de l'escola, que van unint-se ràpidament al moviment popular.

També la lluita dels intel·lectuals, artistes i professionals que durant el combat solidari contra el Consell de Guerra de Burgos donaren testimoni, amb la seva Assemblea permanent constituïda a Montserrat, del seu compromís en la lluita per les llibertats i contra l'opressió nacional.

També està present el testimoni continuat i la feina de servei a la causa de la llibertat que informa la nova església catalana.

Avui també l'acció dels ciutadans als barris contra les formes quotidianes d'explotació i de desídia en els transports, en l'habitat, en els serveis hospitalaris i educacionals, obre nous continguts i noves formes de lluita.

Si ens aturem a reflexionar sobre el sentit profund que prenen aquestes múltiples lluites, resulta clar que en el fons de totes elles hi ha uns punts essencials de coincidència, uns objectius globals que tendeixen a unificar-les.

Hi ha, en primer lloc, l'exigència de conquesta de les llibertats fonamentals.

Hi ha, també, la denúncia d'una situació de radical injustícia social.

El poble sap trobar mil formes d'expressar el seu descontentament; però aquestes diverses formes van unificant-se en una exigència única: l'exigència d'una ruptura de l'actual situació i de la instauració d'un règim democràtic.

La simultaneïtat del procés de crisi interna del règim i de l'ascens de les lluites va augmentant les possibilitats d'assolir aquest objectiu.

Tot fa creure que ens apropem a noves i decisives lluites. I aquesta constatació ha de fer-nos veure clares les necessitats polítiques del moment. La necessitat de guanyar eficàcia en la lluita. La necessitat de guanyar força en la lluita mitjançant l'ampliació i la unitat de les accions.

Podem fer front a aquests objectius, si sabem formular, respectar i oferir responsablement un programa comú.

La definició d'uns punts de convergència, d'uns objectius comuns per al conjunt de les lluites impulsades pels diversos sectors del poble, permetrà que aquestes lluites augmentin el seu nivell, les seves dimensions, la seva continuïtat, la seva eficàcia.

Evidentment, existeixen uns límits a les possibilitats de formular uns objectius comuns. Aquests objectius, per a ésser unitaris realment, han de definir-se tenint en compte els diversos sectors socials i polítics, els quals efectuen anàlisis i mantenen posicions independents, fins i tot contradictòries.

La convergència, segons el criteri de la Comissió Preparatòria, cal cercar-la al voltant d'un intent de definició d'una sortida democràtica a la situació actual, que estableixi les garanties de retornar al poble el poder de decisió.

Hem de fer possible una convergència d'esforços, lliurement acceptada per tots, que permeti, avui, ampliar les lluites en curs, i demà, assolir un règim de llibertats bàsiques que faci possible una real autodeterminació popular.

Mancats com estem d'organismes que facilitin l'elaboració d'aquesta necessària convergència, la Comissió Preparatòria ha considerat que hauria d'ésser objectiu d'aquesta assemblea el discutir les possibilitats d'establir un acord d'àmplia base capaç d'impulsar i ampliar la lluita unitària del poble català.

Després d'un ampli debat, va considerar-se oportú sotmetre a l'Assemblea, com a base de discussió, els 7 punts del programa de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya.

Les raons d'aquesta proposta són senzilles. Els 7 punts de la Comissió Coordinadora són el fruit d'una negociació, responsable i prolongada, que tractà de recollir els punts essencials d'una alternativa democràtica per a Catalunya.

Hi ha també el fet que la Comissió Preparatòria no coneix cap altra formulació que hagi obtingut un nivell d'acceptació comparable al grau d'amplitud i d'heterogeneïtat que representen el conjunt de les organitzacions de la Comissió Coordinadora.

Finalment cal afegir la constatació que en el conjunt de les lluites del nostre poble les reivindicacions més generalitzades resten recollides, amb independència del major o menor encert en la formulació concreta, en els PUNTS que oferim com a base de discussió.

En definitiva, doncs, considerem de la màxima importància adoptar i oferir al nostre poble un programa de convergència democràtica capaç d'obrir immediatament noves perspectives i possibilitats d'acció. És aquesta, avui i ací, una important responsabilitat per a tots nosaltres.

Però això no és tot. L'augment de les dimensions i els nivells de l'acció no depèn únicament d'uns acords de convergència democràtica.

Cal construir pràcticament unes formes d'articulació i coordinació que insereixin ràpidament i intensament aquests acords en la realitat.

La lluita unitària precisa d'una convergència en els objectius. Però és ben cert que la unitat ha de passar essencialment per l'acció, i sense una acció convergent, unitària, no pot haver-hi unitat eficaç.

Aquest problema pren enorme importància si considerem la gran varietat de vies que pren avui la lluita. Les condicions de manca de llibertat, d'augment accelerat de la consciència política en múltiples sectors, ocasionen el sorgiment espontani de múltiples iniciatives i activitats que progressivament ocupen el terreny propi de l'acció política. Cal impulsar la consolidació ràpida d'uns procediments capaços d'articular i donar un contingut unitari a totes les iniciatives que sorgeixen acceleradament en el sí del nostre poble. Cal establir una coordinació efectiva que se situï a nivells molt més amplis que els assolits fins ara.

Aquest afany de servir el desenvolupament d'un gran corrent unitari mitjançant una coordinació i una articulació que assegurin una major eficàcia en tots sentits, ha fet que la Comissió Preparatòria considerés oportú sotmetre als components de l'Assemblea la possibilitat de constituir un secretariat o una permanent de l'Assemblea, que, des del nostre punt de vista, hauria de tenir com a objectius:

- 1) vetllar per l'acompliment dels acords de l'Assemblea.
- 2) mantenir l'esperit de porta oberta amb què ha estat convocada aquesta Assemblea, on només hi manquen els qui no han pogut o no han volgut venir.
- 3) concretar en la pràctica les formes d'articulació i coordinació flexibles que permetin augmentar l'eficàcia de les lluites de tots plegats.
- 4) establir les bases d'una segona sessió d'aquesta Assemblea, a convocar quan ho exigeixin les necessitats de l'acció i no més tard de vuit mesos, de manera que la sessió pugui ésser encara més àmplia i representativa.
- 5) constituir aquelles comissions de treball i estudi que el desenvolupament de l'acció faci veure com necessàries. D'aquesta manera voldríem assegurar la continuïtat dels esforços per ampliar els objectius unitaris concrets, fer-los entenedors per a tots, com ho són avui la lluita contra la repressió i per l'amnistia de tots els empresonats i represaliats.

AMICS: hem volgut bandejar tota eufòria gratuïta i tot triomfalisme en els plantejaments d'aquest informe. Deixeu-nos dir, però, ben clarament la nostra convicció que avui s'obren davant nostre perspectives importants. Si som capaços -i cal que ho siguem!- de fer de l'Assemblea el punt de partida d'un ample treball responsable, amb una intensa participació i responsabilització de tots plegats, no hi ha dubte que haurem establert una fita important en el desenvolupament del moviment popular i democràtic de Catalunya.

I si aquest treball fructifica no servirà tan sols a la causa de la llibertat dels catalans. Servirà també a la de la llibertat de tots els pobles de l'Estat espanyol.

En tant que ciutadans de l'Estat espanyol, els catalans hem estat expropiats dels drets més elementals. Però en tant que catalans, en tant que membres d'una col·lectivitat nacional, hem conegut i coneixem una particular situació opressiva.

La nostra llengua és encara perseguida, malgrat afalacs demagògics i hipòcrites. Segueix de fet absent de l'escola, de la universitat, dels mitjans de comunicació social, de l'administració, de pràcticament totes les manifestacions de la vida pública. La nostra cultura nacional roman sistemàticament bloquejada, privada de suports, deliberadament privatitzada, amb la majoria de les seves institucions destruïdes o malvivint en la penombra que separa la tolerància de la il·legalitat. L'esquarterament polític i administratiu de Catalunya és total: reduïts a un conjunt de "provincias" hem vist destruïts tots els nostres centres de decisió polítics i socials.

D'aquesta situació tremenda en què ens trobem en tant que nació negada i perseguida, en tant que poble doblement oprimat, n'hem de treure la força capaç de dur-nos a la realització eficaç dels nostres deures col·lectius, a la consecució del nostre alliberament.

Aquesta força, aquest ascens de la nostra lluita unitària i popular, serà la contribució més valuosa que podem aportar a tots els pobles de l'Estat espanyol sotmesos com nosaltres al mateix règim antidemocràtic i anti-popular.

La feina a fer és pesant i no admet espera. Cal fer-hi front amb decisió, amb intel·ligència, amb audàcia. Cal fer-hi front pensant que és units, i solament units, que podrem acabar-la amb èxit. Pensant que és units, i solament units, que guanyarem la nostra llibertat i en serem, així, dignes.

La Comissió Preparatòria de l'Assemblea de Catalunya m'ha designat per tal de que en el seu nom i representació pronunciï unes breus paraules en el moment de iniciar-se els treballs de la mateixa.

En primer lloc estimem complir un deure ineludible al retre homenatge a tots els que han deixat la seva vida en defensa dels seus ideals i en la lluita contra la dictadura que té sotmesa la nostra Pàtria de fa 32 anys. També volem, en aquests moments de trobar-nos reunits homes de totes les contrades de Catalunya, enviar una salutació als presos i perseguits per les lluites socials i polítiques. Finalment, tampoc podem oblidar als que escampats arreu del món, viuen exiliats per mantenir-se fidels a la seva Pàtria i als seus postulats ideològics, esperant que ben aviat es puguin incorporar al país.

La Comissió Preparatòria vol donar-vos les gràcies a tots per haver escoltat la seva crida. Estem presents aquí en uns dies en que aquest acte de civisme representa en cadascú dels assistents una consciència i una responsabilitat que obra les portes a totes les esperances.

També volem saludar des d'aquí als que no han vingut o no hem sabut fer venir amb la confiança de que en noves Assemblees

aconseguiem fer desaparèixer els recels i ens trobarem en el camí de la lluita tots els que estem per un Estat de dret que reconegui les llibertats democràtiques dels homes, la personalitat nacional de Catalunya i retorni l'autèntica sobirania al poble.

Tots nosaltres, en les difícils circumstàncies que es viuen al nostre país, hem fet un llarg camí unitari perquè tenim el ple convenciment que sols coordinant l'esforç de les masses treballadores més actives, de les joventuts, que representen les noves generacions que es van incorporant a la vida ciutadana, dels camperols, dels estaments professional i intel·lectual, de tots els grups polítics, dels moviments ciutadans i personalitats destacades en la història política i social del nostre país, podrem aconseguir recobrar la dignitat i la llibertat per Catalunya i col·laborar d'una manera eficaç i decisiva a la llibertat dels altres pobles de l'Estat espanyol per arribar a la constitució d'un Estat en el que trobin camí legal totes les idees i en el que es construeixi una societat que aparti les desigualtats entre els seus homes, dongui a tots les mateixes oportunitats i estiguin garantides totes les llibertats col·lectives i individuals.

/...

Es evident que en aquest moment històric contemplem la desintegració del Règim, fonamentat en uns ideals neo-feixistes bandejats avui en tot el món civilitzat. La corrupció, les lluites entre els diferents grups que usurpen el poder, malgrat la mediatització de tots els mitjans de informació, surten a la llum pública. L'esforç de la lluita de les masses obreres i dels sectors més polititzats de la societat fa que es vagi sensibilitzant el país i que la que podríem dir-ne massa neutre, despolititzada pels decennis de dictadura, encara que només sigui per una reacció d'un sentiment de dignitat personal, es passen a les rengles de la lluita contra el Règim.

Tots nosaltres preconitzem la sortida de la dictadura cap a un règim democràtic sense violències. Cada vegada està més en la consciència de tots la necessitat de mantenir els nostres ideals amb tota puresa, sense cap mena de col·laboració directa ni indirecta amb el Règim. Això fa que cal que amb una gran ponderació però també amb una gran fermesa, ens neguem a qualsevol manobra que representi la continuació de la dictadura.

Ara bé, que no es facin il·lusions els actuals governants. Nosaltres no abandonarem mai les nostres conviccions, lluitarem amb els més grans sacrificis per la llibertat dels homes i els pobles de l'Estat espanyol i si algú, per molt de poder que ara tingui, creu que amb la força aplacarà la nostra protesta, s'equivoca. Catalunya i la resta de països que formen l'Estat espanyol han demostrat en el curs de la història que si se'ls hi tanquen tots els camins també saben pendre el del heroisme i el de la violència. Si un dia malhaurat això arriba no caurà la responsabilitat damunt de nosaltres, la tindran aquells que no han deixat que els pobles de l'Estat espanyol puguin lliurement forjar el seu destí.

Aquesta primera sessió de l'Assemblea de Catalunya és un gran pas per continuar la nostra lluita. Podem tots nosaltres donar l'exemple i fer que de Catalunya surti la força impulsora que faci possible un ampli moviment unitari a nivell de tot l'Estat espanyol capaç d'enderrocar la dictadura.

Res més, comencem a treballar.

PROJECTE DE COMUNICAT FINAL

La Comissió Preparatòria de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA ha cregut oportú, provisionalment, donar-vos aquesta orientació com a proposta del comunicat final de l'ASSEMBLEA.

Es un recull i resum del treball de pre-assemblea. Us ho donem com a orientació; per tant, és modificable.

Desglossem els diferents punts de la proposta per a facilitar-ne el seu estudi.

En primer lloc es fa necessari explicar el caràcter de l'ASSEMBLEA. Per això proposem la següent introducció:

"Reunits en assemblea representants de partits polítics, organitzacions obreres, confessionals, cíviques i personalitats de tot Catalunya i conscients de què les actuals circumstàncies dificulten esgotar totes les possibilitats de representació, formulen la següent declaració:"

Proposta d'anàlisi de la situació actual: "L'actual crisi i descomposició del franquisme, de la que el Procés de Burgos n'ha estat una demostració, junt amb l'augment de la presa de consciència de les classes populars, que es tradueix en l'augment de la lluita i el seu nivell, exigeixen, ara més que mai, la definició d'una política d'alternativa que configuri els punts mínims a partir dels quals el poder de decisió torni al poble."

Proposta d'alternativa: "Tot i destacant el caràcter bàsicament genèric de l'alternativa democràtica és indubtable la necessitat de presentar-la amb la suficient precisió."

"Només amb la lluita organitzada del poble podrem veritablement aconseguir els nostres objectius".

"Per tot això avui creiem que l'expressió d'aquests principis bàsics de la democràcia es concreta en els següents punts:

I. Amnistia general, que haurà d'afectar les responsabilitats polítiques fins el moment de la seva promulgació.

II. Les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, de consciència, d'associació, d'expressió, la llibertat sindical i de vaga.

III. L'expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya l'entendem en el restabliment provisional de les institucions i els principis configurats en l'Estatut de 1932 com a via per arribar a exercir l'autodeterminació.

IV. La lluita i l'assoliment d'aquests principis exigeix elaborar una base d'acció coordinada amb tots els pobles que avui constitueixen l'Estat espanyol.

Així començarem a avançar en la solució dels greus problemes social i nacional".

Descripció dels objectius a curt terme: "Com a objectius immediats fem una crida a tot el poble perquè incorpori a cada una de les seves lluites concretes la perspectiva global del canvi democràtic. Que intensifiqui la lluita comuna per una ràpida consecució de:

I. La cristallització de l'esperit unitari.

II. La lluita solidària en favor dels represaliats.

III. La lluita contra la repressió i per l'amnistia."

Proposta d'organització: "Per a aconseguir tot això l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA elegeix una Permanent que es faci responsable de tots aquests acords i impulsi totes les iniciatives útils per a lograr la mobilització massiva i pacífica, fomentar iniciatives unitàries i preparar una més àmplia i representativa ASSEMBLEA DE CATALUNYA."

Barcelona, juliol del 1.971.

ASSEMBLEA DE CATALUNYA

DECLARACIO DE LA PRIMERA SESSIO

Representants de pràcticament tot el que avui anhela acabar amb el règim de dictadura, procedents de prop de quaranta localitats dels diversos punts del país, s'han reunit a la capital catalana en ASSEMBLEA DE CATALUNYA.

La Comissió Coordinadora de les Forces Polítiques de Catalunya, Partit Socialista d'Alliberament Nacional, Partit Obrer Revolucionari, Secció Catalana del Partido Socialista Obrero Español, les Comissions Obreres de

Catalunya, les Comissions Pageses, la U.G.T. i altres organitzacions, els estudiants de les Facultats de les Universitats Central i Autònoma i professorat, l'Assemblea Permanent d'Intel·lectuals, advocats, metges, arquitectes i altres professionals, representants d'ambients cristians, personalitats de l'art, les lletres i la cultura, es trobaven presents a l'important esdeveniment nacional i, després de cinc hores de deliberacions, han fet públic el següent document:

Nosaltres catalans de diferents tendències pertanyents i no pertanyents a organitzacions polítiques, de diversos sectors de la població, obrers, camperols, estudiants, intel·lectuals, professionals i ciutadans en general, de Barcelona i de comarques, reunits en Assemblea, malgrat que som conscients que les actuals circumstàncies dificulten d'esgotar les possibilitats de representació, formulem la present Declaració:

L'actual crisi del règim de la qual el procés de Burgos fou una manifestació sobresortint, la progressiva presa de consciència i la mobilització de les classes populars, i la necessitat d'oposar-nos fermament a la maniobra continuïsta d'instaurar Juan Carlos com a successor, a títol de rei, del dictador, exigeixen l'adopció unitària d'una alternativa democràtica basada en els punts mínims acceptables per les forces i sectors representats a l'Assemblea, alguns dels quals tenen objectius divergents a llarg termini però que coincideixen en l'objectiu immediat de l'enderrocament del franquisme. Aquests punts de coincidència són els següents:

1. La consecució de l'Amnistia general pels presos i els exiliats polítics.
2. L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació —inclosa la sindical—, de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.
3. El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
4. La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

Com a objectius immediats, fem una crida a tot el poble català i considerem catalans tots els qui viuen i treballen a Catalunya —perquè incorpori la perspectiva global del canvi democràtic a cada una de les seves lluites concretes i perquè intensifiqui l'esforç per a una ràpida obtenció de:

- a. La unitat d'acció de totes les forces democràtiques.
- b. La solidaritat en la lluita en favor dels represaliats.
- c. L'acabament de la repressió i la consecució de l'amnistia.

Per tal de vetllar per l'aplicació dels acords de l'Assemblea, és elegida una **Comissió Permanent**, la qual impulsarà totes les iniciatives útils per a aconseguir la mobilització popular, fomentarà accions unitàries i prepararà una nova sessió de la Assemblea de Catalunya, més àmplia i amb més representants.

Catalunya, novembre de 1971

Equat pel Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya.

ASAMBLEA de CATALUÑA

DECLARACION DE LA PRIMERA SESION

Representantes de prácticamente todo cuanto anhela hoy acabar con el régimen de dictadura, procedentes de cerca de cuarenta localidades de los diversos puntos del país, se han reunido en la capital catalana en ASAMBLEA DE CATALUÑA.

La Comissió Coordinadora de les Forces Polítiques de Catalunya, Partit Socialista

d'Alliberament Nacional, Partit Obrer Revolucionari, Sección Catalana del Partido Socialista Obrero Español, las Comisiones Obreras de Cataluña, las Comisiones Campesinas, la U.G.T. y otras organizaciones, los estudiantes de las Facultades de las Universidades Central y Autónoma y profesorado, la Asamblea Permanente d'Intel·lectuals, abogados, médicos,

arquitectos y otros profesionales, representantes de ambientes cristianos, personalidades del arte, las letras y la cultura, se hallaban presentes en el importante acontecimiento nacional y, después de cinco horas de deliberaciones hacen público el siguiente documento :

Nosotros, catalanes de diferentes tendencias pertenecientes y no pertenecientes a organizaciones políticas, de diversos sectores de la población, obreros, campesinos, estudiantes, intelectuales, profesionales y ciudadanos en general, de Barcelona y de comarcas, reunidos en Asamblea, aún siendo conscientes de que las actuales circunstancias dificultan el agotar las posibilidades de representación, formulamos la presente Declaración :

La actual crisis del régimen, de la cual el proceso de Burgos fue una manifestación sobresaliente, la progresiva toma de conciencia y la movilización de las clases populares, y la necesidad de oponernos firmemente a la maniobra franquista de instaurar a Juan Carlos, como sucesor del dictador, a título de rey, exigen la adopción unitaria de una alternativa democrática basada en los puntos mínimos aceptables por las fuerzas y sectores representados en la Asamblea, algunos de los cuales tienen objetivos divergentes a largo plazo pero que coinciden en el objetivo inmediato de derribar al franquismo. Estos puntos de coincidencia son los siguientes :

1. La consecución de la amnistía general para los presos y exiliados políticos.
2. El ejercicio de las libertades democráticas fundamentales : libertad de reunión, de expresión, de asociación —incluida la sindical—, de manifestación y derecho de huelga, que garanticen el acceso efectivo del pueblo al poder económico y político.
3. El restablecimiento provisional de las instituciones y de los principios configurados en el Estatuto de 1932, como expresión concreta de estas libertades en Cataluña y como vía para llegar al ejercicio pleno del derecho de autodeterminación.
4. La coordinación de la acción de todos los pueblos peninsulares en la lucha democrática.

Como objetivos inmediatos, hacemos un llamamiento a todo el pueblo catalán —y consideramos catalanes a todos los que viven y trabajan en Cataluña— para que incorporen la perspectiva global del cambio democrático a cada una de sus luchas concretas, y para que intensifiquen esfuerzos para una rápida obtención de :

- a. La unidad de acción de todas las fuerzas democráticas.
- b. La solidaridad en la lucha a favor de los represaliados.
- c. El fin de la represión y la consecución de la amnistía.

Con el fin de velar por la aplicación de los acuerdos de la Asamblea, se elige una COMISIÓN PERMANENTE, la cual impulsará todas las iniciativas útiles para conseguir la movilización popular, fomentará acciones unitarias y preparará una nueva sesión de la Asamblea de Cataluña, más amplia y más representativa.

Cataluña, noviembre de 1971.

CAP A LA IIª SESSIO PLENARIA DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA
(Esquema de discussió unitària per al període de Pre-Assemblea)

Presentació del document del Secretariat.

I. ANALISI I CRITICA DEL TREBALL REALITZAT PER L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA.

1. Valoració global.
2. Treball realitzat.

II. ANALISI DE LA SITUACIO ACTUAL DEL REGIM I DE L'OPOSICIO

1. Elements de la situació conflictiva del règim.

- a) Les lluites obreres
 - b) La lluita en els barris
 - c) La lluita a comarques
 - d) El camp
 - e) L'ensenyament i el moviment universitari
 - f) Els intel·lectuals i professionals
 - g) L'Informació
 - h) L'exercit
 - i) L'Església
 - j) El mercat comú
 - k) Els funcionaris de l'Administració
- Consideracions generals.

2. La resposta del règim.

- a) La maniobra continuista en Juan-Carlos.
- b) Augment de la repressió.
- c) El poder de l'oligarquia política i econòmica.
- d) "L'aperturisme".
- e) Estímul a l'ultra-dreta.
- f) Relacions amb els països de l'Est.
- g) Les forces "d'ordre" públic.

III. OBJECTIUS POLITICS DE LA IIª SESSIO PLENARIA DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

1. Examen de l'alternativa elaborada en la Iª sessió de L'AC.
2. Intensificació de la lluita unitària. Noves formes de lluita.
3. Millorament de l'organització i coordinació dels organismes de L'AC.
 - a) Estructura i funcions de la Comissió Permanent.
 - b) Estructura i funcions dels Secretariat de la Comissió Permanent.
4. Referència a possibles estructures polítiques unitàries.
5. Relacions amb la resta del l'Estat Espanyol.
6. Relacions amb organismes estrangers i internacionals.

IV. FORMES DE TREBALL PER A PREPARAR LA IIª SESSIO PLENARIA DE L'AC.

V. CONDICIONS PER A CELEBRAR LA IIª SESSIO PLENARIA DE L'AC.

PRESENTACIO DEL DOCUMENT

En compliment de l'acord prè en la IV reunió de la Comissió Permanent de l'AC, el seu Secretariat presenta aquest escrit que obre documentalment la segona II sessió plenària de l'AC que haurà de culminar amb la celebració efectiva de la mateixa.

La funció d'aquest document és la d'intentar de sistematitzar les experiències aconseguides, les línies generals de la problemàtica política actual i els possibles objectius polítics de la II sessió plenària de l'AC per tal d'incitar a una àmplia discussió dels diversos sectors de manera que, partint del primer pas donat el 7 de novembre de 1971, avancem en el camí de la convergència per a una lluita unitària i prefigurem la base dels possibles acords de la II sessió plenària de l'AC.

Aquest escrit, concebut fonamentalment com a instrument de treball, es necessàriament esquemàtic i té una intenció suggerent.

I. ANALISI I CRITICA DEL TREBALL REALITZAT PER L'AC.

1. Valoració global: Després del primer any d'existència de l'AC, s'imposa la necessitat d'un esforç d'autocrítica. Un primer punt que es presenta com a negatiu és la limitada difusió que ha tingut l'AC a l'avantguarda del poble. Aquest fet incita per sí mateix a un esforç de major eficàcia per part de tothom, esforç que pot ser potenciat per la II sessió plenària que s'inaugura.

2.- Treball realitzat. : Anàlisi i crítica de:

- Difusió del comunicat de constitució de l'AC.
- Preses de posició de la Permanent i del Secretariat davant de diversos fets i lluites. (Solidaritat amb el poble de Vietnam, solidaritat amb els ensenyants i denúncia de la llei d'educació, denúncia del consell de guerra contra el FAC, etc.)
- Edició de documents i butlletins.
- Reunions: 1 plenària, 4 Permanents i desenes de Secretariats.
- Creació de nous nuclis amb base territorial a rel de l'AC
- Creació de nous grups amb base personal a rel de l'AC.
- Rosó de l'AC en la resta de l'Estat Espanyol, a l'exili i a nivell internacional.

- Campanya de refús de la il·legalitat feixista o desobediència civil.
- Campanya pel Dret a la Solidaritat democràtica.
- Campanya sobre " El perquè de l'Estatut d'Autonomia del 1932 ".
- L'acord de recolzament de l'aplec de Calella.
- Commemoració anual de l'aniversari de la constitució de l'AC:
Aplec de Catalunya a Ripoll.
- L'emisora "La Veu de l'AC".

II. ANALISI DE LA SITUACIO ACTUAL DEL REGIM I DE L'OPOSICIO.

1. Elements de la situació conflictiva del règim.

Durant l'any 1972 la crisi del règim s'ha aprofundit i aguditzat com a resultat de la lluita de masses. Aquesta crisi es posa de manifest en diverses evidències, entre les que podem destacar:

- L'augment incessant del cost de la vida.
- L'atur forçat i l'emigració provocada.
- Els problemes de l'ensenyament i de la sanitat.
- La corrupció econòmica.
- El monopolisme incontrolat.
- L'increment de les concessions als interessos de l'imperialisme econòmic.

Tots aquest problemes es veuen especialment agreujats a Catalunya per l'opressió nacional de la que és víctima.

Entre els principals factors que han precipitat aquesta crisi, podem assenyalar:

a) Les lluites obreres: El moviment obrer ocupa un lloc preferent en la lluita contra la dictadura i constitueix l'element més conflictiu per al règim. A Catalunya les lluites obreres han pres una dimensió potser mai assolida per la seva amplitud i coordinació. Recordem els conflictes creats pel proletariat de la Sent, Motor Ibérica, Roca, New Pol, Shappo-Tex, Starlux, Periman, i els més recents, en especial en el Vallés i el Baix Llobregat son en les darreres setmanes, han participat en la lluita obrers de 31 empreses diferents, entre las que es destaquen Tornilleria Mata i Corberó. A nivell de l'Estat Espanyol les expressions més elevades i importants per la seva amplitud, han estat les lluites del proletariat galleg al Ferrol i a Vigo fins al punt d'atreure la solidaritat de les poblacions. Malgrat la duresa de la repressió contra el Moviment

obrer (de la que es recent expressió les peticions fiscals que arriban fins 20 anys de presó pels dirigents obrers Camacho, Seborido, Garcia Selva, Soto, etc.), la seva combativitat s'ha reforçat dia a dia i inclús, en certs moments, ha aconseguit la seva coordinació amb altres sectors populars (estudiants, professionals, barris).

b) La lluita en els barris : Cal destacar l'increment e importància de les lluites dutes a terme en els barris (Sants, Gracia, Bellvitge, Trinitat, etc.), que representen l'incorporació de grans sectors cívics a la lluita unitària i organitzada. L'Assemblea de Catalunya hauria de considerar l'importància que pot arribar a assolir aquesta nova forma de lluita de un sector que per la seva problemàtica pot tenir gran incidència popular, com s'ha demostrat amb les darreres explosions de gas.

c) La lluita a comarques : També aquest sector ha incrementat notablement l'organització de la seva lluita, molt sovint per mitjans de les comissions cíviques que afincades en ciutats cívils i coordinades a nivell comarcal, son expressió d'una nova forma d'unitat de base territorial.

d) El camp : Tot i que les formes organitzatives en aquest sector són encara molt incipients, es pot destectar una situació de descontentament davant les quotes de la Seguretat Social agrària, les càrregues fiscals, el profit desmesurat incontrolat dels intermediaris, les importacions de xoc i les dificultats d'accés a la propietat de la terra per part dels que la treballen: tot això manté situacions d'injustícia secular. La manca de llibertat en les formes associatives i cooperatives adequades a les necessitats reals, perpetuen aquesta situació. Caldria preguntar-se si l'AC ha recullit amb prou intères els problemes de la pagesia.

e) L'ensenyament i el moviment universitari : Després de molts anys d'esterilitat educativa, la fallida de la demagògica i pseudo-racional llei d'educació que intenta basar-se en mètodes condicionats per aportacions econòmiques imperialistes que no responen a les necessitats del poble, ha posat aquest problema en un primer pla de la consciència popular, convertint-lo en un lloc de lluita que, d'una manera o altra, afecta a tothom. Destaquem, entre altres punts:

- El dèficit d'escolarització i la selectivitat a tots els nivells.
- La insuficiència pre-escolar, escolar i de l'ensenyament mitjà i universitari.
- La manca d'ensenyament gratuït.

- la negació sistemàtica dels drets culturals de Catalunya entre els que cal destacar el total bandejament de l'idioma autòcton en els centres d'ensenyament.
- les arbitrarietats en la selecció, contratació i acomiadament dels ensenyants, les trabes posades a l'exercici responsable de la seva professió, i el baix nivell de retribució econòmica.

En front d'aquestes deficiències i de l'augment de la repressió amb la que es pretén compensar la fallida de la Llei d' Educació, la lluita en el sector de l'ensenyament, s'ha caracteritzat per la tendència a una major coordinació del moviment universitari, i per la incorporació a la lluita de nous sectors com són el dels PNN i el centres de segon ensenyament.

f) Els intel·lectuals i professionals: sembla detectar-se un fenomen nou amb la major presència en la lluita per part dels professionals i intel·lectuals a partir dels seus problemes específics (atur, sub-ocupació, reivindicacions econòmiques i professionals, etc.) Professionals de la sanitat, ensenyants, tècnics, enginyers i advocats han pres posicions de divers grau que han repercutit en els Col·legis i en altres organitzacions professionals. Davant del fracàs de l'acció repressiva, el règim intentà ara la liquidació dels col·legis professionals. Cal destacar la lluita dels col·legis de llicenciats i d'aparelladors i remarcar, a nivell de tot l'Estat Espanyol, les repercussions que ha tingut el demencial veto a alguns candidats del col·legi d'advocats de Madrid. Cal remarcar també que la participació d'intel·lectuals i artistes en la lluita antifeixista és molt important i valiosa des del moment que s'incorporen progressivament a les formes de lluita popular, sobretot des de la constitució de l'Assemblea Permanent d'Intel·lectuals i Professionals en ocasió del procés de Burgos (Montserrat, Novembre 1971).

g) L'informació: Malgrat l'augment de la pressió represiva del règim, sobre els mitjans d'informació, s'ha fet evident un cert grau d'enfrontament entre la premsa d'Espanya i algunes disposicions de l'Administració. L'esforç d'alguns periodistes democràtics va conseguint obrir-se pas per reflectir denúncies contra la corrupció, amb matèria d'urbanisme, etc. La premsa clandestina ha experimentat un notable increment tant en nombre com en difusió. Aquest esforç informatiu ha arribat fins l'aparició d'algunes agències democràtiques que cobreixen una necessitat específica molt important.

h) L'Exèrcit : L'exèrcit segueix essent el baluart més sòlid del règim i un dels seus principals instruments repressius. Sense sobrevalorar-lo, però tenint en compte la importància que podria assolir en el moment de la ruptura de la situació, poden destectar-se algunes actituds de descontentament i de divisió per la desastrosa situació tècnica, així com posicions reivindicatives al si de la sub-oficialitat i de la oficialitat. Si bé les actituds "ultres" són les preponderants i presenten intents organitzatius, disten de ser decisives dintre el context global. Per altra banda, va prenent cos en alguns sectors una actitud no-intervencionista en política i àdhuc un descontentament (manifestat per alguns militars significats, com és el cas de la circular del Fiscal Togat del Consell de Justícia) per l'instrumentalització que es fa de l'Exèrcit com a element repressiu.

i) L'Església : malgrat les divisions i tensions internes i malgrat que encara no ha fet un retractament explícit i col·lectiu de la seva col·laboració amb el règim en la benedicció de la "cruzada", l'Església accentua progressivament la seva distanciació del règim. Això provoca en aquest últim una actitud de reacció i de despit muntant maniobres de descrèdit i confusió (retret dels comptes de l'ajut econòmic prestat a l'Església, discursos de Carrero Blanco i Franco, maniobres contra l'Assemblea de bisbes i capellans, substitució de l'ambaixador al Vaticà, etc.) L'Església de la base, per la seva banda, pren distància de l'Església oficial i es produeix un fenomen significatiu: gran nombre de cristians abandonen la seva passivitat i s'incorporen a la lluita treballant en diversos sectors de l'acció democràtica, en la defensa dels drets fonamentals i àdhuc en l'acció revolucionària. Cal remarcar que, organismes eclesials autònoms com "Justícia i Pau", hna passat a la denúncia pública i explícita de la situació actual (sobretot el seu Secretariat de la diòcesi de Barcelona: això planteja un greu conflicte al règim.

j) El Mercat Comú : L'ampliació del Mercat Comú i les seves exigències, creen al règim un nou nivell conflictiu amb repercussions polítiques i econòmiques que aquest és incapaç de resoldre. A Catalunya, concretament, els interessos de la oligarquia econòmica més oberta a Europa, topen amb l'immobilisme polític centralista.

) Els funcionaris de l'Administració : el descontentament es manifesta en l'aparició de corrents democràtiques, fins i tot organitzades, entre els funcionaris de l'Administració.

Consideracions generals: d'aquesta anàlisi sumària dels elements conflictius del règim en el moment present, podem subrratllar:

1. A Catalunya, la lluita contra la dictadura ha conegut aquest darrers temps un increment notable des del moment que s'han constituït plataformes unitàries a nivell obrer, universitari, de barris i comarques, de partits i, finalment, l'AC. Aquests fets constitueixen un conflicte greu pel règim que voldria dividir la oposició. Aquesta, per la seva banda, no ha acabat d'explotar totes les seves possibilitats de lluita unitària.
2. El problema nacional català constitueix el marc natural que de manera implícita o explícita caracteritza cada vegada més total lluita reivindicativa a Catalunya.
3. L'AC haurà de considerar quins són els flancs més vulnerables i políticament més favorables en ordre a una possible lluita unitària basada en els acords fonamentals de l'AC.

2. La resposta del règim.

Davant d'aquesta situació conflictiva descrita anteriorment, el règim no pot oferir cap solució viable sense posar-se en contradicció amb sí mateix. La seva única resposta coherent es fonamenta en:

- a) La maniobra continuïsta en Juan-Carlos: apareix clarament un intent articulat d'imposar una maniobra continuïsta-immobilista amb la designació de Juan-Carlos com a successor del dictador per a perpetuar l'actual règim opressor amb un personatge manipulat i format pels homes més reaccionaris del règim. Per a intentar que la successió es dugui a terme sense conflictes, el règim utilitza els òrgans legislatius actuals (les anomenades Cortes) i l'abús de poder del dictador dictant lleis que pretenen assegurar la supervivència del sistema.

b) Augment de la repressió: Aquesta maniobra continuïsta troba cada vegada un enfrontament més fort en les masses, així com actituds de desacord en els més diversos sectors. Davant d'això, el govern només té una sortida: l'augment desesperat de la repressió i la manifestació explícita d'aquesta voluntat repressiva, fins ara encobrida: "Pensar que las armas de fuego no han de ser utilizadas es erróneo ... Mientras el ciudadano disconforme no llegue a este convencimiento no habrá verdadero orden." (Garicano Goñi). L'aïllament cada vegada més evident dels qui defensen aquestes actituds repressives extremes i al caràcter de masses assolit ja per la lluita contra la repressió, converteixen a aquesta en una poderosa arma contra el règim.

c) El poder de la oligarquia política i econòmica : Tota aquesta política segueix al servei dels interessos d'una minoria econòmicament prepotent que per a mantenir els seus privilegis s'ha venut a l'imperialisme, d'una forma molt especial el representat pels àvids interessos nord-americans. Aquesta expoliació la pateix el poble diàriament a través de la corrupció institucionalitzada que es reflexa en escàndols com els de Matesa, l'adulteració d'aliments, l'urbanisme incontrolat i la indefensió del poble davant l'augment constant del cost dels serveis monopòlics (Telèfon, Gas, Electricitat, Transports), dels articles de primera necessitat i en el risc constant de catàstrofes que es poden esdevenir per la irresponsabilitat imperant: recordem les explosions de gas, les riudes, els esfondraments de vivendes i fins i tot el perill constant que representen les bases militars USA.

Cal aconseguir que el poble tingui un control democràtic real sobre tots els problemes que els afecten. En aquest sentit, la reacció popular amb motiu de les darreres catàstrofes (riuades de Cornellà, explosions de Ladrillers i Sta. Amèlia) i els intents abusius de l'acció administrativa (escombreries, passos elevats, plans parcials, etc.) ha assolit un nivell de combativitat i d'organització que converteix aquests fets en elements-clau per a la mobilització popular contra el règim a través de reivindicacions del control popular dels monopolis i de l'Administració pública.

d) "L'Aperturisme": Dins d'aquest context, marcat per lluites internes entre "camarilles", un element d'aprofundiment de la crisi consisteix en la recerca d'una sortida "aperturista" per part dels sectors més dinàmics del règim. Aquesta sortida s'expressa en corrents d'opinió

que gesticulen a favor d'un evolucionisme. A l'entorn d'aquesta gesticulació es detecten actituds confusionàries de les que es podria desprende una certa il·lusió per una evolució del règim cap a la democràcia, òbviamment impossible a partir dels principis que fonamenten el sistema actual.

e) Estímul a l'ultra-dreta : És sapigut com des del govern s'estimula de sotamà i s'utilitza cada vegada més la creació de grups que expressen descaradament les arrels feixistes del règim (que aquest intenta disfraçar) i que actuen impunement amb tota la seva violència: gent d'aquests sectors es constitueixen en grups de pistolers que es dediquen a la provocació violenta protagonitzant diverses accions d'agressió a persones, actes culturals, institucions, etc. (Guerrilleros de Cristo Rey, FENS, Comandos de Lucha Antimaxista, Defensa Universitaria, et.) Malgrat que la seva força política i organitzativa és minça, la seva importància deriva de l'amo al que serveixen.

f) Relacions amb els països de l'Est : Dins d'un context de condemna internacional del règim franquista en els moments més espectaculars de la seva opressió, i de solidaritat popular amb els diversos pobles i estaments de l'estat espanyol, (procés de Burgos, assassinats d'obriers i estudiants, etc.) el govern ha iniciat diversos intents de relació amb els països de l'Est. Es tracta d'un intent de sortida a la profunda crisi econòmica que pot produir-se amb la negativa del Mercat Comú, i d'una maniobra diplomàtica per intentar assolir un prestigi i presència a nivell internacional del que està mancat. Aquestes relacions amb l'Est, fins fa poc evitades pel règim, són ara una mostra més de la seva flagrant contradicció.

g) Les forces "d'ordre" públic : Aquestes són l'instrument privilegiat de la resposta franquista a la situació actual. De fet estem assistint a un reforçament i enduriment de les forces "d'ordre" públic i a uns intents d'avaluar la seva violència i impunitat proclamada per Francisco Goni. La feblesa del règim davant la força popular, ha de basar la seva defensa en forces mercenàries, en especial la E.P.S. que està adquirint una trista fama com a torturadora sistemàtica dels detinguts polítics. També la Policia Armada i la Guàrdia Civil es caracteritzen per la inusitada duresa de la seva repressió durant el darrer any (Barcelona-Seat, Euzkadi, Vigo, El Ferrol, Santiago).

III.- OBJECTIUS POLITICS DE LA IIª SESSIÓ DE L'AC.

El Secretariat entén que en el període de pre-assemblea s'ha de plantejar com a objectiu polític fonamental l'obertura d'un ampli debat en el si del nostre poble sobre els objectius següents de la IIª sessió que es prepara:

1. Examen de l'alternativa elaborada en la Iª sessió de l'AC.

En la situació actual, el Secretariat considera en plena vigència la difusió de l'alternativa elaborada en la Iª sessió de l'AC i tasca fonamental la lluita del poble per a assolir-la. Per aixó proposem com punt de partida del debat polític l'examen de l'alternativa que transcrivim literalment :

"Nosaltres catalans de diferents tendències pertanyents i no pertanyents a organitzacions polítiques de diversos sectors de la població, obrers, camperols, estudiants, intel·lectuals, professionals i ciutadans en general, de Barcelona i de comarques, reunits en Assemblea, malgrat que som conscients que les actuals circumstàncies dificulten d'esgotar les possibilitats de representació, formulem la present Declaració:

L'actual crisi del règim de la qual el procés de Burgos fou una manifestació sobresortint, la progressiva presa de consciència i la mobilització de les classes populars, i la necessitat d'oposarnos fermanent a la maniobra continuista d'instaurar Juan Carlos com a successor, a títol de rei, del dictador, exigeixen l'adopció unitària d'una alternativa democràtica basada en els punts mínims acceptables per les forces i sectors representats a l'Assemblea, alguns dels quals tenen objectius divergents a llarg termini però que coincideixen en l'objectiu immediat de l'enderrocament del franquisme. Aquests punts de coincidència són els següents:

1. La consecució de l'Amnistia general pels presos i els exiliats polítics.
2. L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació - inclosa la sindical - de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.
3. El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
4. La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

Com a objectius immediats, fem una crida a tot el poble català -i considerem catalans tots els qui viuen i treballen a Catalunya - perquè incorpori la perspectiva global del canvi democràtic a cada una de les seves lluites concretes, i perquè intensifiqui l'esforç per a una ràpida obtenció de:

- a. La unitat d'acció de totes les forces democràtiques.
- b. La solidaritat en la lluita en favor dels represaliats.
- c. L'acabament de la repressió i la consecució de l'amnistia.

Per tal de vetllar per l'aplicació dels acords de l'Assemblea, és elegida una Comissió Permanent, la qual impulsarà totes les iniciatives útils per a aconseguir la mobilització popular, fomentarà accions unitàries i prepararà una nova sessió de la Assemblea de Catalunya, més àmplia i més representativa. Catalunya, novembre de 1971."

Es tracta de continuar, aprofundir i ampliar, a partir de les experiències del darrer any, el treball de convergència política que sobre la base d'uns punts programàtics mínims està obrint a Catalunya un front d'articulació unitària de masses que ha estimulat o facilitat l'entramat organitzatiu a nivell de sectors socials, polítics, professionals i territorials (comarques, localitats, barris).

2. Intensificació de la lluita unitària. Noves formes de lluita.

Una altra perspectiva sobre la qual el Secretariat invita a reflexionar, a discutir i a pronunciar-se, és la unitat en la lluita. A partir de les experiències unitàries de lluita, això es concreta:

- a) en l'interès comú d'impulsar lluites unitàries que elevin el nivell global en el que se situa l'AC, fent sortir del seu si i expressant, en les formes que li siguin pròpies, el nivell de convergència unitària.
- b) en la necessitat d'identificar-se de forma permanent amb tots els nivells de lluita de masses dins la perspectiva d'una conquesta de les llibertats polítiques i nacionals, com a camí vers l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.
- c) en anar trobant aquell marc de lluita en el que, a més d'expressar i explicitar els trets i finalitats últimes de l'AC, cada sector

i localitat del poble català hi incorpori els seus objectius concrets i immediats.

3. Millorament de l'organització i coordinació dels organismes de l'AC.

La concepció organitzativa de l'AC dels seus organismes (Assemblea, Comissió Permanent, Secretariat, ha de basar-se constantment en l'adequació a un procés de convergència continuada, i en uns objectius polítics programàtics unitaris en els que se salvi i es respecti la diversitat de cada un dels sectors i localitats lliurement adscrits a l'Assemblea i sense desistir dels seus principis programàtics i de la seva autonomia.

Qualsevol organisme de l'Assemblea (Assemblea, Comissió Permanent i Secretariat) ha d'ajustar-se als següents principis:

1. ser coherent amb el nivell de masses assolit.
2. assegurar un nivell de funcionament òptim.
3. moure's estrictament dins el caràcter de servei que els principis generals i la voluntat de l'Assemblea li hagin conferit.

En el moment present considerem com a essencial per a l'extensió i vitalitat de l'AC, un progrés en la tasca de programació a nivell dels diversos sectors socials, locals i comarcals, de manera que aquestes programacions tendeixin a produir-se com a autèntiques plataformes de masses i pugin constituir en el futur, després d'haver assolit una àmplia participació popular, l'instrument per a ulteriors aprofundiments programàtic i estructurals de l'AC.

Així, considerem que bo i valorant els diversos organismes de l'AC com a llocs per a donar a conèixer els punts de vista particulars, no seria apropiat d'intentar imposar principis programàtics sectorials (mentre no siguin autèntiques plataformes de masses), per tal com tendirien a posar en primer pla els elements contradictoris que necessàriament cada sector representa per respecte a altres.

La vertebració dels organismes de l'AC ha de ser en cada moment la que permeti la convergència assolida i la que ofereixi a aquesta convergència un servei de coordinació i funcionalitat de les lluites unitàries, defugint qualsevol perill de superestructuració burocràtica.

a) Estructura i funcions de la Comissió Permanent:

- Oberta, amb la màxima representativitat, condicionada a l'íntegre acceptació dels punts programàtics vigents. Distinció entre membres i "observadors"?
- Moderadors, turnants, ponents i coordinació de les sessions de la Permanent. (Es proposa que els moderadors de la Permanent ho siguin dels posteriors Secretariats).
- La Permanent ha de tenir capacitat per a fer convergir aportacions sobre problemes concrets i programar activitats que es desprenguin del seu mateix caràcter de Com. Perm.
- Ha de tenir capacitat i agilitat per a prendre una actitud pública, en nom de l'Assemblea, davant aconteixements de relevància.
- Convocatòria de les sessions de la Com. Perm.

b) Estructura i funcions del Secretariat de la Comissió Permanent:

- El Secretariat és l'òrgan executiu dels acords de la Com. Perm.
- Obert, amb la màxima representativitat, condicionada per l'íntegre acceptació dels punts programàtics vigents. Distinció entre membres i "Observadors"?
- Moderador turnant, ponents i coordinació de les reunions. (Els mateixos de la Permanent anterior).
- Capacitat i agilitat per a prendre actituds públiques d'urgència.
- Convocatòria del Secretariat.

4. Referència a possibles estructures polítiques unitàries.

En el decurs del 1972 es va plantejar en el si de la Com. Perm. la possibilitat de constituir un Govern provisional.

Aquest Secretariat considera que no li pertoca donar una resposta positiva o negativa a aquesta proposta, sinó únicament traslladar-la a l'Assemblea. La reivindicació dels principis i de les institucions configurades en l'Estatut d'Autonomia de 1932, legitima la proposta esmentada. Però la instauració efectiva a l'interior de Catalunya de les Institucions nacionals, pressuposa no sols que l'AC determini la relació de les seves formes organitzatives amb aquelles Institucions, sinó també una maduresa en la convergència política i en la lluita unitària de manera que solament l'experiència, els plantejaments po-

lítica i l'exigència del moment podran portar l'Assemblea de Catalunya a prendre una decisió al respecte.

5. Relacions amb la resta de l'Estat Espanyol.

L'AC, que ha inclòs entre els seus quatre punts de coincidència la coordinació de l'acció de tots els Pobles de l'Estat espanyol en la lluita per la democràcia, haurà de considerar quan i de quina manera proveu les formes d'articulació específiques amb altres possibles acords unitaris que puguin assolir-se en la resta de l'Estat espanyol. Igualment l'AC hauria de plantejar-se com i de quina manera pot col·laborar i treballar per a que es constitueixin altres plataformes unitàries a la resta de l'Estat espanyol i forçar així majorment la ruptura democràtica que l'AC propugna.

6) Relacions amb Organismes estrangers i Internacionals.

El Secretariat considera molt aconsellable d'establir relacions a nivell internacional a partir dels punts programàtics, per tal de desenvolupar un estat d'opinió favorable als interessos de la lluita democràtica i nacional de Catalunya, i per a afavorir les relacions directes i concretes dels diversos sectors integrats en l'AC amb els corresponents d'altres països. Semblen particularment indicades les relacions de l'AC amb institucions internacionals com ONU, OIT, UNESCO, Amnistia Internacional, etc.

IV. FORMES DE TREBALL PER A PREPARAR LA II^a SESSIO DE L'AC.

FORMES DE TREBALL.

A partir dels acords de la VI reunió de la Permanent de l'Assemblea de Catalunya, de fet, ha començat la segona sessió plenària amb el treball ampli i obert que, quant la nostra experiència anterior, vàrem anomenar pre-Assemblea.

Un cop hàgim acabat la tasca de presentació d'aquest document, que avui us lliurem, i hàgim ordenat les aportacions, el Secretariat convocarà una nova reunió de la Permanent que determinarà el nivell de màxima unitat aconseguida en les discussions i l'exposarà en un document denominat: "Pel camí de la II Sessió de l'Assemblea de Catalunya".

La difusió d'aquest document coincidirà amb el període de preparació definitiva, pel contingut i per la forma material, de la sessió plenària, per bé que, abans de convocarla, el Secretariat convocarà i reunirà de nou la Permanent.

V.- CONDICIONS PER A LA CELEBRACIO DE LA II^a SESSIO PLENARIA.

a) Moment; tan aviat com els objectius del període de pre-Assemblea estiguin coberts, però amb l'avinentosa que tots ells formen ja part de la celebració de la II Sessió.

b) El temps de reunió haurà d'ésser més ampli que l'esmarcat a la sessió anterior, però una justa valoració de les condicions en què treballem fa que, tanmateix, hagi d'ésser necessàriament limitat, per lo qual cosa la part de la II Sessió, que anomenem pre-Assemblea, adquireix una importància de primer ordre.

c) El nombre d'assitens, igual que a la primera sessió, haurà d'ésser forçosament limitat; en cap cas no podrà ser superior a 500. L'ampliació, doncs, no podrà basar-se en un major nombre d'assistents, sinó en la recerca responsable de més representativitat, mitjançant un ampli treball a les zones compromeses del nostre poble i en la busca incessant de noves zones d'informació i d'adhcció.

Per tot aixó, el Secretariat de la Permanent de l'Assemblea de Catalunya us invita a emprendre la tasca immediatament.

Catalunya, 23 gener 1973.

PEL CAMÍ DE LA II SESSIÓ DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA.

=====

I. - HISTORIA DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA.

1. ELS ESFORÇOS D'UN POBLE OPRIMIT CAP A LA LLUITA UNITARIA.

Des del triomf de l'exèrcit sobre les forces populars a la fi de la guerra civil han estat molts els intents de coordinació de la lluita dels diversos sectors resistents. Amb molt mèrit i des del primer moment, destacades personalitats intentaren refer els quadres destruïts dels grups democràtics del país.

Darrerament, i després d'un llarg període de converses preliminars, cinc organitzacions polítiques: "Esquerra Republicana de Catalunya", "Moviment Socialista de Catalunya", "Partit Socialista Unificat de Catalunya", "Front Nacional de Catalunya" i "Unió Democràtica de Catalunya", es constituïren en COMISSIÓ COORDINADORA DE FORCES POLÍTQUES DE CATALUNYA. L'intent d'aquesta coordinació era oferir una alternativa política que, amb la seva perspectiva política de conjunt, potenciés el nivell de les lluites de cada sector. Això succeí el 1969.

Aviat, i després de l'experiència de diverses accions realitzades amb aquest esperit unitari i que culminaren en les accions contra el procés de Burgos del desembre de 1970, es feu sentir la necessitat de crear una plataforma política més àmplia, que fos el lloc de trobada de tota la rica gamma d'entitats a través de les quals les forces populars expressen llur rebuig de la falsa legalitat feixista.

II. LLENÇAMENT DE LA IDEA I COMISSIÓ PREPARATÒRIA.

La C.C.F.P.C. llençà, doncs, la idea d'una ASSEMBLEA DE CATALUNYA. Va invitar a compartir, des del primer moment, la idea i la responsabilitat preparatòria a altres entitats: l'aula Rodona, Comissions Obreres, representants d'ambients cristians, Assemblea Permanent d'Intel·lectuals, comunitats cristianes de base, Comissió de Solidaritat.

Aquesta Comissió Preparatòria llençà un document en el qual es definia així l'intent:

"Aquesta Assemblea pretén ser una reunió de representants de partits polítics catalans, de grups, d'organitzacions paralegals, d'altres organitzacions i personalitats que a Catalunya mantinguin una activitat, o puguin eventualment desenrotllar-la, contra la dictadura franquista i reconguin l'opressió a què està sotmesa la personalitat nacional de Catalunya, sense altra exigència per a participar-hi que la d'una actitud de diàleg."

Després de fer notar en aquest mateix document la dificultat de coordinació i de representació a causa de la repressió continuada, afegia: "no és menys cert que han dificultat una acció articulada i una confrontació de les diferents opcions per solucionar els problemes del país, en la que hi participés democràticament tot el poble de Catalunya. Avui, això no és encara possible i no ho serà mentre no aconseguim el restabliment de les llibertats democràtiques. Mentrestant la representativitat en aquest acte sols podrà ser mesurada pel sentit de responsabilitat i per l'actitud dels qui vulguin comprometre la seva presència.

Aquests fets donen a la situació actual una caracterització que és imprescindible de tenir en compte. Per una banda, les dificultats de l'actuació política clandestina han fet que els sectors més actius no derivessin la seva activitat sols a través dels partits polítics sinó que fessin aparició per una gran diversitat de vies. Per una altra banda, organitzacions professionals, culturals o confessionals es veuen constantment requerides per l'actuació política, davant la implicació genèrica que reclama la defensa dels drets humans i la manca de llibertats per desenvolupar les seves pròpies actuacions. Per últim, un amplíssim sector del nostre poble conscient de l'opressió, resta inorganyitzat, però disponible com a oposició potencial per a una opció política global que s'ajusti amb les seves formulacions polítiques a les exi-

gències generalitzades, oferida responsablement i amb garanties d'eficàcia."

L'intent era, doncs, la convocatòria d'una gran Assemblea representativa de tota entitat que es mogués a Catalunya amb un sentit democràtic i antifeixista.

III. FRACÀS DEL PRIMER INTENT.

La primera gran trobada dels representants de tots els sectors estava prevista per al 25 de maig de 1971. Del document preparatori se n'havia fet una difusió de deu mil exemplars, que lentament i amb gran treball havien anat arribant a tots els racons de la geografia de Catalunya. El fruit de la discussió en petits grups havia retornat a la Comissió Preparatòria en forma d'esmenes i suggerències. Així s'havien anat prefigurant els acords i preparant les discussions d'una Assemblea que, per imperatiu de la clandestinitat es preveia d'una durada forçosament limitada.

Aquest primer intent va resultar fallit; la policia feu acte de presència. Com que es tractava d'un acte de treball polític i no pas d'enfrontament, els reunits es dissolgueren, deixant l'intent per a més endavant. En tot moment foren protegits de l'agressió policíaca gràcies a les mesures de seguretat adoptades pels organitzadors.

L'estiu s'aprofità per ampliar la crida, profunditzar les discussions prèvies i estendre la participació a més sectors i comarques del país viu.

IV. L'ACTE DEL 7 DE NOVEMBRE.

Finalment, el 7 de novembre del 1971, en una església de Barcelona tingué lloc la 1ª sessió de l'Assemblea de Catalunya. Cinc hores de parlaments i debats possibilitaren l'aprovació d'aquest comunicat:

Nosaltres, catalans de diferents tendències pertanyents i no pertanyents a organitzacions polítiques, de diversos sectors de la població, obrers, camperols, estudiants, intel·lectuals, professionals i ciutadans en general, de Barcelona i de comarques, reunits en Assemblea, malgrat que som conscients que les actuals circumstàncies dificulten d'esgotar les possibilitats de representació, formulem la present Declaració:

L'actual crisi del règim, de la qual el procés de Burgos fou una manifestació sobresortint, la progressiva presa de consciència i la mobilització de les classes populars, i la necessitat d'oposar-nos fermament a la maniobra continuista d'instaurar Juan Carlos com a successor, a títol de rei, del dictador, exigeixen l'adopció unitària d'una alternativa democràtica basada en els punts mínims acceptables per les forces i sectors representants a l'Assemblea, alguns dels quals tenen objectius divergents a llarg termini, però que coincideixen en l'objectiu immediat de l'enderrocament del franquisme. Aquests punts de coincidència són els següents:

1. La consecució de l'Amnistia general pels presos i els exiliats polítics.
2. L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical-, de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.
3. El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
4. La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

Com a objectius immediats, fem una crida a tot el poble català -i considerem catalans tots els que viuen i treballen a Catalunya- perquè incorpori la perspectiva global del canvi democràtic a cada una de les seves lluites concretes i perquè intensifiqui l'esforç per a una ràpida obtenció de:

- a) La unitat d'acció de totes les forces democràtiques.
- b) La solidaritat en la lluita en favor dels represaliats.
- c) L'acabament de la repressió i la consecució de l'Amnistia.

Per tal de vehicular per l'aplicació dels acords de l'Assemblea, és elegida una Comissió Permanent, la qual impulsarà totes les iniciatives útils per aconseguir la mobilització popular, fomentarà accions unitàries i prepararà una nova sessió de l'Assemblea de Catalunya, més àmplia i representativa."

Catalunya, 7 de novembre de 1971.

Aquesta declaració fou signada per les següents delegacions: C.C.F.P.C. (Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya, integrada per: "Esquerra Republicana de Catalunya", "Front Nacional de Catalunya", "Moviment Socialista de Catalunya", "Partit Socialista Unificat de Catalunya", "Unió Democràtica de Catalunya"); PSAN (Partit Socialista d'Alliberament Nacional); PDRI (Partido Obrero Revolucionario Trotskysta); PSOE (Partido Socialista Obrero Español); CC.OO. (Comissions Obreres de les localitats i comarques de Manresa-Sallent, Sabadell, Vallès Oriental, Terrassa, Baix Llobregat, Tarragona, Mataró, Badalona, Lleida i Barcelona); UGT (Unión General de Trabajadores); Bloc Català d'Estudiants; Joventut Obrera de Front Nacional de Catalunya; Joventut Comunista de Catalunya; Moviment Universitari de les següents facultats de les Universitats Central i Autònoma: Periodisme, Aparelladors, Medicina, Enginyers, Dret, Farmàcia, Filosofia, Econòmiques, Ciències, AIS, Enginyers de Terrassa; Comunitats Cristianes de Base; Representants d'Ambients Cristianes; Grup de No Violents; Taula Rodona; Assemblea Permanent d'Intel·lectuals Catalans; Comissions de Camperols; Professors Universitat Central i Autònoma; Grups professionals: periodistes, metges, advocats, aparelladors, arquitectes, ensenyants, cinema; Professors No Numeraris d'Universitat Central i Autònoma; Grup de Dones Democràtiques; Representants de les localitats i comarques següents: Barcelona, Amposta, Tortosa, Reus, Tarragona, Igualada, Alt Penedès, Baix Penedès, Garraf, El Prat de Llobregat, Gavà, Terrassa, Sant Vicenç dels Horts, Sabadell, Manresa, Cerdanyola-Ripoll, Castellar del Vallès, Granollers, Sant Feliu de Codines, Sant Llorenç Savall, Badalona, Mataró, Caldes de Sant Pol, Pineda, Arenys, Canet, Calells, Malgrat, Blanes, Girona, Vic, Figueres, Torrelló, Lleida, Ripoll, Vilafranca del Penedès, Manlleu i Centelles; C.A.E.; Comissions de Barri. Bandera Roja hi participà però no signà el document.

En el transcurs dels treballs de post-assemblea, s'hi han incorporat els següents grups: Partit Carlí Català; Grups d'Acció Carlina; Solidaritat Obrera de Catalunya; Unió Sindical Obrera; Grup de No-Alineats Políticament; Partido Comunista de España (Internacional); Partit Obrer d'Unificació Marxista (POUM); Bandera Roja. A més de nuclis de comarques organitzats unitàriament a l'entorn de l'Assemblea. P.P.C.

La mateixa nit es convocà una roda de premsa clandestina, a la que hi assisteixen periodistes nacionals i d'agències estrangeres, en la que es donà informació de l'acte i s'entregà el comunicat aprovat per l'Assemblea.

El Govern es va enterar de la celebració de l'Assemblea per la premsa internacional, al dia següent, i cominà la Policia de Barcelona per a que localitzés i anul·lés el que hi pogués haver d'aquesta nova entitat política, l'abast de la qual se li escapa i no pot valorar. La repressió es centra sobre sis personalitats àmpliament conegudes per la seva tradicional actitud de defensa dels drets culturals i polítics a Catalunya. El Govern fa seva la versió de la policia de Barcelona, que intenta cobrir el seu fracàs, negant la celebració de l'Assemblea i reduint tot a un muntatge d'una Conferència de premsa sensacionalista, sense cap base real.

V. EL TREBALL REALITZAT

Com a resultat i acord de l'Assemblea s'inicià per part de tots els sectors i personalitats presents en la celebració de l'acte, una extensa campanya de difusió del Comunicat i de treball polític d'explicació i profundització d'aquest mateix comunicat i del significat polític de l'Assemblea. Per mitjà d'aquest treball polític el poble de Catalunya va prenent consciència de que és a ell a qui correspon la creació de les vies cap a la legalitat democràtica.

Durant el curs del llarg any que ha passat, s'ha reunit set vegades la Permanent de l'Assemblea i desenes de cops el Secretariat de la mateixa. S'han adherit a l'Assemblea nous grups i delegacions.

Els organismes de l'Assemblea han llançat campanyes populars com "la imposició del dret a la solidaritat democràtica", "refús de la il·legalitat feixista amb la pràctica de la desobediència civil" i la campanya d' "explicació política del perquè

l'Estatut d'autonomia de 1932".

Aquestes campanyes es fan arribar al poble de Catalunya per mitjà de reunions clandestines i inclusivament públiques, publicacions, pasquins, manifestacions al carrer, etc. L'Assemblea ha volgut superar la dificultat de comunicació amb el poble per mitjà de la publicació unitària del "Butlletí de l'Assemblea de Catalunya" i l'emissora clandestina "La veu de l'A. de C."

Així ha pogut fer conèixer les seves campanyes i les seves preses de posició política davant d'aconteixements importants.

La campanya sobre l'Estatut de 1932 va culminar amb una concentració popular a Ripoll. El dia 12 de novembre es van aplegar a Ripoll milers de persones vingudes d'arreu de Catalunya per a commemorar el primer aniversari de la celebració de la I sessió de l'Assemblea de Catalunya. L'Assemblea de Catalunya anà a Ripoll amb la voluntat expressa de celebrar una festa popular, d'exercir el dret de lliure reunió i expressió i de sensibilitzar aquella zona per tot el què l'Assemblea de Catalunya significa i proclama. Al nostre aplec pacífic es responia amb la més dura repressió per part de les forces que estan al servei d'un règim que ens vol emmordassar.

En el context general de les lluites reivindicatives i de protestes populars per l'assassinat de l'obrer Manuel Fernández Márquez, en el moment en què s'iniciava la gran lluita de Seat, l'Assemblea de Catalunya va difondre una crida escrita al poble català, amb el títol següent:

L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA AMB LA CLASSE OBRERA CAP A UN PRIMER DE MAIG DE LLUITA PER LES LLIBERTATS POLÍTiques I NACIONALS.

La crida de l'Assemblea de Catalunya va donar lloc a una gran concentració de masses a Sant Cugat del Vallès. La diada va començar amb una gran assemblea on intervingueren representants de la Comissió Obrera de Seat. Més tard es va celebrar l'acte previst a l'església, on fou llegit el document dels bisbes catalans entorn del primer de maig. A la sortida es va formar una gran manifestació de més de 8.000 persones, la qual durant més d'una hora va recórrer uns dos kilòmetres fins al centre de Sant Cugat. Després que els manifestants s'auto-dissolgueren la policia va ocupar Sant Cugat. Es van produir més de vint detencions. Cal assenyalar que els manifestants van rebre mostres actives de solidaritat per part del poble de Sant Cugat, tant en el curs de la manifestació com després, en produir-se l'arribada massiva de la policia.

=====

II. APORTACIONS QUE CONFIGUREN EL CONTINGUT POLITIC DE LA II SESSIÓ.

Introducció

En compliment de l'acord pres en la IV reunió de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, els diversos sectors han editat i distribuït el document "CAP A LA II SESSIÓ DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA", en un nombre d'exemplars que fins al moment sobrepassa els 24.000.

La forma de distribució, que ha estat sempre directa, i la discussió oberta i col·lectiva, han obert en el si del nostre poble un debat polític que lluny d'estar esgotat s'estén i s'envigoreix.

En apropar-nos a la II sessió considerem que aquest document continua essent un important instrument de treball que estimula el debat polític i que apareix com una referència inestimable per anar classificant els punts de convergència que hauran de constituir-se en base del contingut polític fonamental de la II sessió.

En compliment l'acord d'elaborar aquest treball, el considerem com l'intent d'establir un nou nivell en el qual la discussió vagi -lligant-se amb els punts de convergència unitària- conduint-nos a l'elaboració de la declaració de la II sessió.

1. L'enfortiment de les lluites i la crisi de la dictadura.

En la lluita contra la dictadura, el poble de Catalunya ocupa un lloc important. El combat per les llibertats nacionals i en defensa dels interessos socials i econòmics ha interessat en una o altra forma els homes i les dones del nostre poble, i en un clima d'elevació de la consciència unitària, els principis programàtics de l'Assemblea de Catalunya han anat oferint una xarxa concreta de punts de referència capaçs de respectar i potenciar les lluites sectorials més heterogènies.

1.1. Les lluites obreres. En la perspectiva de la vaga general. La lluita pel dret de vaga i pels drets sindicals.

En aquesta aportació global del poble de Catalunya en la lluita de les nacions i les regions de l'Estat espanyol, contra el govern i el seu règim feixista, el moviment obrer ocupa el lloc d'avantguarda. A Catalunya hem vist recentment com la resposta indignada contra l'assassinat del treballador de la Fèrmica del Besòs, Manuel Fernández Márquez, constituïa un gran pas endavant en la lluita unitària.

Avui, el moviment obrer és una realitat de gran amplitud, amb capacitat per a estendre's encara molt més i per a atreure al seu voltant la lluita solidària d'amples sectors socials. Al mateix temps, és cada vegada més enèrgica la decisió obrera de lligar estretament la lluita reivindicativa a uns objectius unitaris de caràcter polític: llibertats fonamentals, dret de vaga, drets sindicals.

Per això, cal valorar com a essencials les darreres grans mobilitzacions obreres -ferrol, Vigo, Barcelona, Cerdanyola, Ripollet, Navarra-, que ens indiquen el gran avenç que actualment es produeix en la capacitat de lluita i de mobilització de la classe obrera i altres sectors del poble, a les diverses nacions i regions de l'Estat espanyol. Les vagues en cadena, fins arribar a l'atur de poblacions i comarques senceres, són un fet cada vegada més freqüent que fa actual la perspectiva d'una vaga general, a nivell de tot l'Estat, com un poderós element que afavoreixi la ruptura democràtica i l'acabament de la dictadura.

1.2. Les lluites de la pagesia.

La mobilització actual s'estén també a molts altres sectors. Afrontada a gravíssims problemes, la pagesia catalana pren actituds de descontentament creixent. L'abandó forçat de la terra, l'explotació en profit de l'oligarquia terratinent a través dels mecanismes de la Seguretat Social Agrària, la comercialització monopolística i explotadora dels productes del camp, l'administració antidemocràtica de les coopera-

expropiacions forçades, sense dignes compensacions, en favor del gran capitalisme, instal·lacions i polígons industrials), les dificultats per a l'adquisició de la terra per part dels qui la treballen, són poderosos elements i, malgrat que les formes organitzatives de la pagesia no han assolit desenvolupament, van prenent cada dia més importància les lluites que i dels problemes més vius. En aquest procés de mobilització creixent dels joves -afrontats també a una greu problemàtica: manca de mitjans d'educació i formació professional, d'esplai- constitueixen un important canvi.

lites populars contra el caos urbà, contra la corrupció, per un ensenyament sanitari i seguretat social al servei del poble.

Les dures condicions en els nuclis urbans, arreu del país, veuen la incorporació dels sectors cívics a la lluita unitària i fan possible la maduració de la mobilització unitària de base territorial. La caòtica situació urbana, el feixisme i de la irracionalitat i la corrupció de l'administració tant juntament com als altres organismes de l'Estat, es tradueix en situacions creixent. Són aspectes d'aquesta situació: la indefensió del poble davant els monopòlics -gas, transports, telèfons, electricitat-; el risc per a les ciutats degudes a la corrupció i a la impunitat amb què actuen els propietaris dels serveis públics -explosions, esfondraments, riades-; l'especulació immobiliària que fa impossible d'aconseguir habitatges dignes i assequibles fins i tot als anomenats de "protecció oficial"; la manca d'instruments democràtics locals i d'un urbanisme racional, fent impossible una vida humana i la situació d'un ensenyament classista, deficient i deformat; una sanitat totalment insuficient i una seguretat social que malgrat que és creixent, no ofereix els més elementals serveis exigibles.

Es donant respostes cada vegada més enèrgiques a aquests problemes, es desenvolupa la mobilització unitària i d'organització que fan d'aquests processos de mobilització uns elements clau en el procés de mobilització general contra el règim de la reivindicació de les llibertats i del conseqüent control democràtic dels serveis i de l'administració pública.

El moviment estudiantil i el moviment ensenyant. El fracàs del "reformisme" i del franquisme.

Després de la promulgació de la "Ley General de Educación", la fallida temptativa "reformista" del franquisme en el terreny educatiu ha creat profundament conflictiva i difícil de descriure. La contundent responsabilitat de la L.G.E., l'agreujament dels problemes existents, que han originat la mobilització creixent de tots els sectors que hi estan implicats -estudiants, mestres i pares en incorporació creixent- porten el règim a una situació crítica, amb noves formes, del seu projecte educatiu (plans Suárez, estatsorats, liquidació de facultats i de branques d'estudi, etc.) no és possible el suport d'una repressió generalitzada (liquidació de la pretesa autonomia, etc.).

La política educativa, basada en la repressió sistemàtica, la responsabilitat unitària per un ensenyament gratuït, per a tothom i al poble.

La mobilització dels professionals per la democràcia.

Intel·lectuals i els professionals s'incorporen, partint dels seus problemes d'una manera cada vegada més decidida, a la lluita per la democràcia.

S'ha exercit a través dels col·legis i les associacions professionals noves formes de lluita, sobretot després de la constitució de l'Assemblea d'Intel·lectuals i Professionals (Montserrat, desembre 1970).

Davant la protesta creixent dels professionals, el règim tracta ara de controlar els Col·legis. Topa, en aquest intent repressiu, amb un rebuig general del projecte de nova llei dels col·legis professionals s'estableix una força de gran transcendència política.

1.6. Noves instàncies de mobilització democràtica.

Noves instàncies de mobilització democràtica van sorgint al si d'aquesta lluita. Cal reconèixer el paper important que poden jugar els Comitès de Solidaritat, les Assembles Democràtiques que apareixen en algunes barriades o pobles, que són importants plataformes unitàries de lluita democràtica i marquen un camí de noves possibilitats.

També cal destacar els moviments de base, que en diverses formes tenen una participació creixent en les mobilitzacions actuals -com és el cas d'alguns grups cristians de base-, i que reflecteixen les aspiracions democràtiques actuals.

1.7. L'opressió nacional. La lluita pels drets de Catalunya.

El poble de Catalunya lluita per les llibertats democràtiques i socials dins el marc d'un poble col·lectivament oprimat. Per això les seves lluites són inseparables de la reivindicació nacional. La lluita contra l'opressió nacional i pel dret a l'autodeterminació constitueix un element bàsic d'unitat, de dinamització, i també de clarificació política enfront de les posicions evolucionistes. D'aquí l'enorme importància de la reivindicació de l'Estatut autonòmic, que l'Assemblea de Catalunya, en la seva I sessió plenària, ha fet seva.

1.8. La resposta del règim: immobilisme i repressió. La frustració de les esperances transformistes.

Davant aquest cúmul de situacions conflictives, de reivindicacions populars, el règim es mostra absolutament incapaç d'oferir solucions. Els intents continuïstes per a prosseguir el règim d'opressió mitjançant la designació de Juan Carlos com a successor del dictador, topen amb un ampli rebuig de tot el nostre poble, en mobilització política creixent entorn dels sectors obrers, populars i democràtics avui en lluita, així com amb actituds de desconcert, escepticisme o desacord dintre mateix de les forces del règim.

En el moment actual, aquesta situació motiva l'accentuació de les actituds immobilistes i repressives. Però la inutilitat de la repressió és avui clara. L'immobilisme repressiu només condueix a l'exacerbació dels problemes plantejats. No frena en el més mínim la marxa ascendent del combat democràtic. Aïlla més i més el propi règim, que veu com forces tradicionalment favorables o passives passen a actituds de distanciament. L'actitud de la jerarquia de l'Església representa, en aquest sentit, el procés més visible.

Les esperances que alguns sectors de l'oligarquia espanyola posen en la recerca d'una sortida "aperturista" que faci possible la transformació evolutiva de la dictadura vers unes formes de poder més aptes per a recuperar la base social de manteniment del règim i per a una incorporació a la C.E.F., es frustran permanentment davant la incapacitat de portar a terme una evolució sense posar en perill les bases mateixes del règim. L'aferriada defensa dels seus interessos davant l'increment de les lluites i les reivindicacions d'amplis sectors del poble, no els deixa, avui per avui, altra actitud que la repressió i l'immobilisme coincidint així amb els sectors ultres, tal com ho demostra l'últim canvi de govern.

1.9. La lluita contra la repressió, per la solidaritat, per l'amnistia.

En aquesta situació d'augment de les actituds immobilistes i repressives del poder, pren una importància primordial la lluita unitària contra la repressió, per la solidaritat i per l'amnistia.

D'ençà del consell de guerra de Burgos, la mobilització popular contra la repressió ha estat permanent. La mobilització creixent contra els assassinats, contra les tortures i els mals tractes, contra les condicions inhumanes a les presons del règim, l'exigència del dret a la solidaritat, la reivindicació d'un estatut del presoner polític, són també elements constants a tots els nivells de la lluita democràtica. Les vagues de fam a les presons (Alcalá, Soria, Zamora) aixequen amplis moviments de solidaritat. El procés contra Camacho i els seus companys de Comissions Obreres, el procés contra membres de la U.S.O., el dels companys de la Tèrmica del Besòs i d'altres, on es demanen penes fins de vint anys de presó pel "delicte" d'exercir els drets sindicals, seran motiu d'amplies mobilitzacions de protesta.

1.10. La crisi del franquisme i l'exigència d'una alternativa de ruptura democràtica.

La crisi en què es troba el règim es viu aguditzada cada dia per l'increment de la lluita de masses i pels avenços en la concreció d'una alternativa unitària de ruptura democràtica.

Davant la situació política descrita, la necessitat d'avançar més, d'ampliar les lluites, d'articular una alternativa concreta de ruptura democràtica capaç d'unificar l'acció de totes les forces democràtiques, és una necessitat urgent, a Catalunya com a la resta de l'Estat espanyol. L'Assemblea de Catalunya, plenament conscient d'aquesta necessitat imperiosa, conscient també de les esperances i del ressò que desvetlla, al país com a les diverses nacions i regions de l'Estat espanyol, haurà de jugar un paper essencial en les lluites decisives que s'apropen.

2. L'Assemblea de Catalunya: experiències, posicions, objectius.

2.1. L'alternativa elaborada en la I sessió i les experiències del primer període d'actuació de l'Assemblea de Catalunya.

En valorar l'abast i la justesa de l'alternativa política elaborada en la I sessió plenària, cal considerar sobretot la difusió i el ressò polític del seu comunicat. Quant a la difusió, si bé no ha esgotat encara les seves possibilitats, ha assolit un abast més ampli i més profund que cap altre fet polític a Catalunya d'ençà de l'inici de la dictadura. Quant al ressò polític, constatem que el denominador comú i els elements d'unificació política s'expressaven i s'expressen clarament en els quatre punts programàtics elaborats.

La participació creixent dels sectors en lluita als organismes de l'Assemblea de Catalunya i l'augment constant de la seva capacitat de convocatòria confirmen, mancats com estem d'altres instruments de control democràtic més adequats, l'abast i la vigència del programa de l'Assemblea de Catalunya.

D'altra banda, l'Assemblea de Catalunya va esdevenint un fet viu i dinàmic arreu del país. Constitueix un fet davant el qual les forces polítiques i socials d'oposició a la dictadura han hagut de definir les seves posicions. La majoria han estat de secundament i de participació. Cal impulsar el procés d'ampliació cap als sectors i les organitzacions que encara no hi participen.

El ressò de l'Assemblea de Catalunya ha ultrapassat l'àmbit del nostre poble. A les distintes nacions i regions de l'Estat espanyol l'experiència de l'Assemblea de Catalunya és seguida amb un gran interès. Els resultats de l'incipient treball de relacions internacionals mostren les possibilitats obertes en aquest camp.

En el treball de pre-assemblea hem pogut analitzar de manera concreta i detallada totes les experiències del primer període d'actuació de l'Assemblea de Catalunya. Avui s'imposa acceptar positivament, en línies generals, el treball realitzat, ja que si bé no hem esgotat ni de lluny les possibilitats que l'Assemblea de Catalunya ofereix com a eina de convergència i mobilització unitària del nostre poble, sí que hem assegurat una dinàmica, hem assolit fites importants, i avui ens trobem en situació de fixar-nos noves tasques a un nivell més ambiciós. Les concentracions de Ripoll i de Sant Cugat marquen, en aquest sentit, un camí a seguir.

2.2. L'Assemblea de Catalunya davant el moment actual: reafirmació dels punts programàtics; incorporació de noves exigències unitàries.

En el si dels combats actuals davant la crisi de la dictadura, apareixen cada dia com a més necessaris uns objectius polítics defensats unitàriament, com a element bàsic en el procés de creació d'una alternativa democràtica i de realització de la ruptura democràtica. Creiem que, en aquest sentit, el programa definit en la I sessió ha mostrat la seva validesa. Per aquesta raó, en la II sessió ens cal reafirmar, ratificant-ne la plena actualitat, la declaració programàtica de la I sessió de l'Assemblea de Catalunya:

"Nosaltres, catalans de diferents tendències, pertanyents i no pertanyents a organitzacions polítiques, de diversos sectors de la població, obrers, camperols, estudiants, intel·lectuals, professionals i ciutadans en general, de Barcelona i de comarques, reunits en Assemblea, malgrat que som conscients que les actuals circumstàncies dificulten d'esgotar les possibilitats de representació, formulem la present Declaració:

L'actual crisi del règim de la qual el procés de Burgos fou una manifestació sobresortint, la progressiva presa de consciència i la mobilització de les classes populars i la necessitat d'oposar-nos fermament a la manobra continuïsta d'instaurar Juan Carlos com a successor, a títol de rei, del dictador, exigeixen l'adopció unitària d'una alternativa democràtica basada en els punts mínims acceptables per les forces i sectors representats a l'Assemblea, alguns dels quals tenen objectius divergents a llarg termini però que coincideixen en l'objectiu immediat de l'enderrocament del franquisme. Aquests punts de coincidència són els següents:

1. la consecució de l'Amnistia general per als presos i els exiliats polítics.
2. L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical-, de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.
3. El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
4. la coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

Com a objectius immediats, fem una crida a tot el poble català -i considerem catalans tots els qui viuen i treballen a Catalunya- perquè incorpori la perspectiva global del canvi democràtic a cada una de les seves lluites concretes, i perquè intensifiqui l'esforç per a una ràpida obtenció de:

- a. La unitat d'acció de totes les forces democràtiques.
- b. La solidaritat en la lluita en favor dels represaliats.
- c. L'acabament de la repressió i la consecució de l'amnistia.

Per tal de vetllar per l'aplicació dels acords de l'Assemblea, és elegida una Comissió Permanent, la qual impulsarà totes les iniciatives útils per a aconseguir la mobilització popular, fomentará accions unitàries i prepararà una nova sessió de l'Assemblea de Catalunya, més àmplia i més representativa.

Catalunya, novembre de 1971."

Constatant, però, l'existència de greus problemes d'abast general que tenen una enorme importància per al nostre poble i impulsen lluites de gran amplitud, creiem que cal incorporar al marc programàtic de l'Assemblea de Catalunya l'exigència de solucions a aquests problemes. Es tracta de la problemàtica educativa, de la derivada de la situació de la sanitat i la seguretat social, de les condicions de vida i de treball a les poblacions de Catalunya, de les reivindicacions polítiques immediates de la classe obrera i de la pagesia, i de la situació de les víctimes de la repressió franquista i dels mutilats i els invàlids de l'Exèrcit de la República.

A/ Un ensenyament gratuït i al servei del poble: que vol dir: a) gratuïtat de l'ensenyament públic a tots nivells; b) equipaments escolars i pre-escolars suficients i dignes; c) desaparició de qualsevol tipus de control classista en els diversos graus de l'ensenyament; d) ensenyament vinculat a la realitat nacional de Catalunya; e) possibilitats efectives d'un control democràtic de l'aparell educatiu i dels continguts de l'ensenyament.

B/ Una sanitat i una seguretat social al servei del poble: a) equipaments sanitaris i hospitalaris adequats a tots els indrets de Catalunya; b) seguretat social completa y gratuïta per a tots els treballadors assalariats i aquells que, al camp, tre-

ballen per compte propi sense assalariats permanents; c) gestió i control democràtic de la seguretat social a mans dels afiliats.

C/ Una vida més humana i democràtica a les ciutats de Catalunya: a) democratització de la gestió i administració local a tots nivells; b) equipaments urbans racionals i suficients; c) socialització del sòl urbà i lluita contra l'especulació; d) planificació urbana i territorial que englobi tota l'àrea nacional catalana.

D/ Les reivindicacions polítiques immediates de la classe obrera i de la pagesia: L'Assemblea de Catalunya és conscient que en el camí de la conquesta dels quatre punts programàtics aprovats a la primera sessió, mereixen relleu especial aquells que afecten més directament i explícitament als sectors democràtics d'avantguarda: en primer lloc a la classe obrera, i en general, a tot el poble treballador. És per això que en el camí de garantir l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític, per a l'Assemblea de Catalunya té una importància decisiva l'ampli i real exercici de les llibertats democràtiques -especialment la llibertat d'associació sindical i el dret de vaga- per part de la classe obrera, la pagesia i tots els treballadors, com a únic marc polític en el qual puguin plantejar-se amb possibilitats de resolució les reivindicacions immediates que afectin a les condicions de vida i de treball dels treballadors de la indústria, el camp i els serveis.

E/ La lluita contra l'opressió cultural i lingüística, símbols permanents de l'agressió política al poble de Catalunya i la lluita contra la manipulació a què estem sotmesos els catalans a través dels mitjans de comunicació i els mecanismes de censura, han d'ajudar a una àmplia mobilització popular que l'Assemblea de Catalunya ha d'impulsar i fer seva.

F/ Solidaritat amb les víctimes de la repressió franquista: L'Assemblea de Catalunya se solidaritza amb totes les víctimes de la repressió franquista en l'aspecte moral, físic i econòmic, i fa seva l'obligació d'aconseguir per a elles una reparació justa a través dels mitjans adequats. L'assemblea de Catalunya dedicarà una atenció especial al problema dels mutilats i els invàlids de l'Exèrcit de la República, ominosament discriminats per règim franquista i abandonats a llur sort des de fa més de trenta-quatre anys; a aquest respecte, prendrà contacte amb les associacions que els mutilats i els invàlids de guerra de l'Exèrcit de la República mantinguin en funcions.

2.3. Objectius immediats de l'Assemblea de Catalunya: línia de masses, millorament de l'organització, impuls dels processos d'unitat a tot l'Estat espanyol, relacions internacionals.

La discussió desenvolupada en el període de pre-assemblea ens permet definir unes línies de treball immediat:

A/ La ruptura democràtica passa per una línia d'acció de masses.

La dictadura no acabarà per si mateixa. Al contrari: sense l'acció de les masses progressivament enfortida per mitjà d'una unitat política rotundament expressada i secundada no serà possible la ruptura democràtica.

Enfortir aquest procés vol dir, per a l'Assemblea de Catalunya: a) fer costat a les iniciatives que tendeixin a la generalització constant de les lluites i que, pel seu caràcter, se situen dins el marc dels objectius unitaris; b) impulsar especialment tots els aspectes de la lluita solidària; c) impulsar iniciatives de lluita pròpies de l'Assemblea de Catalunya, capaces de trobar un ampli ressò en el nostre poble.

B/ Millorament de l'organització.

L'experiència del primer període de l'Assemblea de Catalunya ha mostrat, juntament amb un balanç positiu, algunes deficiències, que cal superar, en el camp de l'organització. La Comissió Permanent i el seu Secretariat han de continuar mantenint el seu caràcter obert i els principis organitzatius que els han informat; per a no caure en superestructures artificials i inoperants; però es fa necessari un esforç per a incrementar constantment la representativitat d'aquests organismes, de manera que no hi quedi al marge cap sector amb participació activa en les lluites. Les experiències d'extensió territorial i sectorial han d'incrementar-se (assemblees

comercials, als barris, etc.), però constituint sempre organismes oberts i representatius al màxim. Al mateix temps, cal definir els nivells de participació en els organismes permanents de l'Assemblea de Catalunya. La participació ha de partir del respecte explícit pels acords de l'Assemblea. Altres formes de participació (observadors, etc.) portarien a deformar el seu caràcter de convergència política unitària. Poden acceptar-se situacions d'observació o similars en membres que, pel seu caràcter, no poden expressar actituds polítiques definides (per exemple: agències informatives).

Finalment, cal assenyalar la necessitat d'agilitzar les tasques dels òrgans permanents de l'Assemblea de Catalunya. La creació de comissions provisionals de treball, en funció de moments i motius concrets, pot ésser aquesta via d'agilització.

C/ Impuls als processos unitaris a la resta de l'Estat espanyol.

L'Assemblea de Catalunya ha d'oferir les pròpies experiències com a elements per a tenir en compte en altres àrees de l'Estat espanyol. Ha de secundar solidàriament les lluites dels altres pobles de l'Estat com a forma operativa d'afavorir l'avenç de la lluita comuna. Cal donar una significació especial a la solidaritat amb les altres nacionalitats oprimides de l'Estat espanyol, per tal d'unir-nos en una mateixa lluita pel reconeixement dels drets nacionals.

D/ Relacions internacionals.

Les experiències tingudes confirmen la validesa d'aquest treball. Caldrà orientar-lo vers organismes internacionals afins, políticament, amb el caràcter democràtic de l'Assemblea de Catalunya i la seva significació unitària.

II

ASSEMBLEA DE CATALUNYA

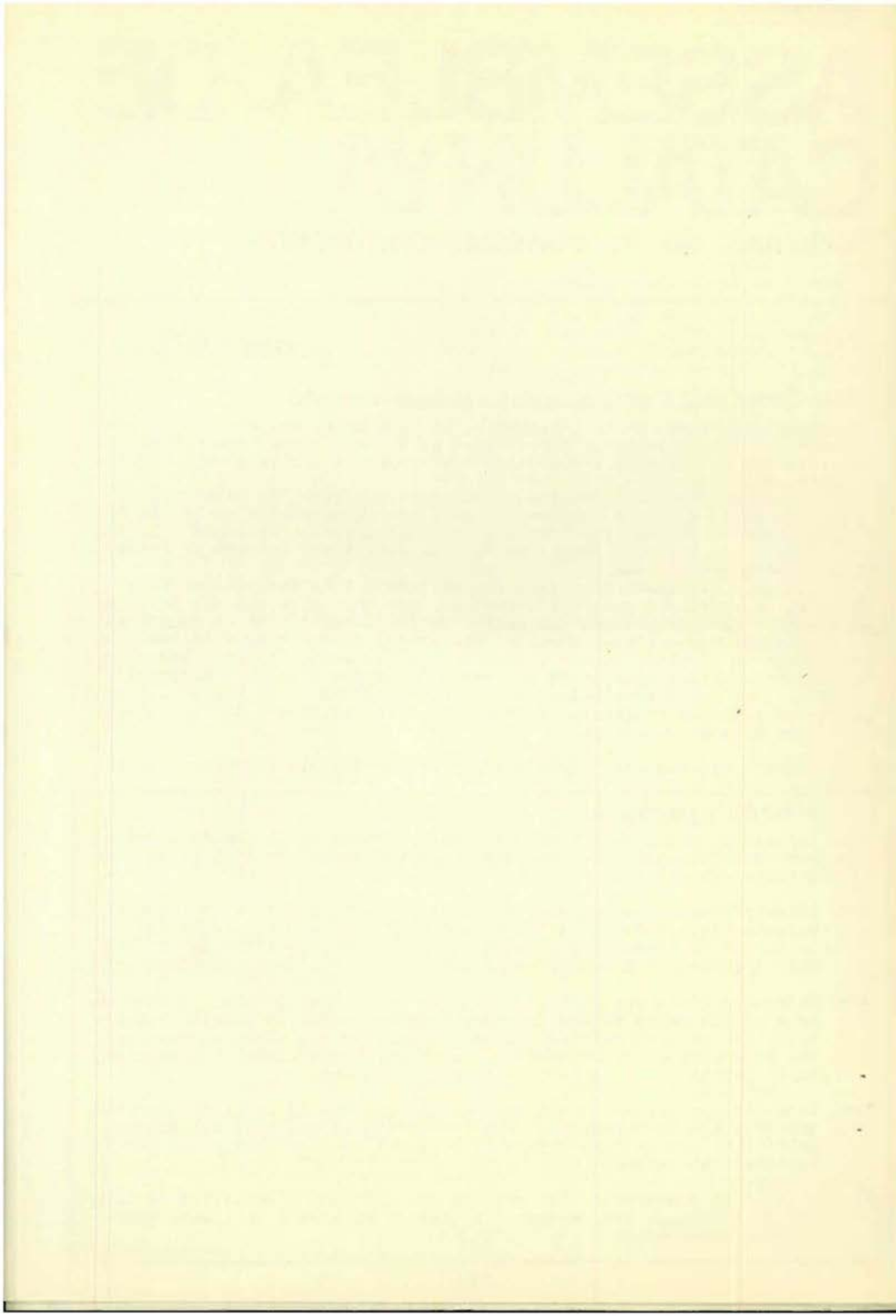
Portaveu de la Comissió Permanent.

Nº 1,2,3

RECORDS OF CALIFORNIA

FOR THE YEAR 1900

1900

ASSEMBLEA DE CATALUNYA

Portaveu de la comissió permanent

nº1

gener 1972

la Comissió Permanent: primera reunió

La Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, ha celebrat la seva primera reunió, afirmant-se oberta tant en la seva composició com en les seves formes de treball, d'acord amb els principis aprovats en la primera sessió de l'Assemblea.

La Comissió Permanent ha valorat les repercussions i la significació d'aquesta primera sessió, còpsant la seva gran importància en la via de la imposició de la legalitat democràtica, mitjançant l'extensió i la consolidació de la lluita unitària del poble, davant els intents de perpetuar l'opressió feixista.

La Comissió Permanent considera que el fracàs i la desorientació del Règim en la repressió contra l'Assemblea, són una expressió més de la seva crisi, i al mateix temps una mostra de la dimensió i de la capacitat de l'oposició democràtica, resultat del procés d'agudització de les lluites obreres i populars en els últims temps. Per això, al propi temps que denuncia les cegues actuacions policíaques que han afectat a diverses personalitats del nostre país, reitera el seu propòsit de seguir lluitant per aconseguir les exigències formulades en la declaració de la 1ª Sessió de l'Assemblea de Catalunya.

En aquesta via han estat aprovats per unanimitat els següents acords:

acords aprovats:

- 1er. Iniciar la publicació d'un butlletí, portaveu de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, que representi un ajut en la coordinació democràtica.
- 2on. Intensificar en aquest període, fent-ne la seva activitat fonamental, la discussió col·lectiva del contingut i la realització de la 1ª Sessió de l'Assemblea, amb la finalitat de facilitar la informació, l'adhesió i l'organització unitàries a l'entorn del comunicat.
- 3er. Estimular l'elaboració d'alternatives comarcals, locals, professionals o sectorials de les diverses organitzacions de masses, basant-se en les pròpies reivindicacions formulades amb plena autonomia, que ofereixin un reforçament de la convergència global que representa el comunicat de la 1ª Sessió de l'Assemblea.
- 4rt. Intensificar durant aquest període l'organització de la Solidaritat amb tots els repressaliats, com una activitat unitària del nostre poble que, per la seva extensió, s'imposi com una consecució més de la legalitat democràtica.
- 5è. Iniciar la preparació d'un període que continui l'activitat de difusió d' l'alternativa, extenent i elevat el nivell de lluita democràtica coordinada.

Complint el primer dels acords, iniciem la publicació del butlletí de la Comissió Permanent, dedicat fonamentalment a la més àmplia difusió del Comunicat de la 1ª Sessió de l'Assemblea de Catalunya que transcrivim seguidament en el seu text oficial.

comunicat primera sessió A.C.

"Nosaltres catalans de diferents tendències pertanyents i no pertanyents a organitzacions polítiques, de diversos sectors de la població, obrers, camperols, estudiants, intel·lectuals, professionals i ciutadans en general, de Barcelona i de comarques, reunits en Assemblea, malgrat que som conscients que les actuals circumstàncies dificulten d'esgotar les possibilitats de representació, formulem la present Declaració:

L'actual crisi del règim de la qual el procés de Burgos fou una manifestació sobresortint, la progressiva presa de consciència i la mobilització de les classes populars, i la necessitat d'oposar-nos fermament a la maniobra continuista d'instaurar Juan Carlos com a successor a títol de rei, del dictador, exigeixen l'adopció unitària d'una alternativa democràtica basada en els punts mínims acceptables per les forces i sectors representats a l'Assemblea, alguns dels quals tenen objectius divergents a llarg termini, però que coincideixen en l'objectiu immediat de l'enderrocament del franquisme. Aquests punts de coincidència són els següents:

1. La consecució de l'Amnistia general per als presos i els exiliats polítics.
2. L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical-, de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.
3. El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
4. La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

Com a objectius immediats, fem una crida a tot el poble català -i considerem catalans tots els que viuen i treballen a Catalunya- perquè incorpori la perspectiva global del canvi democràtic a cada una de les seves lluites concretes, i perquè intensifiqui l'esforç per a una ràpida obtenció de:

- a. La unitat d'acció de totes les forces democràtiques.
- b. La solidaritat en la lluita en favor dels repressaliats.
- c. L'acabament de la repressió i la consecució de l'amnistia.

Per tal de vetllar per l'aplicació dels acords de l'Assemblea, és elegida una Comissió Permanent, la qual impulsarà totes les iniciatives útils per aconseguir la mobilització popular, fomentant accions unitàries i prepararà una nova sessió de l'Assemblea de Catalunya, més àmplia i més representativa."

Catalunya, 7 de novembre de 1971

ASSISTENTS:

Amb les naturals limitacions, oferim una referència de les delegacions que varen assistir a la 1ª Sessió de l'Assemblea de Catalunya:

- CCFPC ("Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya", integrada per: "Esquerra Republicana de Catalunya", "Front Nacional de Catalunya", "Moviment Socialista de Catalunya", "Partit Socialista Unificat de Catalunya", "Unió Democràtica de Catalunya")
- PSAN ("Partit Socialista d'Alliberament Nacional")
- PORT ("Partido Obrero Revolucionario Trotskysta")
- "Bandera Roja"
- PSOE ("Partido Socialista Obrero Español")
- CC.CO. (Comissions Obreres de les següents localitats: Manresa-Sallent, Sabadell, Vallès Oriental, Terrassa, Baix Llobregat, Tarragona, Mataró, Blanes, Badalona, Lleida i Barcelona)
- UGT ("Unión General de Trabajadores")
- "Bloc Català d'Estudiants"
- "Joventut Obrera de Front Nacional de Catalunya"
- "Joventut Comunista de Catalunya"
- Moviment Universitari de les següents Facultats de les Universitats Central i Autònoma: Periodisme, Aparelladors, Dret, Medicina, Farmàcia, Filosofia, Econòmiques, Enginyers, Ciències, A.T.S., Enginyers de Terrassa.
- "Comunitats Cristianes de Base".
- "Representants d'Entorns Cristianes"
- "Grup de No Violents"
- "Comissions de Solidaritat"
- "Taula Rodona"
- "Assemblea Permanent d'Intel·lectuals Catalans"
- "Comissions de Camperols"
- "Comissions de Barri"
- Professors Universitat Central
- Professors Universitat Autònoma
- Professors no numeraris Universitat Central
- Professors no numeraris Universitat Autònoma
- Grups Professionals: Periodistes, metges, advocats, aparelladors, Ar-

ASSISTENTS (continuació)

quitectes, ensenyants, cinema.

- CAE ("Comitès d'Acció d'Ensenyants")
- "Grup de Dones Democràtiques"
- Representants de les localitats i comarques següents:

Barcelona	Badalona
Ampostà	Mataró
Tortosa	Caldetes
Reus	Sant Pol de Mar
Tarragona	Pineda
Igualada	Arenys de Mar
Alt Penedès	Canet de Mar
Baix Penedès	Calells
Garraf	Malgrat
El Prat del Llobregat	Blanes
Gavà	Girona
Sant Vicenç dels Horts	Vic
Manresa	Figueres
Terrassa	Torelló
Sabadell	Lleida
Cerdanyola-Ripoll	Ripoll
Castellar del Vallès	Vilafranca del Penedès
Granollers	Manlleu
Sant Feliu de Codines	Centelles
Sant Llorenç Savall	

ELS ASSISTENTS A L'ASSEMBLEA EREN AL VOLTANT DE 300.

ASSEMBLEA DE CATALUNYA

Portaveu de la comissió permanent

núm. 2

febrer 1972

la segona sessió de la Permanent de l'A. de C.

El passat dia 12 de febrer va tenir lloc la segona sessió de la Permanent de l'Assemblea de Catalunya. Va reunir una setantena de persones que representaven uns quaranta sectors diferents de Catalunya que ja havien estat a la primera sessió de l'Assemblea i amb la incorporació d'algun sector nou. Amb això la Permanent aconsegueix dues de les definicions que la caracteritzen: la de reunir periòdicament els seus membres per a una sessió de treball conjunt preparada pel Secretariat de la Permanent i la de mantenir-se un organisme obert tant en la seva composició com en les formes de treball, d'acord amb els principis aprovats en la primera sessió de l'Assemblea segons dèiem en el nostre primer butlletí.

AQUESTA vegada les formes de treball vanien definides per un ordre del dia que s'havia repartit a tots els membres de la Permanent amb antelació suficient. Versava sobre la valoració de la informació realitzada al voltant de la primera sessió de l'Assemblea de Catalunya, sobre la lluita a emprendre contrant-la en la delimitació de les línies generals de l'activitat i sobre la discussió de tres propostes que havien estat presentades al Secretariat i que feien referència a la lluita pel dret a la solidaritat, a una jornada per la llibertat i al rebu de la il·legalitat feixista. Finalment s'havia previst un examen crític del primer butlletí portaveu de la Comissió Permanent i la seva defusió, i la preparació d'aquest segon butlletí.

CAL dir que la informació inicial a càrrec de la major part de les delegacions que integraven aquesta sessió de la Permanent fou abundantosa i viva, i gaire triomfalistà perquè les anàlisis foren fetes sota el signe de l'autenticitat i de la sinceritat política. Vint-i-dues intervencions que en conjunt configuraren el moment actual majoritari de l'oposició democràtica. En síntesi direm que es manifestava un desig de fer conèixer els acords de l'Assemblea a tot arreu, de fer comprendre què significa aquest esforç unitari de la majoria de l'oposició democràtica i d'

aconseguir per a la Permanent delegacions amplament representatives i noves incorporacions. En el curs del debat foren analitzades actituds contradictòries d'algun sector de l'oposició democràtica que on no haver entès l'esperit i la lletra de la Permanent tenen una actitud suspicax i que en segons quins terrenys pot convertir-se en element deteriorador. Precisament l'esforç de la Permanent és, en aquest aspecte, aclarir dubtes, esborrar suspicàcies, integrar.

L'anàlisi global tingué el to adequat al ja tradicional des que la coordinació democràtica a Catalunya es una realitat. El diàleg i el desig de trobar solucions a les diferents problemàtiques exposades superà tota posició partidista, que, al sf d'aquesta plataforma de lluita unitària ha estat bandejada del tot. Precisament cal veure això com una nova victòria de la majoria de l'oposició democràtica, la culminació d'unes intencions treballades dia a dia, pas a pas, pels diferents sectors que la integren. Cal veure-ho així no pas com una instrumentalització dels sectors més vigorosos damunt dels que no ho són tant, ni una imposició de criteris, sinó com un esforç conjunt per a trobar un terreny comú i operatiu que ens permeti d'actuar conjuntament i amb eficàcia. Aquesta haurà estat, en aquests darrers trenta-cinc anys, una de les nostres màximes victòries. Sota un règim dictatorial la força de l'oposició s'ha fet sentir amb vigor quan aquesta voluntat de rendència solidària, que no vol pas dir rendència política, ha estat un fet. La composició heterogènia de la Permanent, partits polítics, organitzacions de masses, grups de pressió efícs, confederacions i no, coordinacions ciutadanes i comarcals, representacions professionals, etc., fan que les discussions siguin enfocades segons l'òptica de cada sector que a cop d'ull podríem anomenar (segueix a la pàg. següent.)

Solidaritat amb el poble gallec

El Secretariat de la Permanent de l'Assemblea de Catalunya reuní el dia 10 de març rep la notícia del brutal assassinat dels obrers de la Banán d'El Ferrol, ANADOR REY RODRIGUEZ i DANIEL NIEBLA GARCIA. Creient interpretar el sentir unànim de tots els participants a l'Assemblea de Catalunya, el Secretariat de la Comissió Permanent crida a tot el poble de Catalunya a demostrar la seva solidaritat amb el poble gallec, i a la més enèrgica protesta contra aquest règim d'assassins, a través de les accions que a cada població i sector consideri més idònies

Imposem el dret a la solidaritat democràtica

La Permanent crida a la mobilització per IMPOSAR EL DRET A LA SOLIDARITAT DEMOCRÀTICA, mitjançant l'aplicació del seu sentit, l'exigència pública i la pràctica concreta. No es tracta de substituir la xarxa de Comissions de Solidaritat ja existents, -que han desenvolupat amb un èxit aquesta campanya- sinó de reformar-les i d'ajudar a crear-ne on encara no n'hi ha, sense interferir cap societat noïdonna i independent.

La realització d'aquesta campanya exigeix la utilització de tots els mitjans de propaganda per tal d'explicar-la, la celebració d'assemblees i reunions així com els més diversos actes públics.

El període d'explicació i difusió cal fer-lo culminar en tres jornades, als dies 8, 9 i 10 d'Abril, durant les quals es tractaria de fer coincidir a l'entorn de l'objectiu les més diverses activitats a les escoles i als Instituts, a la Universitat, a les esglésies, a les fàbriques i altres centres de treball, així com a les associacions de tota mena, i comprendria des de reunions i assemblees fins a precs de posició pública amb documents, passant per sessions de teatre i cinema, exposicions, venda de cartells, etc.

LA COMISSIÓ PERMANENT DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA URIDA DESCS A

CONVERTIR LES JORNADES DEL 8, 9 I 10 D'ABRIL EN DIADENES DE LLUITA DEL DRET A LA SOLIDARITAT I

(ve de la pàg. 1^a) la segona sessió de la Permanent...

un inexpert, però, que trobar una adequada solució fruit del debat i la discussió política. Amb tot, no podem definir ni l'Assemblea de Catalunya ni la Permanent, que d'ella n'ha emanat, com un element polític. Són en tot cas, uns organismes confluents d'opinió i d'incidència. És en aquest sentit que els elements polítics que la integren han d'ésser al servei d'aquests organismes en l'exercici d'un contrast, el més ampli i el més majoritari possible.

Així esdevingué en la discussió dels tres apartats que integraven el punt de l'ordre del dia que proposava unes formes de lluita concretes, segons les següents característiques: que responguin a l'esperit de l'Assemblea de Catalunya, que signifiqui un desplaçament de les activitats de masses, i que representin l'heterogeneïtat dels qui componen la Permanent. En el curs del debat foren exposades les propostes sobre la imposició del dret a la solidaritat democràtica, sobre les jornades per la llibertat, i pel refús de la il·legalitat feixista, amb la pràctica de la desobediència civil. Els temes del dret a la solidaritat i de la il·legalitat feixista foren objecte de més àmplia discussió, ja que la proposta de les jornades per la llibertat fou explicada pels seus ponents com un procés en marxa, que la mateixa lluita unitària anirà desenvolupant i que cal potenciar des de tots els angles i amb totes les incorporacions possibles sense que signifiqui activisme minoritari sinó una actitud general. L'exposició de la campanya de desobediència civil se centrà en el desig d'assolir un horitzont popular de refús a les normes que ensenyen d'un règim il·legal com és el règim feixista de l'Estat espanyol.

L'intent és, a més, el d'estimular a la creació espontània de totes les formes de refús possible que fessin reforçades i potenciades per accions polítiques de tota mena. Quan a la discussió sobre el dret a la solidaritat fou acordada la celebració d'unes properes jornades de solidaritat democràtica en unes dates que foren acordades conjuntament. En resum, doncs, la discussió concretà aquesta tercera acció que el Secretariat portarà i coordinarà i que seran jornades pel Dret a la Solidaritat, en el cas d'ignorar la legalitat democràtica enfront la il·legalitat feixista. Després fou discutit el primer butlletí de la Comissió Permanent, tot i que moltes delegacions no el rebien fins aquell moment. Precisament fou aquest un dels aspectes crítics pro-

psos de relleu i que difícilment serà superat sense l'esforç de tots plegats per tal de fer possible no solament la difusió sinó l'edició dels nostres butlletins. Bon nombre de delegacions, i totes les organitzacions polítiques i de masses, no cal dir, han manifestat el seu compromís en editar aquest butlletí i en difondre'l. Es parlà del segon butlletí i s'encarregà de fer l'edició a un membre del Secretariat pel seu estudi i confecció posterior sobre les discussions de la segona sessió de la Permanent i sobre els acords.

FINALMENT es va adoptar explícitament la Solidaritat de la Permanent a la Conferència Internacional contra la guerra a imminent, a celebrar a París (11-13 de febrer de 1972) adreçant el següent telegrama:

"Comissió Permanent Assemblea de Catalunya reunida sessió plenària manifesta adhesió protesta internacional contra agressió imperialista, resolent incondicionalment lluitar pels pobles indòxims."

Igualment la Permanent de l'Assemblea amb motiu de la jornada de lluita contra la política educativa del règim aprovà la següent resolució:

"Davant la gravíssima crisi que afecta l'ensenyament al nostre país, la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, reunida en sessió plenària, vol denunciar públicament l'actual línia d'educació, pel seu caràcter discriminatori i repressiu, que impideix l'accés de la classe obrera a la cultura superior i que introdueix la policia a la Universitat. En aquest sentit, la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya expressa la seva total solidaritat amb la jornada d'acció pel dia 14 de febrer contra la llei general d'educació, i crida tots els sectors del poble perquè recolzi l'actual procés de lluita contra la política educativa del règim i per la democratització de la cultura."

Finalment fou llegit un informe sobre el sucari de l'estudiant Albert Serra Llorens que té pendent un judici militar sumaríssim. Després, el que calia parlar de relleu, però, és el que ens hem dit: de naturalesa dialoal de l'oposició democràtica que no s'assumirà aconseguint amb la celebració de l'Assemblea de Catalunya en cap de força espectacular enfront de la desorientació política, així que ha creat les bases per una continuïtat organitzativa, aglutinadora i sòlida.

FULL D'INFORMACIO INTERN DE LA COMISSIO PERMANENT DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA.

La comissió permanent de l'Assemblea de Catalunya s'ha reunit per segona vegada i, després d'una àmplia discussió, ha elaborat mitjançant el seu secretariat el resum següent.

LA MISSIO FONAMENTAL DE LA PERMANENT DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA ha estat i segueix essent LA DIFUSIO DEL COMUNICAT DE LA PRIMERA SESSIO DE LA MANERA MES AMPLIA I OBERTA POSSIBLE, CERCANT AIXI L'ARTICULACIO UNITARIA DEL POBLE MITJANÇANT LA CREACIO DE VIES PROPIES.

Això exigeix un bon escleriment del nivell específic d'aquesta activitat unitària sense confondre'l amb el propi de les organitzacions polítiques o de les organitzacions de masses, que, presents a l'Assemblea de Catalunya i compromeses amb el seu programa, mantenen tanmateix llur visió, objectius i vies pròpies d'organització així com el nivell apropiat per a discutir i resoldre la problemàtica que els es pròpia. Volem dir, doncs, que a l'Assemblea de Catalunya ningú no és instrumentalitzat per ningú, sinó que tots estem al servei del programa unitari expressat en la declaració de la 1ª sessió.

Considerem important de fer ressaltar tot això per tal de seguir obrint vies a l'activitat unitària i democràtica del nostre poble, les quals destacaran la importància de l'Assemblea de Catalunya no sols per tot el que ja ha fet, sinó encara per tot el que ha de moure.

En compliment dels acords de la primera sessió, la Permanent acorda, en el curs de la difusió organitzada dels punts programàtics, de llençar un moviment general de refús de la il·legalitat feixista amb la consigna "DIGUEM NO". Així doncs, caldrà estimular les iniciatives que des dels angles més diversos CONTESTIN d'una manera permanent la imposició del fet d'aquesta il·legalitat, incloent en aquesta pràctica, per exemple, els qui, en tant que catalans, imposen de fet llur llengua en el tracte amb l'administració, o els treballadors que, per a discutir els seus problemes, es reuneixen en assemblea a la fàbrica enfront de les lleis faixistes que intenten de negar-los-en el dret.

El feixisme no es legal. DIGUEM NO a l'intent continuat d'imposar-nos-el.

No cal dir que una campanya així exigeix una gran flexibilitat a l'hora d'escollir els mitjans i els moments oportuns que la facin possible, en tenedora i fructífera, acompanyant-la sempre amb allò que és fonamental en la nostra lluita: l'afirmació i l'eixemplament de la legalitat democràtica.

En aquest sentit, i com a primer pas d'aquest moviment de refús, la Permanent crida a la movilització per IMPOSAR EL DRET A LA SOLIDARITAT DEMOCRATICA, mitjançant l'aplicació del seu sentit, l'exigència pública i la pràctica concreta. No es tracta de substituir la xarxa de Comissions de Solidaritat ja existents - que encapçalaran amb un manifest aquesta campanya-, sinó de reforçar-les i d'ajudar a crear-ne on encara no n'hi ha sense interferir cap acció autònoma i independent.

La realització d'aquesta campanya exigeix la utilització de tots els mitjans de propaganda per tal de explicar-la, la celebració d'assemblees i reunions, així com els més diversos actes públics.

El període d'explicació i difusió hauria de culminar en tres jornades, els dies 8, 9 i 10 d'abril, durant les quals es tractaria de fer coincidir a l'entorn de l'objectiu les més diverses activitats a les escoles i als instituts, a la universitat, a les parròquies, a les fàbriques i altres centres de treball, així com a les associacions de tota mena,

i comprendria des de reunions i assemblees fins a preses de posició pública amb documents, passant per sessions de teatre i cinema, exposicions, venda de cartells, etc.

Considerem que una campanya de aquest tipus, a partir de les possibilitats i característiques dels sectors més diversos, pot oferir una via d'integració unitària per a la pràctica política democràtica de les -- més àmplies capes del nostre poble, i ser l'inici oportú pel que fa al moviment " Diguem no " a la il.legalitat feixista.

La Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya crida doncs a convertir les jornades dels 8, 9 i 10 d'abril en diades de lluita pel dret i la solidaritat.

El restabliment de les llibertats democràtiques exigirà en el futur -- una coordinació en la lluita que, a partir de les reivindicacions i alternatives pròpies dels diversos sectors, convergeixin en accions comunes, en jornades de lluita per les llibertats.

Pensant així, la Permanent invita a obrir un període de reflexió, a fi que en una propera reunió es pugui debatre sobre el contingut, organicitat i oportunitat d'una iniciativa d'aquest tipus, demanant que cada sector consideri les possibilitats que els oferiria per aixecar els nivells de la lluita unitària, així com el temps que considerarien necessari per a la seva preparació i coordinació amb els altres sectors.

Finalment, la reunió plenària de la Permanent ha aprovat el contingut del primer butlletí, redactat pel secretariat segons les indicacions de la primera reunió i així mateix recomana a tots els sectors, localitats i comarques que facin un esforç per tal de editar-lo i difondre'l, sense oblidar que, per damunt de tot, la nostra missió fonamental és, com diem en començar aquest escrit, la difusió del comunicat de la primera sessió de la manera més àmplia i oberta possible.

=====

El Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, reunit el dia 10 de Març, reb la notícia del brutal assassinat de l'obrер de la " Bazán " del Ferrol, Amador REY RODRIGUEZ. Creient interpretar el sentit unànim de tots els participants a l'Assemblea de Catalunya, el Secretariat de la Comissió Permanent crida tot el poble de Catalunya a demostrar la seva solidaritat amb el poble gallec i la més enèrgica protesta contra aquest règim d'assessins, a través de les accions que a cada població i sector es considerin més idonees.

=====

Barcelona, Març de 1972

ASSEMBLEA DE CATALUNYA

Portaveu de la comissió permanent

nº 3

juny 1972

La tercera sessió

de la

Comissió Permanent

Durant el mes de Maig es va celebrar la 3ª reunió de la Comissió Permanent. Cal destacar que cap de les organitzacions de qualsevol tipus que aprovaren el 7 de Novembre de l'any passat la declaració de l'Assemblea s'ha dedit del seu compromís. Contràriament s'han afegit nous nuclis en forma activa a la Comissió Permanent, com: Partit Comunista d'Espanya (marxista i leninista), Front Revolucionari Antifeixista i Patriòtic (Frep), Partit Carlí Català, Grups d'Acció Carlina, Solidaritat Obrera de Catalunya i Unió Sindical Obrera; igualment cada una de les reunions de la Permanent ha registrat la incorporació de nuclis de comarques organitzats unitàriament al voltant de l'Assemblea. Com la representació de la Conca de Barberà i la delegació de l'Assemblea democràtica del Vallès Oriental, talment hi ha la de l'Assemblea de les terres lloides. Aquest fet és una bona prova de com l'Assemblea va saber interpretar en el seu sentit unitari la situació actual de l'oposició democràtica catalana. Hestem però encara, grups que per diferents raons continuen al marge de l'Assemblea. Inaistim en la voluntat repetidament manifestada de l'Assemblea d'incorporar tots els corrents democràtics de Catalunya a la lluita unitària per la conquesta dels punts mínims d'acord, aprovats per ella.

Iniciada la reunió, immediatament després d'unos breus paraules de salutació, el moderador féu menció de la lluita exemplar del poble vietnamès en la seva esforçada lluita per l'alliberament nacional, exemple de primer ordre per a tots aquells que sentim inalienable la responsabilitat en l'ordenació lliure i democràtica del nostre poble. La Permanent féu seves aquestes paraules i davant la nova escalada imperialista a Indoxina, es retificà en el contingut del telegrama de solidaritat adreçat per la segona reunió de la Permanent a la Conferència Internacional de Versalles contra la guerra a Indoxina.

En la primera part de l'ordre del dia, s'examinaren les activitats dutes a terme per estendre el coneixement de l'Assemblea i l'organització unitària a l'extorn del comunicat. En aquesta direcció cal destacar la constitució del "Grup de No-Aliniats Políticament" integrat per grup de persones, que si bé no militen en cap organització política senten com a seves les arrels democràtiques de l'Assemblea i volen ésser presents activament en la lluita per la seva conquesta; també destacà la presència de les representacions cíviques i polítiques abans esmentades. La Permanent rebé informació d'aquest i d'altres nuclis ja existents anteriorment. La conclusió d'aquest primer punt de l'ordre del dia fou que encara cal treballar molt en aquesta direcció.

La segona qüestió examinada fou el resum i balanç de les jornades dels dies 8, 9 i 10 d'Abril

per "imposar el Dret a la Solidaritat Democràtica". Es constata la resolució de diversos actes i accions, alguns molt interessants, entre els quals destaquem els duts a terme per les Comissions de Solidaritat que, en a més, iniciaran la campanya amb un important document en el qual quedava perfectament precísat l'abast i la intenció de la Solidaritat Democràtica. Igualment destaca pel seu interès un document redactat per un grup de juristes, del qual el Secretariat ha fet una edició. Amb tot, la permanent fou unànim en reconèixer l'èxit precari de les jornades, donades les possibilitats potencials de mobilització que té l'Assemblea, especialment en un cas com aquest. Es demostrà no urgent la necessitat del treball en premissa perquè el poble de Catalunya se senti perfectament interpretat i adherit activament a tots els acords que prengui l'Assemblea.

El tercer punt de l'ordre del dia es dedicà a la discussió de les perspectives d'acció de l'Assemblea.

En primer lloc es constata l'accentuació dels esforços del règim per imposar Juan Carlos, com a rei, al mateix temps que sectors plenament identificats fins ara amb les posicions més dictatorials del règim, preconitzen "evolucionismes" i "centrismes" per tal que, tot fent veure que es canvia cosa, la perpetuació del poder d'uns pocs, pugui continuar, impelint el que exigeix el 2n. punt de la declaració de l'Assemblea: "l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític".

La Comissió Permanent refermà davant aquestes maniobres la declaració de l'Assemblea, de la qual decidí fer una reedició amb un breu preàmbul que denunciï aquests fets.

Igualment la Permanent aprovà llançar una àmplia campanya que sota el títol "Perquè l'Estatut de 1932", cobreixi els següents objectius:

- donar a conèixer àmpliament quins són els principis i les institucions configurades en l'Estatut d'Autonomia de 1932, el restabliment dels quals s'exigeix en el punt 3er. de la declaració de l'Assemblea;
- plantejar la lluita per aquest objectiu com una activitat de masses present en la lluita diària;
- propiciar la comprensió del que pot ésser el període immediat a l'enderrocament del règim;
- explicar l'objectiu de l'Estatut com un punt mínim de convergència que permeti arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació de Catalunya;
- deixar ben clar que per a Catalunya no és democràtica, i per tant no és vàlida, qual sevol possible sortida de l'actual règim polític que no reconegui, com a fet mínim indiscutible, el restabliment dels principis i les institucions configurades en l'Estatut de 1932;
- preparar amb aquesta àmplia campanya la celebració de la 2ª Sessió de l'Assemblea de Catalunya.

També la Comissió Permanent acordà dins de la campanya de l'Estatut, proposar i eventualment fer seva una àmplia acció en favor de la cultura catalana entesa en el seu sentit més ampli i referida a les vessants de creació, difusió i accés a ella. A tal fi, s'encarà crear una comissió que estudiés la proposta i presentés suggeriments d'actuació al mateix temps que es responsabilitzés d'encaminar-la.

Per tal de portar endavant la campanya de l'Estatut, que s'inscriu dins del marc general de la campanya de refus de la il·legalitat franquista, es van fer en el curs del debat unes propostes que foren aprovades, marcant-ne les grans línies i va ser encomanat al Secretariat que les fixés més concretament.

El Secretariat, d'acord amb el mandat rebut, ha acordat:

- iniciar la campanya amb una crida, en què s'especificuin els seus objectius i s'inviti tothom a adherir-s'hi, molt especialment a les organitzacions de masses;
- publicar un fullat explicatiu de l'Estatut i de les seves vicissituds històriques, així com de les seves perspectives de futur;

- procurar una reedició massiva de l'Estatut, precedit d'una introducció en què es denunciï la il·legalitat feixista i s'afirmen els drets fonamentals, especialment el de l'autodeterminació de Catalunya;
- encoratjar tots els sectors perquè situïn en la pròpia perspectiva la lluita per l'Estatut, i invitar-los a que expliquin, en el marc de les seves lluites concretes, com la conquesta de l'Estatut podria influir en l'assoliment dels seus objectius;
- centrar el proper 11 de Setembre en el marc de la campanya i procurar realitzar sessions de propaganda de l'Estatut especialment a l'entorn d'aquesta diada.

La Comissió Permanent examinà altres propostes concretes d'acció en el marc de la campanya de refús de la il·legalitat feixista. S'acordà encomanar al Secretariat la possibilitat d'incorporar algunes de les propostes dins de la campanya de l'Estatut. Respecte a d'altres propostes, s'estimà necessari estudiar-les més acuradament en futures reunions.

Els representants de les Comissions d'Activitats Cíviques de la Selva, Marçame i Gironès, veren comunicar a l'Assemblea les accions que tenien previstes pel dia 4 de Juny a Calella a fi de convertir l'Aplec de sarjanes d'aquell dia en un acte d'afirmació nacional catalana. La Comissió Permanent acordà recolzar l'acte de Calella.

També foren presentades altres propostes que la Comissió Permanent decidí no considerar, perquè el seu abast sobrepassa les atribucions de la Permanent i correspon a l'Assemblea plenària.

L'última part de l'ordre del dia fou dedicada a examinar les activitats portades a terme pel Secretariat. La Comissió Permanent ratificà les notes acordades pel Secretariat amb motiu dels assassinats del Ferrol i del 1er de Maig, acordant donar facultats plenes al Secretariat perquè sempre que ho estimi necessari, i previ acord unànim dels seus membres, prengui aquelles decisions d'urgència que, dins de l'esprit de l'Assemblea, estimi convenientes.

S'insistí en la necessitat de fer una àmplia difusió del butlletí de l'Assemblea, encoratjant tothom a editar-lo i a difondre'l profusament.

Cal destacar finalment l'àmplia participació dels assistents en el curs de la reunió i l'espirit d'autoexigència i sentit unitari que la presidí, del que son bona prova els acords aprovats.

Punts aprovats en la 1ª Sessió de l'Assemblea de Catalunya

1. La consecució de l'Amnistia general pels presos i els exiliats polítics.
2. L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical-, de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.
3. El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
4. La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

Nota del Secretariat de la Comissió Permanent:

SOLIDARITAT AMB ELS ACUSATS DE PERTANYER AL FRONT D'ALLIBERAMENT CATALÀ (F.A.C.)

El Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, denuncia amb la màxima energia les cruels tortures a què han estat sotmeses diverses persones acusades de pertànyer al FAC. També la hipòcrita i parcial actitud de bona part de la premsa en presentar i comentar els fets, oblidant que les formes de lluita violenta per part dels oprimits, són provocades per l'ús constant de la violència com a sistema de govern exercit pel franquisme des del seu naixement fins ara.

El Secretariat de la Comissió Permanent crida al poble de Catalunya a exercir el dret a la solidaritat democràtica amb tots els represaliats pel règim franquista; a lluitar d'acord amb el punt 1er de la declaració de l'Assemblea per la consecució de l'Amnistia general pels presos i els exiliats polítics; i, en aquest cas concret, a un ample moviment de lluita davant la possibilitat que la dictadura apliqui greus penes als acusats de pertànyer al FAC, a través d'una nova farsa pseudojurídica d'un Consell de Guerra.

La lluita popular en favor dels acusats és l'únic mitjà per impedir-ho, com s'ha demostrat ja diverses vegades, especialment en ocasió del Consell de Guerra de Burgos contra ETA.

Per l'AMNISTIA

Contra la violència assassina del règim

Solidaritat amb el F.A.C.

Office of the Secretary of the Government

SOLIDARITAT AMB ELS AGUSTATS DE PERANAT

AL FRONT D'ALLIBERAMENT CATALÀ (F.A.C.)

Office of the Secretary of the Government

Office of the Secretary of the Government

Office of the Secretary of the Government

Office of the Secretary of the Government

Office of the Secretary of the Government

III

COMUNICATS DE LA PERMANENT I DEL SECRETARIAT

REMARKS OF THE PRESIDENT
 OF THE UNITED STATES

L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

DAVANT EL PRIMER DE MAIG

En el curs de les darreres setmanes, s'han incrementat i generalitzat les lluites obreres (aturs, vagues, ocupacions d'empreses), les quals s'han caracteritzat per la seva combativitat creixent. Aquestes lluites no han estat aïllades sinó que s'han inserit en una mobilització de tots els sectors populars (estudiants, ensenyants, treballadors de la sanitat, etc...) a partir de les seves pròpies reivindicacions.

En aquest context general de lluites reivindicatives i de protestes populars per l'assassinat de l'obrer Manuel Fernández Márquez, en el moment en què s'iniciava la gran lluita de SEAT, L'Assemblea de Catalunya va difondre una crida escrita al poble català, amb el títol següent:

L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA
AMB LA CLASSE OBRERA,
CAP A UN PRIMER DE MAIG DE LLUITA
PER LES LLIBERTATS POLITIQUES I NACIONALS.

Aquesta crida venia configurada políticament dins el marc unitari que conformen els punts programàtics de l'Assemblea de Catalunya:

1. La consecució de l'amnistia general dels presos i exiliats polítics.
2. L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical-, de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder polític i econòmic.
3. El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
4. La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

La crida de l'Assemblea de Catalunya va donar lloc a una gran concentració de masses a Sant Cugat del Vallès. La diada va començar amb una gran assemblea on intervingueren representants de la comissió obrera de SEAT. Més tard es va celebrar l'acte previst a l'església, on fou llegit el document dels bisbes catalans entorn del primer de maig. A la sortida es va formar una gran manifestació de més de 8.000 persones, la qual durant més d'una hora va recórrer uns dos kilòmetres fins al centre de Sant Cugat, impedit mentrestant la circulació per la carretera. Després que els manifestants s'auto-dissolgueren, la policia va ocupar Sant Cugat. Es van produir més de 20 detencions. Cal assenyalar que els manifestants van rebre mostres actives de solidaritat per part del poble de Sant Cugat, tant en el curs de la manifestació com després, en produir-se l'arribada massiva de la policia.

Però la gran concentració unitària de Sant Cugat no s'ha de veure com el final d'un procés, sinó com una etapa més que ens permeti l'extensió de les lluites en tots els sectors. La lluita, en efecte, continua, i son els treballadors de la SEAT els qui, una vegada més, se situen al capdavant. La seva acció -iniciada a partir del refús a pagar l'augment en

les quotes de la seguretat social- coincideix amb els interessos de la immensa majoria del poble, de tots els treballadors de la ciutat i el camp, que s'enfronten amb el mateix problema. D'altra banda, en el marc de la lluita per les llibertats polítiques i nacionals, la llibertat sindical i el dret de vaga se situen com a objectius polítics prioritaris del moviment obrer i popular.

Davant de l'extensió de la lluita, l'única resposta del règim és l'escalada cada cop més brutal de la repressió. Això ho veiem en la ja llarga llista d'assassinats per la policia (els darrers dels quals son Manuel Fernández i Eustaquio Mendizábal); en la pràctica sistemàtica de la tortura que, com en el cas de l'estudiant Miquel-Josep Anduig Aldea, - arriba fins a l'extrem de posar en greu perill la vida dels detinguts; en el procés iniciat contra Camacho i els seus companys pels quals el fiscal demana 161 anys de presó; en el consell de guerra previst contra tres obrers de la Tèrmica de Sant Adrià; en l'actuació cada vegada més freqüent de la policia paral.lela (Partido Español Nacional-Socialista, Guerrilleros de Cristo Rey, etc.)

En front de la brutalitat repressiva del règim, cal la mobilització general de les masses i la unitat de totes les forces antifranquistes. En aquest sentit, l'Assemblea de Catalunya fa una crida a la solidaritat política i econòmica amb els obrers de SEAT per tal d'estendre i generalitzar la lluita en tots els sectors populars.

L'assemblea de Catalunya crida, també, tot el poble català a continuar la lluita fins - obtenir l'enderrocament de la dictadura i el restabliment de les llibertats polítiques i nacionals.

SECRETARIAT DE LA COMISSIO PERMANENT DE

L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA.

Abril, 1972

CRIDA AL POBLE DE CATALUNYA

1. El dia 7 de novembre del 1971 es va celebrar la I^a Sessió de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA. Aquesta data representa una fita important i decisiva en l'esforç conjunt de les organitzacions polítiques i democràtiques i de tots els sectors de la població (obrers, gent del camp, estudiants, intel·lectuals, professionals i ciutadans en general) que volen acabar amb el règim de dictadura i reinstaurar les llibertats democràtiques fonamentals tal com s'expressen en el Comunicat final de l'esmentada ASSEMBLEA.

2. La COMISSIÓ PERMANENT constituïda en la I^a Sessió de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA, responsabilitzada d'aplicar els acords presos i d'impulsar totes les iniciatives útils per a aconseguir la mobilització popular, després d'haver convocat unes jornades de lluita pel Dret a la Solidaritat contrades en el mes de maig del 1972, en la seva III^a reunió plenària acordà de convocar una campanya de difusió, informació i discussió entorn de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya de l'any 1932.

3. Per això, el SECRETARIAT de la COMISSIÓ PERMANENT, en virtut dels acords presos i complint el mandat que en li confià, CONVOCA i CRIDA a les organitzacions de masses, als obrers, als estudiants, als intel·lectuals i professionals, a tot el poble de Catalunya a col·laborar en la difusió i en la discussió de l'ESTATUT que fou l'expressió democràtica del nostre Poble regit per la seva institució de Govern Autònom: la Generalitat. Aquesta crida vol obrir un espai de diàleg i de confrontació a partir de l'Estatut que l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA va acceptar com a inici de convergència per a recuperar les llibertats democràtiques reivindicant "el restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut del 1932, com a expressió concreta de les llibertats democràtiques de Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació" (n. 3 del Comunicat de l'ASSEMBLEA)

4. Aquest SECRETARIAT considera i insisteix en què la seva crida a aquesta forma de lluita no suposa ni predetermina solucions polítiques concretes que hauran de ser proposades i refrendades al seu moment per la voluntat del Poble. La campanya entorn de l'Estatut i de les Institucions Nacionals de Catalunya s'inscriu en un MOVIMENT més ampli que, en cada una de les seves campanyes i noves formes de lluita té com objectius constants els punts de convergència de l'ASSEMBLEA:

- a. refus de la il·legalitat feixista que el 1939 abolí per la força de les armes la sobirania del Poble i que ara intenta amordagar-lo amb la maniobra continuïsta representada per Juan-Carlos.
- b. afirmació de les llibertats fonamentals proclamades per l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA, extensives a tots els pobles peninsulars.

5. Dins l'esmentada línia reivindicativa de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA, aquest SECRETARIAT convoca i crida al poble de Catalunya a obrir un període de lluita centrada en els punts següents:

- A. L'Estatut com a denúncia de la il·legalitat feixista i del seu règim de dictadura.
- B. L'Estatut com a garantia i expressió inicial d'alliberament dels exiliats i de tots els qui viuen i treballen a Catalunya i particularment del nèn obrer.

d. L'Estatut com a afirmació de les Institucions Nacionals de Catalunya representades per la Generalitat.

D. L'Estatut com a afirmació de les llibertats fonamentals i com a punt de partida per a la recuperació efectiva dels drets nacionals amb l'exercici de l'autodeterminació.

POBLE DE CATALUNYA: participem a totes les accions que s'aniran proposant i exercim els nostres drets i la nostra iniciativa per a que el nostre Poble deixi d'ignorar el seu passat i comenci ja ara a crear el seu futur.

Treballadors, pagesos, estudiants, poble de Catalunya:

La derrota de Catalunya, i concretament de les seves classes populars, pels exercits franquistes, significà la derrota de totes les aspiracions democràtiques del nostre poble. Però la repressió no ha pogut acabar amb la lluita del poble català per la seva llibertat, cada cop més són els sectors populars, - obrers, pagesos, estudiants, ensenyants professionals, intel·lectuals - els que hi prenen part més activament.

Tot aquest procés de lluites ha donat un pas molt important el 7 Novembre de 1.971 amb la celebració de la 1a Sessió de l'Assemblea de Catalunya, constituïda per 300 persones, representants de tots els sectors populars catalans en lluita. S'hi aprovaren els següents punts d'acord per a la lluita unitària contra la dictadura i el seu intent de continuisme:

- Amnistia, drets de reunió, expressió, associació, manifestació i dret de vaga.

- Restabliment provisional de l'estatut d'autonomia del 1.932 com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.

Amb aquest estatut les classes populars catalanes feiem un primer pas en el camp de la recuperació econòmica i cultural i per tant també en el camí cap a una utilització més democràtica del nostre patrimoni econòmic i cultural. Aconsegüem:

a) Un ensenyament unificat i laic de contingut democràtic i amb un sentit de justícia social que el feu obligatori i gratuït al ~~ex~~ nivell primari i que permeté l'accés de tothom capacitat, sense discriminació social, a tots els graus d'ensenyament. Fou català en llengua i contingut.

b) La llengua catalana fou oficial al costat de la castellana com a primer pas per a superar la situació de bilingüisme.

c) Una hisenda descentralitzada que ens significava poder començar a organitzar l'economia en funció de les necessitats autènticament populars.

d) Una administració també descentralitzada del territori català amb una autonomia municipal que garantia als habitants del municipi unes finances pròpies que no es basessin en els impostos indirectes que graven els articles alimentaris.

e) El control directe en règim miner, agropecuari, forestal, assegurances generals i socials, mancomunitats hidrogràfiques, premsa, associacions, reunions, espectacles, dret d'expropiació, socialització de riqueses naturals, radiofussió, ferrocarrils, obres públiques, sanitat, etc.....

f) La legislació i execució de justícia i en matèria de política social, sindical i cooperativa.

Reivindicam aquest estatut perquè, a mans del poble, el qual podia elegir democràticament els seus representants, permetés una distribució de la renda més justa que l'actual, un desenvolupament normal de la cultura, i una àmplia pràctica de l'exercici polític i social, capacitant per un autèntic exercici d'autodeterminació política i social.

PER LA LLIBERTAT I LA JUSTICIA DEL POBLE CATALÀ!
 PEL GOVERN DEMOCRÀTIC I POPULAR DE CATALUNYA!

PER L'ENSORRAMENT DE LA DICTADURA FEIXISTA !

ASSEMBLEA DE CATALUNYA

CATALANS !

De nou un obrer ha estat assassinat per la policia. La mort de Manuel Fernández Márquez, obrer de la construcció, ens mostra, una vegada més, el veritable rostre d'un règim que ha de recórrer a la repressió sanguinària com a única arma contra la classe obrera i contra tots els que lluiten per les llibertats.

El dimarts, 3 d'abril, a la central tèrmica de Sant Adrià, els obrers que s'afrontaven a la provocació patronal i policíaca sabien molt bé perquè lluitaven. Es insultant la versió d'una certa premsa segons la qual "no hi havien reivindicacions plantejades pels obrers" Hi havia -hi ha- una plataforma reivindicativa plantejada, que concreta la plataforma unitària del ram de la construcció, defensada per les comissions obreres i nuclis obrers de més de 370 empreses del ram. Plataforma unitària que, d'altra banda, ha estat presentada reiteradament a les empreses i a la CNS. Hi havia -hi ha- així mateix, la reivindicació fonamental del dret d'assemblea, del dret a discutir democràticament i a elegir uns representants autèntics. És a dir, la reivindicació d'unes llibertats fonamentals que el règim nega.

La reacció que l'assassinat del company de Sant Adrià ha provocat és molt àmplia. Les manifestacions, els aturs, les diverses preses de posició es multipliquen. La indignació és immensa. La mort de Manuel Fernández Márquez, que ve a afegir-se a la llarga llista dels assassinats d'Erandio, Granada, Eibar, Madrid, Seat, El Ferrol, Santiago, és la tràgica conseqüència de l'incitació a la violència feta pel ministre Garicano Goñi en el seu últim discurs a les Corts. Garicano y tot el govern són responsables d'aquestes morts. Com responsable és també, d'una forma directa, l'executor de la política represiva a Barcelona: el governador civil Pelayo Ros.

Està perfectament clar que la repressió, per més brutal que sigui, no fa altra cosa que estimular i potenciar la lluita contra la dictadura, cada vegada més dèbil i més aïllada.

Perquè creiem que la lluita dels treballadors de Sant Adrià és també la nostra lluita -la de tots els sectors avui en moviment per les reivindicacions pròpies i per unes llibertats comunes hem de multiplicar, ara, els nostres esforços vers una àmplia mobilització de tot el poble.

El secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya crida a tots els sectors en lluita, a tots els homes i dones de les ciutats i comarques de Catalunya:

- A lluitar tots units contra la repressió, contra la brutalitat del poder, contra els judicis anti-obrers!!
- Per la llibertat sindical i el dret de vaga!!
- Pel rebuig de la il·legalitat franquista !!
- Per la solidaritat activa amb tots els represaliats i, en primer lloc, amb els obrers de la tèrmica!!.

El Secretariat de l'Assemblea de Catalunya crida a recolzar totes les iniciatives de lluita solidària.

Fem, a través de la nostra acció a tots els nivells, que la mobilització del poble de Catalunya sigui realment general, avanci i progressi constantment, en la perspectiva de la vaga general i del programa unitari de l'Assemblea de Catalunya: Amnistia general; exercici de les llibertats democràtiques fonamentals -de reunió, d'expressió, d'associació, inclosa la sindical, de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític; establiment provisional de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació; coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

Secretariat de la Comissió Permanent de
l'Assemblea de Catalunya.

6 d'abril de 1973

L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA,
 AMB LA CLASSE OBRERA,
 CAP UN 1er DE MAIG DE LLUITA
 PER LES LLIBERTATS POLITIQUES
 I NACIONALS.

POBLE DE CATALUNYA! Aquest 1er de Maig que s'acosta té per a tot Catalunya una especial significació que no s'amaga a ningú.

Amb l'assassinat de l'obrer de Copisa, Manuel Fernández Márquez, la lluita de la classe obrera al capdavant de totes les classes populars ha assolit un nivell que ha de portar a una gran mobilització entorn d'aquest 1er de Maig de 1973. L'Assemblea de Catalunya vol que aquesta diada es converteixi en una gran jornada de lluita, en el procés de discussió obert a partir del document Cap a la II sessió plenària de l'Assemblea de Catalunya, sota l'ampara dels punts de coincidència que li són seus. Es a dir:

1. La consecució de l'amnistia general dels presos i exiliats polítics.
2. L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical-, de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder polític i econòmic.
3. El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
4. La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

Enfront de la lluita per les llibertats polítiques i nacionals, el règim oposa sistemàticament la repressió fruit de la feblesa que el cerca. Repressió fins a la mort amb Manuel Fernández Márquez; fins a les tortures policials amb l'estudiant Miquel Josep Anduig Aldea; fins a la brutalitat amb els judicis 1.101 i el dels treballadors d'USO per als acusats dels quals són demanats centenars d'anys de presó, pel sol fet d'exercir el dret de llibertat sindical; fins a la increïble celebració dels judicis contra els advocats laboralistes i defensors davant el "Tribunal de Orden Público" Fina, Avilés i Solé; fins a l'intent d'anul·lació dels col·legis professionals per mitjà del nou projecte de llei i fins a la que sofreix l'Església, des dels capellans processats i empresonats a l'aplicació de la censura a la nota pública del cardenal Jubany sobre els fets de Sant Adrià. Repressió que ha arribat a aquests casos greus no sense passar per una diària i sistemàtica conculcació dels drets més elementals amb l'aplicació de la tortura sistemàtica, la violència institucionalitzada sobre qualsevol reivindicació popular.

Davant aquests fets, i en camí cap al 1er de Maig, l'Assemblea de Catalunya crida a totes les forces democràtiques i antifeixistes a la solidaritat amb la classe obrera per tal de fer d'aquest 1er de Maig una jornada de lluita per les llibertats polítiques i nacionals.

L'Assemblea de Catalunya crida a tot el poble a la preparació i a la realització d'assemblees, reunions, accions sectorials, de barris i de comarca per tal d'incorporar la perspectiva global del canvi democràtic a cada una de les lluites concretes i per intensificar l'esforç per una ràpida obtenció de:

1. La unitat d'acció de totes les forces democràtiques.
2. La solidaritat en la lluita en favor dels represaliats.
3. L'acabament de la repressió i la consecució de l'amnistia.

POBLE DE CATALUNYA ! Davant aquest 1er de Maig:

Passem a l'acció rebutjant la il.legalitat feixista i imposant l'exercici de les nostres llibertats democràtiques.

Denunciem el governador civil de Barcelona - Pelayo Ros - com a agent executor i mà criminal de la política repressiva del govern franquista.

Impulsem i extenem la solidaritat política i econòmica amb la classe obrera.

L'Assemblea de Catalunya, amb la classe obrera, cap un 1er de Maig de lluita per les llibertats polítiques i nacionals.

Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya

14 d'abril de 1973

L' ASSEMBLEA DE CATALUNYA

DAVANT L'ONZE DE SETEMBRE

L'Onze de Setembre, jornada de lluita per les llibertats nacionals de Catalunya, se'ns presenta en un context polític ben determinat. Durant l'últim any, ha estat ben evident l'augment constant de la lluita de tot el poble contra la dictadura i per les llibertats democràtiques. En són exemples ben eloquents les concentracions de Ripoll i de San Cugat del Vallès que han evidenciat la gran capacitat de convocatòria de l'Assemblea de Catalunya, les lluites a la Tèrmica del Besòs, de Cerdanyola i Ripollet, de la SEAT, i igualment més enllà de Catalunya, d'on cal destacar la vaga general a Pamplona.

Tota aquesta acció popular evidencia l'exigència de les llibertats democràtiques, que a Catalunya, fins el 1939, tingueren la forma jurídica concreta de l'Estatut de 1932. La manca de llibertats democràtiques, i com a conseqüència la manca de planificació i de direcció política a escala catalana, són cada vegada més evidents als ulls del nostre poble i es manifesten en múltiples aspectes: caos urbanístic, insuficiències en els serveis públics (poblacions senceres sense aigua, xarxa de carreteres escassa i cara -autopista de peatge-, mala assistència sanitària, transports deficientes, boscos cremats per manca de mitjans per a evitarho, etc.).

La resposta del règim davant els avenços de la lluita popular ha estat, d'una banda, i com sempre, la repressió. A Catalunya, l'assassinat de l'obrer Manuel Fernandez, les brutals tortures a l'estudiant Miquel Anduig, els consells de guerra contra suposats militants del FAC i militants del PCE(i) i el que amenaça els treballadors de la Tèrmica, el processament dels advocats Fina, Avilés i Soló. A la resta de l'Estat espanyol, el processament de Canacho i els seus companys. D'altra banda, el canvi de govern, amb l'entronització de Carrero i el nou equip que no ha vingut a resoldre cap dels problemes plantejats i que no ha millorat la situació d'aïllament creixent en què el règim es troba.

Es dins una visió global que hem de considerar l'opressió nacional que els catalans patim i que va des de la dominació política (manca de govern català fins al terreny econòmic (redistribució de l'estalvi i dels impostos, etc.) i el cultural (bandojament de l'ús públic de la llengua catalana en l'ensenyament, en els mitjans de comunicació, en les relacions oficials, atacs per part de mercenaris del règim a entitats culturals com la "Gran Enciclopèdia Catalana" i diverses llibreries). A més, cal considerar les traves posades als immigrants per l'integració social, econòmica i cultural a Catalunya.

Durant el darrer any i impulsada per les creixents lluites obreres i populars l'A. de C. s'ha anat consolidant i ha estès el seu àmbit a amplis sectors del nostre poble, adquirint així una gran capacitat d'articulació unitària. El seu programa esdevé punt de referència de la lluita democràtica del poble català. És també el marc de convergència unitària de la nostra problemàtica nacional, amb la reivindicació, en un dels seus quatre punts programàtics, del "reconeixement dels principis i les institucions configurats en l'Estatut del 1932 com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació". La campanya "El perquè de l'Estatut" duta a terme l'any passat, el contingut dels documents "Cap a la segona sessió plenària" de l'Assemblea i la nova campanya "El català a tots llocs i a tots nivells" són exemples de l'activitat de l'Assemblea en relació a la problemàtica nacional catalana.

L'Onze de Setembre de 1973 ha de significar una jornada més de combat i de debat polític que ens permeti prosseguir el camí per les llibertats del nostre poble en la lluita per la conquesta dels punts mínims d'acord unitari proposats per l'A. de C.:

1. La consecució de l'Amnistia general pels presos i els exilats polítics.

2. L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical-, de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.
3. El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
4. La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

El Secretariat de l'A. de C. crida especialment en ocasió d'aquest 11 de Setembre, a:

- 1.-Reivindicar el millorament de les condicions de vida, exigint la solució immediata dels problemes més angiosos que la capacitat i la manca de previsió del govern ha provocat: serveis públics, transports, urbanisme, assistència sanitària, augment del cost de la vida, etc.
- 2.-Endegar amb profunditat la campanya en favor de l'ús públic del català debidada per la VII reunió de la Comissió Permanent de l'A. de C.
- 3.-Manifestar la més enèrgica protesta contra els atacs per part de mercenaris del règim a entitats culturals catalanes.
- 4.-Fer tots els esforços per enfortir i augmentar la participació a la preparació de la Segona sessió plenària de l'A. de C.

PER LES LLIBERTATS DEMOCRÀTIQUES I NACIONALS DEL POBLE CATALÀ

Barcelona, setembre de 1973

EL SECRETARIAT DE LA COMISSIÓ PERMANENT DE L'A. DE C.

AL POBLE DE CATALUNYA: Cridament de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya davant el judici a 10 dirigents obrers.

La Dictadura franquista que ens oprimeix està disposada a jutjar i condemnar a monstruoses penes de pressó a 10 treballadors que s'han destacat en la defensa dels drets i interessos de llurs companys, de tota la classe obrera.

El règim, per mitjà del "Tribunal de Orden Público" demana:

20 anys i 1 dia de pressó per a MARCELINO CAMACHO, obrer fresador, ex vocal social de Perkins Hispania de Madrid.

20 anys i 1 dia per a EDUARDO SABORIDO; obrer metal·lúrgic, ex enllaç sindical d'Hispano Aviación, ex vocal social del Sindicat del Metall de Sevilla.

19 anys per a NICOLAS SARTORIUS, periodiste i advocat, empleat d'Arts Gràfiques de Madrid.

19 anys per a FRANCISCO GARCIA SALVE, capellà de Madrid.

18 anys per a FRANCISCO SOTO, metal·lúrgic de Sevilla.

18 anys per a JUAN MARCOS MUÑIZ ZAPICO, metal·lúrgic de Gijón.

12 anys i 1 dia per a PEDRO SANTISTEBAN, metal·lúrgic, jurat d'empresa de la Babcock Wilcox de Bilbao.

12 anys i 1 dia per a LUIS FERNANDEZ COSTILLA; metal·lúrgic de Valladolid.

12 anys i 1 dia per a FRANCISCO ACOSTA, taxista, vocal social provincial de transport de Sevilla.

12 anys i 1 dia per a MIGUEL ANGEL ZAMORZ, obrer del Gas i Electricitat de Saragossa.

Tots ells detinguts a Pozuelo de Alarcón (Madrid), el 24 de Juny de 1972, acussats de pertanyer a la Coordinadora General de Comissions Obreres. Els 10 formen part d'aquest exercit d'homes i dones que dia darrera dia, deixen els ossos i la salut en benefici dels amos del poder econòmic i polític.

Homes dels nostres pobles, com tants d'altres, que mentre fan funcionar la fresa, el torn, la paleta o la pluma pensen també amb l'existència - gris i dura de milions de companys treballadors i volen canviar-la. Defensaven, continuent defensant, drets tant elementals i justos com són: un salari digne, una jornada de treball humana, una seguretat de vida - quan arriba la vellesa, l'accident o la enfermetat, estatges econòmics - pels obrers. Lluitaven pel mateix que han lluitat i lluiten els treballadors de Seat, de la Térmica, de Navarra o del Ferrol. I saben que aquesta lluita sols és possible si la classe obrera s'uneix i planteja llurs reivindicacions de forma colectiva. Lluitaven, consegüentment per el sindicat obrer, de classe, sense interferències de la patronal o del Govern, pel dret a vaga com a arma per a defensar llurs interessos, pels drets de reunió, associació i expressió com drets elementals necessaris a tota persona.

Per lluitar decidida i generosament per tot això els treballadors d'arreu de l'Estat espanyol els consideren els seus dirigents. Per això, també el règim feixiste els vol eliminar política i físicament, enviant-los a les presons per a llargs anys, en un intent de reprimir el que no es pot fer callar. Es tracta de contestar les reivindicacions obreres amb la violència feixiste, de defensar els millors dirigents dels treballadors i del Moviment Obrer, de jutjar a tota la classe obrera i condemnar el seu dret a la llibertat sindical.

Aquest no és un intent aïllat. Va unit a la repressió patronal que despatxa de les fàbriques als treballadors més concients, als consells de guerra contra 4 obrers de la Tèrmica del Besòs i 2 ciutadans de Sallent, els judicis contra els advocats laboralistes Fina, Avilés i Solé, contra els obrers de la Bazán del Ferrol, contra els militants d'USO, etc. al recent assassinat de l'obrer CIPRIANO MARTOS LOPEZ per la guardia civil de Reus i la repressió a totes les organitzacions polítiques i sindicals. És un intent sistemàtic d'anul·lar a tota persona o organització que lluita per les llibertats polítiques i nacionals i pels drets socials.

La classe obrera, centra en aquests moments la ofensiva de lluita contra els processos d'aquests 10 treballadors, lligant aquesta ofensiva a llurs propies reivindicacions, a la lluita contra els impostos del rendiment en el treball, de la seguretat social, contra la carestia de la vida i els ritmes de treball esgotadors que fan obtenir fabulosos beneficis als grans monopolis capitalistes.

La Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, identificada amb la lluita dels treballadors i d'acord amb el seu Programa Mínim que preconitza la consecució de l'Amnistia general per a tots els pressoners polítics i socials, la llibertat de reunió, associació i expressió - inclosa la sindical - de manifestació i dret de vaga i la coordinació de l'acció de tots els pobles peninsular en la lluita democràtica, fa un cridament a tots els ciutadans d'esperit democràtic, estiguin o no afiliats a organitzacions polítiques i moviments de masses.

L'Assemblea de Catalunya, en la marxa cap a la consecució dels seus objectius democràtics creu necessari la movilització de tots els sectors populars per a impedir el judici i posar en llibertat els detinguts.

Avui i ara és necessari que tots els sectors socials i classes populars es pronunciïn clarament contra aquests judicis. Estem convençuts de que la lluita per la llibertat dels lers. dirigents obrers pot assolir un ample moviment de convergència que, com en els consells de guerra de Burgos, representi un procés al propi règim que fent el recular en la repressió sigui un pas endavant en la consecució d'una alternativa democràtica per a tot el poble.

L'exigència de llibertat és avui una necessitat per a tot el poble. Tots els sectors socials han d'exercir-la en la defensa dels drets i interessos específics de cada sector. Per lluitar contra les condicions d'existència inhumanes a moltes barriades, contra la pujada de preus, contra la explotació dels pagesos, contra la militarització dels serveis públics, contra l'acomiadament de mestres, professors i estudiants, contra la corrupció administrativa i la política de saqueig dels treballadors i capes mitjanes - per part dels grans trusts i monopolis, contra l'asalt criminal de llibreries i entitats culturals per part de les bandes feixistes d'acord amb la policia.

Les lluites contra el judici de Marcelino Camacho i companys estan ja en marxa. Junt a les accions fetes a l'Estat espanyol la solidaritat internacional hi juga ja un paper important. Pràcticament totes les centrals sindicals del món, partits polítics i personalitats s'han pronunciat clarament contra els judicis.

Cal que, en el contexte de lluita per la llibertat per a tot el poble vagi lligat l'exigència de l'anul·lació dels judicis. Les essemblees, reunions, meetings, conferències dels col·legis professionals, pronunciaments de la jerarquia de l'església han de ser elements movilitzadors que junt a altres tipus de lluita; evitin aquest nou atemptat contra la llibertat dels treballadors a unir-se lliurement.

Es una tasca de tot el poble aconseguir la llibertat d'aquests treballadors que han sigut empresonats per saber accomplir amb llur deure d'obrers i de ciutadans.

PER LA LLIBERTAT DE CAMACHO I COMPANYS!! CONTRA LA REPRESSIO FEIXISTE!!
PER L'AMNISTIA PER TOTS ELS PRESSONERS POLITICS I SOCIALS!!

PER LES LLIBERTATS POLITIQUES!!

COMISSIÓ PERMANENT DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

Octubre
Barcel·lona 1943

CATALANS !!

L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA us informa:

El diumenge dia 28, 113 persones de tot Catalunya -obriers, pagesos, mestres, advocats, metges, enginyers, aparelladors, llicenciats, estudiants, capellans, etc.- conegudes per la seva significació, reunides pacíficament a l'Església de Sta. Maria Mitjancera de Barcelona, foren detingudes violentament per la policia, que, pistola en mà, penetrà en el recinte religiós. Incomunicades a diverses comissaries de Barcelona, rigorosament interrogades, corren el perill de ser processades acusades de reunió il·legal i pertànyer a l'Assemblea de Catalunya.

La Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, reunida en sessió urgent, davant la gravetat d'aquests fets, fruit d'un règim dictatorial que ens nega el mínim exercici de les llibertats democràtiques i nacionals i que, esgotat políticament, es mostra incapaç de governar com no sigui mitjançant una brutal repressió, reafirma la necessitat d'una àmplia mobilització de tot el nostre poble al voltant dels quatre punts de l'Assemblea de Catalunya:

- 1.- AMNISTIA GENERAL PELS PRESOS I EXILIATS POLÍTICS.
- 2.- LLIBERTATS DEMOCRÀTIQUES FONAMENTALS, INCLOSA LA SINDICAL, DE MANIFESTACIÓ I DRET DE VAGA.
- 3.- RESTABLIMENT PROVISIONAL DE L'ESTATUT DE 1932, COM A VIA PER ARRIBAR AL PLE EXERCICI DEL DRET D'AUTODETERMINACIÓ.
- 4.- LA COORDINACIÓ DE L'ACCIÓ DE TOTS ELS POBLES PENINSULARS EN LA LLUITA DE MOCRÀTICA.

Cridem en aquests moments a posar en peu tots els sectors socials progressius i democràtics de Catalunya per tal d'aconseguir la immediata llibertat de tots els detinguts de Sta. Maria Mitjancera, sense que sobre ells caigui després cap sanció penal o econòmica. Donem suport i fem convergir unitàriament les primeres lluites que el nostre poble ha emprès: assemblees, aturs a les empreses (com a la SIEMENS de Cornellà), accions de tot tipus a la Universitat, barris i comarques; les gestions que el Col·legi d'Advocats i d'altres han fet a les autoritats, etc.

Especialment cridem a les jerarquies de l'Església catalana que, font ús dels drets i deures que els són propis, denuncien la violentació armada del recinte religiós, reivindiquin el dret de reunió i exigeixin la llibertat de tots els detinguts.

Aquests fets no es poden deslligar dels actes repressius que el règim ben conscientment reitera en aquest últim període: processos als treballadors de la Tèrmica, processos 1001 contra Camacho i els seus companys, judicis als advocats laboralistes, etc.

Lluitar contra aquesta repressió i per la llibertat dels detinguts exigeix convertir aquest combat en una forma expressió de la voluntat de tot el nostre poble per acabar amb la dictadura i aconseguir les llibertats polítiques i nacionals.

CATALANS, EXIGIM:

- LA LLIBERTAT DELS DETINGUTS
- LA LLIBERTAT DEL NOSTRE POBLE

Catalunya, 30 d'octubre del 1973

COMISSIÓ PERMANENT DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

EN EL SEGON ANIVERSARI DE LA I SESSIÓ DE
L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA AMB ELS TREBALLADORS DEL CAMP EN LLUITA
PER LES REIVINDICACIONS DE LA COMUNITAT RURAL, CAP A LA CONSECUCIÓ
DE LES LLIBERTATS POLITIQUES I NACIONALS.

Dins el proper novembre anem a commemorar el segon aniversari de la I Sessió plenària de l'Assemblea de Catalunya. Hem corregut un llarg camí i és propera l'hora del balanç polític, enriquida la nostra lluita i les nostres inquietuds per les experiències viscudes.

L'Assemblea de Catalunya, la seva declaració de principis polítics i la seva dinàmica, han arribat en els seus quasi dos anys a amplis sectors del poble de Catalunya, com a confirmació de la justesa de la seva concepció, de la seva política i del camí emprat.

Una vegada més creiem necessari reproduir aquí els quatre punts de la seva declaració:

- 1.- La consecució de l'amnistia general dels presos i exiliats polítics;
- 2.- L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical-, de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder polític i econòmic.
- 3.- Restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats a l'Estatut del 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
- 4.- La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

I els reproduïm perquè creiem en la seva validesa i en què una propera Sessió els confirmarà, enriquint-los amb noves aportacions a través d'una ampla discussió que ens mantingui a l'avantguarda de la lluita per les llibertats polítiques i nacionals.

En les seves reunions els components de l'Assemblea s'han plantejat una certa inquietud derivada del fet que en les seves discussions i resolucions no s'ha aprofundit prou i amb la necessària fermesa en els problemes del nostre camp i en un sentit més ampli en els problemes de la nostra ruralia.

Creiem que ha arribat l'hora de posar remei a un retret no desprovisat de raó, que han posat en primer pla els companys de comarques: que l'Assemblea entri a discutir, a fer seu i a recolzar solucions als problemes del nostre camp i que la lluita dels nostres pagesos, pescadors i en general la dels homes de les comunitats rural, per al seu alliberament polític, social i nacional entri a figurar en el primer pla de les discussions de l'Assemblea.

Si el maig darrer l'Assemblea va veure plenament reeixida la seva crida per un PRIMER DE MAIG AMB LA CLASSE OBRERA EN LLUITA PER LES SEVES LLIBERTATS POLITIQUES I NACIONALS, cal que avui posem els mateixos afanys per aconseguir una gran jornada amb ELS TREBALLADORS DEL CAMP EN LLUITA PER LES REIVINDICACIONS DE LA COMUNITAT RURAL CAP A LA CONSECUCIÓ DE LES LLIBERTATS POLITIQUES I NACIONALS.

Possibilitar que a través de l'Assemblea de Catalunya els nostres pagesos, els homes del mar i en general els homes de la ruralia enfrontin el país amb els aguts problemes que els afecten, eixamplarà el camp d'acció de l'Assemblea, a l'ensens que incorporarà a la lluita amplis sectors interessats en una alternativa democràtica al franquisme, que amb la conquesta de les llibertats polítiques i nacionals faciliti als incorporats la conquesta de les seves justes reivindicacions.

L'Assemblea de Catalunya ha d'escoltar com els homes de la nostra ruralia expliquen els seus profunds problemes:

- L'abandó cultural i sanitari dels pobles.
- L'èxode constant dels homes del camp cap a sectors industrials conseqüència dels baixos rendiments del treball camperol i pescador i de la migradesa dels jornals.
- L'acció del capital monopolista imposant expropiacions de terrenys rendables per a dedicar-los a instal·lacions industrials o a autopistes amb baixes indemnitzacions, pagades amb regateig i tardança.
- La manca d'instruments tècnics i econòmics que permetin el millorament de la producció i dels cultius.
- Els preus imposats per l'oligarquia a través d'intermediaris i la política d'importacions de vi, d'avellanes, d'alcohol quan els preus són contraris als de la classe dominant.
- L'obligació d'entrega a preus baixament fixats per l'Administració franquista de "cupos" de les collites a costes del treball dels camperols i en interès dels especuladors del Règim.
- L'escandalosa explotació a què són sotmesos els pescadors, víctimes de l'especulació dels conservaires, dels industrials del fred, dels intermediaris.

Contra tots aquests elements i molts altres que podríem aportar i que ens aportaran els afectats, i que en conjunt constitueixen el profund problema de la nostra ruralia, pren força un ampli moviment arreu de Catalunya que afirma formes de protesta i lluita per les seves solucions.

En commemorar ara l'Assemblea de Catalunya el segon aniversari de la seva I Sessió no podria oferir-se millor tasca que la d'ajuntar-se sòlidament amb els treballadors del camp, amb els pescadors i gent de la ruralia, en la seva lluita per les seves reivindicacions, en el camí de la consecució de les seves llibertats polítiques, socials i nacionals.

Fer sentir la nostra solidaritat amb els sectors rurals, participar en les seves lluites, és com millor podrem commemorar el segon aniversari de la I Sessió de l'Assemblea de Catalunya, com millor contribuïrem a la conquesta d'una nova fita en el camí de la consecució de les llibertats polítiques i nacional.

PER UN SEGON ANIVERSARI DE LA I SESSIÓ DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA AMB LA GENT DEL CAMP I EL MAR.

PER LES LLIBERTATS POLITIQUES I NACIONALS DEL POBLE DE CATALUNYA.

UNIU-VOS A L'ASSEMBLEA I PARTICIPEU A LES SEVES ACCIONS.

PERMANENT DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA. Novembre 1973;

L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA PER LA LLIBERTAT DE CAMACHO I ELS SEUS COMPANYS. PER L'AMNISTIA I LES LLIBERTATS.

L'AC, davant la imminència del judici als 17 de Carabanchel, Camacho i els seus companys, acusats de reunió de la Coordinadora General de Comissions Obreres i per als qui es demanen penes de presó de fins a 27 anys, recull i fa seva la crida que les C.O. han fet pel dia 12 de desembre a una jornada d'acció i de denúncia, de cara a formalitzar l'exigència de llibertat per aquests treballadors, defensors decidits de la seva classe.

El govern intente amb aquest judici donar un cop que escanci el moviment obrer i escarmenti a tots els treballadors per tal que es resignin a la seva situació de manca de tots els drets fonamentals: drets de reunió, drets d'assemblea i de vaga, dret a un sindicat de classes, etc.

Els altres judicis ja anunciats - consell de guerra als obrers de la Tèrmica de Sant Adrià, consell de guerra als acusats de pertanyer al MIL (per un dels quals es demanen dues penes de mort), judici i processament contra els 113 catalans acusats de formar la Comissió Permanent de l'AC - van cap el mateix camí: negar tota llibertat, evitar tota acció cap a aconseguir els drets polítics més elementals, destruir tota organització que lluiti pels interessos polítics o materials del poble.

El govern vol també amb aquesta repressió endurida paraitzar les contínues lluites- El Prat, Astúries, Guipúscoa, ensenyants, professionals, Zamora, ...- i crear així les condicions més favorables per a poder coronar, contra la voluntat evident del poble, en Juan Carlos com a rei, en l'intent de continuar sota una dictadura monarquica la dictadura franquista.

A aquest intent l'AC oposa l'alternativa democrática definida pels 4 punts.

Es per tot això que el judici als 17 de Carabanchel sobrepassa l'estricta marc obrer per a convertir-se en una qüestió de totes les nacions i pobles de l'estat espanyol, de tots els ciutadans, de tots els que patim l'opressió i la manca de tota llibertat.

L'Assemblea crida a tots els ciutadans de Catalunya a afeegir-se a la jornada del dia 12 participant activament en la denúncia del intent de la dictadura, trobant cada sectors -obrer, estudiant, professional, ensenyant, camperol- les seves formes pròpies de participació a aquesta jornada tot i exigint conjuntament l'alliberament de Camacho i els companys, l'amnistia per tots els presos polítics, les llibertats sindicals, polítiques i nacionals.

LLIBERTAT PER A CAMACHO I ELS SEUS COMPANYS

NO AL PROCESSAMENT DELS 113

LLIBERTAT PER A TOTS ELS PRESOS POLITICS

LLIBERTAT PER AL POBLE

VISCA L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

Desembre del 1973.

Secretariat de la Comissió Permanent del'AC

Comunicat de la X reunió de la Comissió Permanent de l'ASSEMBLEA de CATALUNYA

La Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya ha celebrat la X reunió plenària i ha acordat de difondre àmpliament aquest comunicat per tal que sigui conegut i discutit per tots els sectors socials i d'opinió que d'una manera o altra se senten compromesos en la lluita de convergència unitària pel restabliment de les llibertats polítiques i nacionals de Catalunya. Aquesta convergència ha estat definida pels quatre punts programàtics aprovats a la I Sessió de l'AC :

1. La consecució de l'Amnistia general per als presos i els exiliats polítics.
2. L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical-, de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.
3. El restabliment provisional de les institucions i els principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
4. La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

La Comissió Permanent ha examinat autocríticament la seva activitat durant el darrer període i ha aprovat diverses mesures de manera que aquesta reunió constitueixi un nou punt de partida per al reforçament de la seva tasca unitària.

També ha examinat la situació política i ha constatat que s'està fent patent una progressiva extensió de les lluites populars i que al mateix temps sorgeixen nous elements de crisi per al règim franquista.

La Comissió Permanent ha recollit amb atenció i entusiasme les informacions que donen constància dels acensos democràtics del poble de Portugal en el procés de liquidació del salarisme i el colonialisme. Per això saluda al poble germà, l'exemple del qual esdevé un ajut inestimable a les nostres lluites, i demana un esforç per assolir una major relació de l'Assemblea de Catalunya amb el poble portuguès.

La Comissió Permanent ratifica un cop més que l'única sortida de la situació actual és la ruptura democràtica enfront de qualsevol pretensió evolucionista i entén que qualsevol obertura atorgada és una obertura aconseguida per les pressions populars i que ha de ser utilitzada per continuar la lluita en condicions més favorables.

L'extensió de la influència unitària de l'AC i els canvis que es produeixen en la situació política, aconsellen intensificar la preparació política i organitzativa de la II Sessió Plenària.

Amb aquesta finalitat, la Comissió Permanent recomana que en els curs de la preparació es vagin verificant tres línies generals d'actuació :

1.- Descentralització geogràfica i sectorial de l'AC de manera que aquesta s'obri a les iniciatives de la base. Aquesta descentralització haurà de facilitar un lligam més estret amb les bases i permetrà accions obertes, vinculades a problemes concrets.

2.- Al mateix temps, perfeccionament de les estructures de coordinació amb la constitució de noves assemblees comarcals, intercomarcals, sectorials i intersectorials, amb el reforçament de l'organització del Secretariat de la Comissió Permanent i de la representativitat de la mateixa, i amb la creació de totes les Comissions de Treball que siguin necessàries.

3.- Inserir les lluites i les reivindicacions sectorials o parcials en la lluita general per la consecució de les llibertats polítiques i nacionals de Catalunya sense treure-los del marc que els és propi, i servir-se'n com a mitjà per a estendre l'acció unitària convergent.

La Comissió Permanent proposa d'intensificar la mobilització i la lluita al voltant dels cinc objectius següents:

- a) Per l'Amnistia General de tots els presos polítics, exiliats i represaliats; contra l'actual sistema penitenciari inhumà i repressiu; contra la pena de mort; per la dissolució de la brigada politico-social; per la consecució de la immediata llibertat de Lluís M. Xirinacs.
- b) Pel reconeixement del dret a l'ús oficial del català i per l'aplicació pràctica immediata d'aquest dret.
- c) Contra la corrupció i per una Administració democràtica i autònoma.
- d) Contra l'alça abusiva dels preus i l'encariment del cost de la vida.
- e) Per la millora de les condicions d'estudi, contra la selectivitat, en el camí d'un ensenyament al servei del poble.

Aquests cinc objectius, oberts a totes les iniciatives i amb el suport d'una àmplia participació de masses, poden portar a la realització d'accions generals conjuntes amb grans possibilitats de coordinació quan l'amplària del moviment en planteja la necessitat.

La Comissió Permanent insisteix en la necessitat d'emmarcar tot el treball polític, organitzatiu i de lluita en la perspectiva de la preparació de la II Sessió Plenària de l'AC dins la base d'acord que representen els quatre punts programàtics de la mateixa Assemblea.

Catalunya, maig 1974

El Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya davant de la situació de vaga general que avui s'exten al Baix Llobregat a les localitats de Cornellá, Sant Joan Despí, Martorell, Molins de Rei, Sant Feliu i Esplugues, arran dels conflictes de "ELSA" i "SOLVAY", recull i fa seves les reivindicacions i exigències polítiques dels treballadors i de tot el poble del Baix Llobregat:

-DRET DE VAGA

-LLIBERTATS SINDICALS I POLITIQUES (Drets d'associació, reunió, expressió i Sindicat Obrer).

Doncs aquestes exigències posades a manifest de forma explícita - pels treballadors en vaga, encoratjats per les CCOO i altres forces, i per la població d'aquestes localitats, son també les nostres, dins dels punts que avui constitueixen el marc unitari de l'Assemblea de Catalunya:

- 1.-La consecució de l'Amnistia general per als presos i exiliats polítics.
- 2.-L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat - de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical-, de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble - al poder econòmic i polític.
- 3.-El restabliment provisional de les institucions i els principis configurats en l'Estatut de 1932, com expressió concreta d'aquestes -- llibertats a Catalunya i com a via per a arribar al ple exercici -- del dret d'autodeterminació.
- 4.-La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

El Secretariat crida a tot el poble de Catalunya a estendre la informació, la solidaritat econòmica i política en les formes més diverses i als més amplis sectors, i a participar decididament a tots els - actes que el Moviment Obrer encoratja entorn de aquesta lluita obrera, popular i democràtica.

IPER AL DRET DE VAGA I D'ASSEMBLEA;

IPER A LES LLIBERTATS POLITIQUES, SINDICALS I NACIONALS;

ISOLIDARITAT AMB EL BAIX LLOBREGAT;

Catalunya, 6 de juliol de 1974

Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya

El Secretariado de la Comisión Permanente de la Asamblea de Cataluña ante la situación de huelga general que hoy se extiende en el Baix-Llobregat - en las localidades de Cornellá, Sant Joan Despí, Martorell, Molins de Rei, Sant Feliu y Esplugues, a raíz de los conflictos de "ELSA" y "SOLVAY" recoge y hace suyas las reivindicaciones y exigencias políticas de los trabajadores y de todo el pueblo del Baix-Llobregat:

DERECHO DE HUELGA

LIBERTADES SINDICALES Y POLITICAS (Derechos de asociación, reunión, expresión y Sindicato Obrero)

Pués estas exigencias puestas de manifiesto de forma explícita por los trabajadores en huelga encorajados por las CCOO y otras fuerzas, y por la población de estas localidades, son también las nuestras, dentro de los puntos que hoy constituyen el marco unitario de la Asamblea de Cataluña:

- 1.- La consecución de la Amnistía general para los presos y los exiliados políticos..
- 2.- El ejercicio de las libertades democráticas fundamentales: libertad de reunión, de expresión, de asociación- incluida la sindical-, de manifestación y derecho de huelga, que garanticen el acceso efectivo del pueblo al poder económico y político.
- 3.- El restablecimiento provisional de las instituciones y de los principios configurados en el Estatuto de 1932, como expresión concreta de esas libertades en Catalunya y como vía para llegar al pleno ejercicio del derecho de autodeterminación.
- 4.- La coordinación de la acción de todos los pueblos peninsulares en la lucha democrática.

El Secretariado llama a todo el pueblo de Catalunya a extender la información, la solidaridad económica y política en las formas más diversas y en amplios sectores, y a participar decididamente en todos los actos que el Movimiento Obrero impulse en torno a esta lucha obrera, popular y democrática..

¡POR EL DERECHO DE HUELGA!

¡POR LAS LIBERTADES POLITICAS!

¡SOLIDARIDAD CON EL BAIX-LLOBREGAT!

Catalunya, 6 de Julio de 1974

Secretariado de la Comisión Permanente de la Asamblea de Catalunya

AL POBLE DE CATALUNYA

FRANCC PROP DE LA MORT

Després de 35 anys de la instauració de la dictadura franquista amb la guerra de subversió del general Franco contra la legalitat del govern de la República; després de 35 anys de règim autoritari, oligarquic i repressiu; després de 35 anys d'estar privats de les llibertats democràtiques fonamentals; després de 35 anys de mantenir el país "atado y bien atado", la crisi del règim s'aguditza sobre tot per l'increment de la mobilització popular, dins la gravetat de la situació econòmica, i ara a més per la força natural dels fets: la vida de Franco -aglutinant de les forces de la dictadura- s'acaba, mentre altres règims feixistes retornen a la democràcia. Els canvis recentíssims a Portugal i Grècia han fet que el règim franquista sigui el darrer reducte del feixisme a Europa, amenaçant per l'aïllament que ell mateix s'imposa. Així, el franquisme amb un darrer intent de perpetuar-se amb el traspàs de poders en la persona de Juan Carlos, es veu forçat de mort.

Davant d'aquesta situació, el Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, reafirma que el canvi democràtic a Catalunya passa per l'aplicació dels 4 punts programàtics i unitaris signats el 7 de Novembre de 1971 per 300 representants d'organitzacions polítiques, de sectors professionals, d'institucions diverses i de les comarques catalanes:

1. La consecució de l'Amnistia general pels presos i exiliats polítics.
2. L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical-, de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.
3. El restabliment provisional de les institucions i principis configurats en l'Estatut d'Autonomia de 1932, com a expressió d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
4. La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

Per tal de realitzar aquest programa mínim, fonamental i unitari, el Secretariat crida al poble de Catalunya a mantenir-se alerta i a mobilitzar-se establint contactes i organitzant-se en Assamblees democràtiques locals, professionals i de tot ordre prefigurant ja aquells centres de PODER POPULAR que al seu moment podrien connectar-se amb la constitució d'un GOVERN PROVISIONAL.

En aquest sentit, les lluites de les classes populars portades a terme aquests darrers mesos al Baix Llobregat, a d'altres comarques de Catalunya i a la resta de l'estat espanyol, i el treball de les organitzacions de masses, són i han de ser la més sòlida garantia per acabar amb la dictadura i conquistar les llibertats polítiques i nacionals.

AMNISTIA ! LLIBERTAT ! ESTATUT ! COORDINACIO !

Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya

Juliol 1974

FRANCO CERCA DE LA MUERTE

Después de 35 años de la instauración de la dictadura franquista con la guerra de subversión del general Franco contra la legalidad del gobierno de la República; después de 35 años de régimen autoritario, oligárquico y represivo; después de 35 años de mantener el país "atado y bien atado", la crisis del régimen se agudiza sobre todo por el incremento de la movilización popular, dentro de la gravedad de la situación económica, y ahora además, por la fuerza natural de los hechos: la vida de Franco -aglutinante de las fuerzas de la dictadura- se acaba, mientras otros regimenes fascistas vuelven a la democracia. Los cambios recientes de Portugal y Grecia han hecho que el régimen franquista sea el último reducto del fascismo en Europa, amenazado por el aislamiento que él mismo se impone. Así, el franquismo en un último intento de perpetuarse con el traspaso de poderes en la persona de Juan Carlos, se encuentra herido de muerte.

Ante esta situación, el "Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya", reafirma que el cambio democrático en Catalunya pasa por la aplicación de los 4 puntos programáticos y unitarios firmados el 7 de Noviembre de 1971 por 300 representantes de organizaciones políticas, de sectores profesionales, de instituciones diversas y de las comarcas catalanas:

1. La consecución de la Amnistía general para los presos y exiliados políticos.
2. El ejercicio de las libertades democráticas fundamentales: libertad de reunión, de expresión, de asociación -incluida la sindical-, de manifestación y derecho de huelga, que garanticen el acceso efectivo del pueblo al poder económico y político.
3. El restablecimiento provisional de las instituciones y principios configurados en el Estatuto de Autonomía de 1932, como expresión de estas libertades en Catalunya y como vía para llegar al pleno ejercicio del derecho de autodeterminación.
4. La coordinación de la acción de todos los pueblos peninsulares en la lucha democrática.

Para realizar este programa mínimo fundamental y unitario, el Secretariado llama al pueblo de Catalunya, a mantenerse alerta y a movilizarse estableciendo contactos y organizándose en asambleas democráticas locales, profesionales y de todo orden prefigurando ya, aquellos centros de PODER POPULAR que en su momento podrían conectarse con la constitución de un GOBIERNO PROVISIONAL.

En este sentido, las luchas de las clases populares llevadas a cabo en estos últimos meses en el Baix Llobregat, en otras comarcas de Catalunya y en el resto del estado español, y el trabajo de las organizaciones de masas, son y han de ser la más sólida garantía para acabar con la dictadura y conquistar las libertades políticas y nacionales.

AMNISTIA ! LIBERTAT ! ESTATUTO ! COORDINACION !

Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya

Julio 1974

MISSATGE DEL SECRETARIAT DE LA COMISSIÓ PERMANENT DE

L' ASSEMBLEA DE CATALUNYA

ALS PARTICIPANTS EN L' APLEC DEL ROSELLÓ

Davant de l'aplec convocat al Rosselló per les Comissions "ASSEMBLEA DE CATALUNYA" de l'Estat Francès, enviem una salutació a tots els catalans allí aplegats i a tots els qui dins i fora del país han fet seus els 4 punts de programàtics de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA:

1. La consecució de l'Amnistia general pels presos i els exiliats polítics.
2. L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals; llibertat de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical-, de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.
3. El restabliment provisional de les Institucions i dels principis configurats en l'Estatut del 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
4. La coordinació de tots els pobles peninsulars en l'acció per la lluita democràtica.

Aquests punts programàtics de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA adquireixen un relleu particular al moment que, enderrocats els feixismes de Portugal i Grècia amb el traspàs de funcions del Cap d'Estat espanyol a Juan Carlos, el franquisme intenta succeir-se a si mateix oposant-se al moviment democràtic que l'amenaça. El poble de Catalunya repudia aquestes maniobres mancades de base popular i es prepara per a recuperar les llibertats polítiques i nacionals.

En ocasió de l'Aplec del Rosselló, aquest Secretariat vol retre homenatge a la memòria del President de la Generalitat de Catalunya, Lluís Companys, el monument del qual s'inaugura a Saint-Cyprien-Plage, 34 anys després del seu assassinat pel franquisme.

Finalment, enviem una calurosa salutació als catalans de l'exili, augurant que el seu retorn al país sigui el primer resultat de l'AMNISTIA GENERAL que l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA exigeix des del primer dia de la seva constitució.

Secretariat de la Comissió Permanent de
l' ASSEMBLEA DE CATALUNYA.

Juliol 1974.

AL POBLE DE CATALUNYA:

El diumenge dia 8 de Setembre foren detinguts a Sabadell, 67 anti-franquistes acusats de pertànyer a l'Assemblea de Catalunya.

D'aquesta manera, el govern Arias mostrava un cop més el seu veritable rostre, afegint aquests 67 detinguts a una llarga llista de detencions i fins i tot d'assassinats. Malgrat les paraules "d'ajut", el Govern Arias ha seguit en realitat la mateixa política que els governs anteriors, la mateixa que sofreix el nostre poble desde l'any 1939.

Davant d'aquestes detencions, la mobilització popular realitzada per a arrancar de les mans de la policia aquests companys ha estat notable. Hi han hagut aturs en algunes fàbriques, manifestacions al carrer, assemblees a barris i pobles, així com nombroses preses de posició realitzades per diversos organismes, institucions i personalitats. La solidaritat del poble de Catalunya ha estat una realitat. Fruit d'aquest combat n'és l'alliberament de 60 dels detinguts. Una important victòria, però parcial, perquè encara resten empresonats 7 companys.

Aconseguir la llibertat d'aquests 7 companys és una de les tasques més immediates a realitzar, dins la lluita general per l'Amnistia. Es, doncs, necessari no baixar la guàrdia. La lluita continua.

Hem de multiplicar la protesta i la solidaritat, començant per la solidaritat econòmica i moral amb els detinguts i les seves famílies, preses de posició davant aquest nou atemptat a la llibertat de reunió; assemblees a les fàbriques, als barris o pobles, centres d'estudi, col·legis professionals, etc., hem d'aconseguir que A TOTS ELS RACONS DE CATALUNYA ES MULTIPLIQUIN ELS GESTOS DE PROTESTA I SOLIDARITAT.

L'exigència de la llibertat dels 7 empresonats ha d'incloure's en les plataformes reivindicatives de tots els sectors del poble de Catalunya, perquè forma part de la lluita per les llibertats que el poble desitja i que ens nega el feixisme.

Es així, recollint tota iniciativa de lluita, potenciant les lluites en curs, com hem d'anar forjant una àmplia mobilització de masses, una àmplia ofensiva popular en aquesta tardor, entorn dels problemes més urgents del nostre poble contra l'encariment del cost de la vida i per les llibertats polítiques, sindicals i nacionals.

En aquesta perspectiva, el Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, reitera la plena actualitat i vigència del programa en quatre punts, aprovat en la 1ª Sessió Plenària:

- 1.- La consecució de l'Amnistia general per els presos i els exiliats polítics.
- 2.- L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical-, de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.

- 3.- El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
- 4.- La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

Aquest programa, que cal continuar difonent, i les lluites que potencia i articula l'Assemblea de Catalunya, constitueixen una bandera de combat inequívoca per a la ruptura democràtica amb el feixisme i amb qualsevol maniobra continuista de la dictadura.

LLIBERTAT PER ALS 7 DETINGUTS!

NI UN RACO DE CATALUNYA SENSE UN MOT DE PROTESTA, SENSE UN GEST DE SOLIDARITAT!

PER LES LLIBERTATS POLITIQUES, SINDICALS I NACIONALS!

Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya.

Catalunya, Octubre del 1974.

AL POBLE DE CATALUNYA

El dia 7 de novembre es commemora el tercer aniversari de la primera sessió de l'Assemblea de Catalunya. Ara farà tres anys es reuniren en un indret de Catalunya més de tres-centes persones, representants dels més diversos sectors polítics i socials amb una mateixa voluntat de retornar al nostre poble els seus drets polítics i nacionals.

Aquesta primera sessió plenària féu públic un document polític que contenia els punts programàtics de l'Assemblea de Catalunya i que han estat l'eix de mobilització democràtica del nostre poble al llarg d'aquests tres anys. Aquests punts són:

- 1- La Consecució de l'Amnistia general pels presos i els exiliats polítics.
- 2- L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: Llibertats de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical-, de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del Poble al poder econòmic i polític.
- 3- El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
- 4- La Coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

Avui l'Assemblea de Catalunya s'ha convertit en el centre de convergència democràtica més ampli de l'Estat Espanyol. Sota el seu programa sota la seva voluntat de ruptura democràtica s'aploga la gran majoria del poble de Catalunya.

D'ençà la primera sessió plenària l'increment i l'amplària de la mobilització del nostre poble per les llibertats polítiques i nacionals ha anat creixent fins a situar el règim en l'estat crític en què es troba avui. Les lluites dels treballadors, dels pagesos, als barris, dels professionals i dels estudiants han adquirit aquest darrer mes una amplitud sense precedents que ens dona les condicions per avançar en la conquesta de les reivindicacions més antigues del nostre poble: per l'AMNISTIA, per les LLIBERTATS.

D'altra banda la crisi del franquisme i dels seus intents continuïstes ha arribat aquests darrers dies a una situació que pesa, més que mai, de relleu la vigència del programa de l'Assemblea de Catalunya, la urgència de la ruptura democràtica.

Avui l'exigència de "l'Amnistia General per als presos i exiliats polítics" que es un element essencial del canvi democràtic, està en primer pla degut a les nombroses vagues de fam que han dut a terme més d'un centenar de companys presos polítics i per la campanya legal per l'Amnistia promoguda per Justícia i Pau. La recollida massiva de signatures amb l'exigència de l'Amnistia i per les llibertats polítiques i nacionals està essent i ha d'ésser-ho encara molt més, una ferma mostra de la voluntat de canvi del nostre poble.

L'Assemblea de Catalunya crida a celebrar el seu tercer aniversari donant ple recolzament a la campanya per l'Amnistia.

Cridem molt especialment a intensificar aquesta campanya durant la setmana del 10 al 17 de novembre, organitzant recollides massives de signatures als carrers, als centres de treball i estudi, a les associacions de veïns, als col·legis professionals, a les esglésies..., obertament, aprofitant a fons el caràcter legal de la campanya; a organitzar fins a l'últim racó de Catalunya actes públics sobre l'Amnistia i les llibertats.

El Secretariat de l'Assemblea de Catalunya proposa transformar aquesta setmana en un autèntic Plebiscit del nostre poble contra la dictadura, per l'Amnistia, per les llibertats polítiques i nacionals.

Secretariat Comissió Permanent - Assemblea de Catalunya -
Catalunya, 5 de novembre de 1974

El Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, reunit dins de la setmana per l'Amnistia, després d'examinar la situació política, en relació sobretot amb la lluita dels treballadors de SEAT, acorda fer pública la present declaració.

El país està vivint un moment econòmic i polític molt greu. En primer lloc, l'encariment constant del cost de la vida i els expedients de crisi cada cop més freqüents, creen una situació extraordinàriament difícil per a la classe obrera i d'altres capes populars. A més, el règim actual que s'ha mostrat incapaç de donar cap solució als problemes plantejats, segueix utilitzant com única arma la repressió i la negació de les més elementals llibertats polítiques i nacionals. Davant la gravíssima crisi econòmica, que afecta la immensa majoria dels ciutadans, és encara més escandalosa, per contrast, la pervivència de la corrupció del règim (com ha mostrat aquests dies el cas de l'oli de REAC).

En aquest context l'expedient de crisi obert per la direcció de SEAT, que suprimix 39 dies de treball de Desembre a Abril, ha provocat la resposta immediata dels treballadors, els quals han comprés la gravetat de la decisió empresarial no solament per a ells sinó també per als 50.000 obrers de la indústria auxiliar de l'automobil que, només a Catalunya, s'hi veuen afectats.

Per això el Secretariat de la Comissió Permanent de L'A.C. fa una crida a tot el nostre poble perquè faci seves les reivindicacions dels treballadors de SEAT

cancel·lació de totes les sancions.

ANULACIÓ DE TOTES LES SANCIONS. REOBERTURA IMMEDIATA DE LA FÀBRICA.

GARANTIA DE LLOCS DE TREBALL PER A TOTS. GARANTIA DEL PODER ADQUISITIU DELS NOSTRES SOUS, amb AUGMENT de 6.000 ptes. mensuals exigít per la creixent CARESTIA. NO AL EXPEDIENT DE CRISI, i en el seu lloc, REDUCCIÓ DE LA JORNADA DE TREBALL A LES 40 HORES SETMANALS, REDUCCIÓ dels ritmes treball i supressió de les hores extra. CONTROL PER ELS TREBALLADORS de les comptes de l'empresa i de l'organització del treball. RECONVERSIÓ de l'actual capacitat de producció de la SEAT excedi a l'actual mercat de cotxes, mitjançant estudis responsables.

NEGOCIACIÓ IMMEDIATA del conveni i altres reivindicacions amb els autèntics representants dels treballadors.

D'altra banda, la lluita dels treballadors de SEAT i les seves reivindicacions no es poden deslligar de la problemàtica política general, la solució de la qual només serà possible amb el canvi democràtic preconitzat per l'A.C. a través del seus quatre punts programàtics, lliurats ara fa tres anys a l'opinió pública:

- 1- La consecució de l'Amnistia general dels presos i els exiliats polítics.
- 2- L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: Llibertats de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical-, de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del Poble al poder econòmic i polític.
- 3- El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
- 4- La Coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

Finalment, aquest Secretariat conscient de la importància política i del valor d'exemple de les lluites actuals, fa una crida a la solidaritat política i econòmica amb els treballadors de SEAT i a la generalització i màxima extensió de la lluita.

Novembre del 1974

Secretariat de la Comissió Permanent de l'A.C.

COMUNICAT DE LA XI COMISSIÓ PERMANENT DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA.

AL POBLE DE CATALUNYA

Reunida la XI Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, després d'un ample debat, acorda de fer públic el present comunicat:

I. El dia 7 de novembre de 1971, més de 300 delegats d'organitzacions polítiques i de masses i representants d'organismes i associacions, sectors professionals, comarques i poblacions catalanes es constitueixen en ASSEMBLEA DE CATALUNYA: la plataforma d'acció política democràtica i unitària del poble català. Els seus quatre punts programàtics unitària són:

1. La consecució de l'amnistia general dels presos i els exilats polítics.
2. L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertats de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical- i de manifestació, i dret de vaga, que garanteixi l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.
3. El reestabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut del 1932, com expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
4. La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

II. D'altra banda, el dia 31 de juliol de 1974 va aparèixer públicament la Junta Democràtica de Espanya, per mitjà de declaracions simultàniament fetes a Madrid i París.

III. La Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya considera la importància política del fet que personalitats i organitzacions hagin avançat en el seu procés de convergència fins a constituir-se en Junta Democràtica.

IV. Posteriorment, el 16 de setembre de 1974 la Junta Democràtica de Espanya va cursar una invitació al Secretariat de l'Assemblea de Catalunya per iniciar converses oficials amb la nostra Assemblea "como instancia unitaria democrática de la nacionalidad catalana". Així doncs, d'acord amb el quart punt programàtic de l'Assemblea de Catalunya, i per tal de col·laborar a "la coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica", la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya decideix:

- a) declarar que els organismes de l'Assemblea de Catalunya estan sempre interessats, dins del marc dels seus quatre punts programàtics, en tota discussió, negociació i coordinació política amb altres instàncies democràtiques, i
- b) crear l'organisme adequat per fer operatiu aquest acord.

V. En el procés de preparació de la II sessió plenària, l'Assemblea de Catalunya - a través d'aquesta Comissió Permanent - es reforma en el seu caràcter de marc unitari de convergència política democràtica, i es compromet a treballar, en el sentit dels acords presos en la X Comissió Permanent, per tal d'ampliar la seva representativitat i la seva vinculació amb el moviment del poble català per conquerir les llibertats polítiques i nacionals.

Catalunya, desembre de 1974.

Al poble de Catalunya:

SETMANA DE LLUITA

CONTRA L'ENCARIMENT DE LA VIDA

El Règim ens anuncia per 1975 un any "difícil".

Quina és la realitat? La realitat és que ja 1974 ha estat un any molt dur: ens parlen d'un 17 % d'inflació!

A tots els apartats de la nostra vida quotidiana hi ha hagut pujades de preus (els darrers: oli, gas, electricitat, etc.); el desfasament entre el cost de la vida i els sous i salaris ha crescut. Avui vivim pitjor que fa un any. Al mateix temps, apareix el fantasma de l'atur; no hi ha garanties per al lloc de treball.

Al camp, mentrestant, es mantenen o baixen els preus de venda als camperols.

Els comerciants, presentats als ulls del poble com a responsables dels augments de preus, pateixen de la reducció de les vendes i es veuen abocats a desaparèixer per l'expansió protegida del gran comerç.

A les petites i mitjanes empreses, se'ls agreuja aquesta situació amb les dificultats per aconseguir crèdits.

A Catalunya, on tenim els índexs més alts de cost de la vida, la diferència entre el volum d'impostos i la inversió pública (al voltant dels 40 mil milions de pessetes l'any 1972) porta a un agreujament de les deficiències de serveis bàsics (escoles, hospitals, etc.) que legreden encara més les condicions de vida de les classes populars.

EL RÈGIM N'ÉS RESPONSABLE

L'actitud del Govern durant el darrer any ens mostra com és ell el principal responsable de la inflació. És ell qui promou i autoritza pujades de preus a sectors, indústries i serveis bàsics, pujades que repercuteixen en tot, mentre ens fan demagògia sobre el "control de preus".

Les dificultats de què ens parlen no ho són, però, per a tothom: els monopolis, la gran empresa, la banca, augmenten els seus beneficis. Mentre la situació econòmica del país es deteriora, les estafes i escàndols protagonitzats per jerarques i dignitaris del Règim surten, cada cop més, a la superfície (REAGE: família Franco, SOFICO: l'empresa dels "ultras", orac del grup Rosell ex-regidor de l'Ajuntament de Barcelona, etc.). D'altra banda, la progressiva dependència dels grans interessos econòmics internacionals, representada i estimulada pel Règim (per exemple, la concessió de 20 mil milions de ptes. de crèdits oficials a la Ford), importa i empitjora els efectes de la crisi econòmica mundial.

LA RESPOSTA POPULAR

Contra aquesta política del Règim, la resposta l'encapçala la classe obrera seguida dels altres sectors populars: com a la vaga exemplar dels obrers de la Seat contra la reducció de jornada, amb l'explicació massiva per carrers, mercats i empreses de les seves reivindicacions, amb l'elecció de delegats de tallers; a la vaga general del Baix Llobregat seguida per treballadors, estudiants, comer-

ciants, etc., que dona una lliçó d'unió de tot el poble; a les llargues lluites a Hispano Olivetti, amb la carta adreçada a l'opinió pública pels treballadors; a Cumbre, arrancant el reconeixement dels seus drets a Magistratura; de tota la Banca durant 3 setmanes; com a Euzkadi amb la vaga general de l'onze de desembre.

La perspectiva de totes aquestes lluites per al moviment obrer, i en particular per a Comissions Obreres, és la de realitzar una vaga general de 24 hores contra l'encariment de la vida, per l'augment del salari i la defensa del lloc de treball, per l'amnistia i per les llibertats.

UNA ALTERNATIVA DEMOCRÀTICA DAVANT LA CRISI

Aquestes lluites marquen el camí cap a una necessària generalització de les accions de tota la població que convergeixin en la conquesta de les llibertats polítiques i nacionals. Només l'exercici d'aquestes llibertats, expressat en l'elecció i control dels governants i en la creació d'organismes nacionals per a definir una nova política econòmica, etc., ens dotarà dels instruments per evitar que el pes de la crisi recaigui sobre el poble.

Per això, l'Assemblea de Catalunya lluita per l'alternativa expressada en els seus 4 punts:

1. La consecució de l'amnistia general dels presos i exiliats polítics.
2. L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertats de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical- i de manifestació, i dret de vaga, que garanteixi l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.
3. El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
4. La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

El Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya es fa ressò de les reivindicacions del nostre poble contra l'encariment de la vida i amb aquest objectiu crida a realitzar, del 26 de gener al 2 de febrer, una setmana de lluita; a generalitzar-ho a les ciutats, pobles i comarques reforçant el lligam de tots els sectors populars al voltant de les Assemblees Democràtiques de cada localitat, augmentant-ne la representativitat, organitzant accions concretes als centres de treball i d'estudi, als mercats, als barris, ... La setmana contra l'encariment de la vida és, doncs, avui un pas més en la lluita per a la consecució de les llibertats polítiques i nacionals.

Gener de 1975

ASSEMBLEA DE CATALUNYA
Secretariat de la Comissió Permanent

Al pueblo de Cataluña:

SEMANA DE LUCHA CONTRA

EL ALZA DEL COSTE DE LA VIDA

El Régimen nos anuncia para 1975 un año "difícil".

¿Cuál es la realidad? La realidad es que ya 1974 ha sido un año muy duro: nos hablan de un 17 % de inflación!

En todos los aspectos de nuestra vida cotidiana ha habido aumentos de precios (los últimos: aceite, gas, electricidad, etc.); el desfase entre el coste de la vida y los salarios y sueldos ha crecido. Hoy vivimos peor que hace un año. Al mismo tiempo, aparece el fantasma del paro; no hay garantías para el puesto de trabajo.

En el campo, mientras, se mantienen o bajan los precios de venta a los campesinos.

Los comerciantes, presentados ante el pueblo como responsables de los aumentos de precios, sufren de la reducción de las ventas y se ven condenados a desaparecer por la expansión protegida del gran comercio.

A las pequeñas y medianas empresas se les agrava esta situación con las dificultades para conseguir créditos.

En Cataluña, donde tenemos los índices más altos del coste de la vida, la diferencia entre el volumen de impuestos y la inversión pública (alrededor de los 40 mil millones de pesetas el año 1972) conduce a una agravación de las deficiencias en los servicios básicos (escuelas, hospitales, etc.) que degradan aun más las condiciones de vida de las clases populares.

EL RÉGIMEN ES EL RESPONSABLE

La actitud del Gobierno durante el último año nos muestra como él es el principal responsable de la inflación. El es quien promueve y autoriza subidas de precios en sectores, industrias y servicios básicos, subidas que repercuten en todo, mientras nos hacen de magia sobre el "control de precios".

Las dificultades de que nos hablan no son, sin embargo, dificultades para todos: los monopolios, la gran empresa, la banca, aumentan sus beneficios. Mientras la situación económica del país se deteriora, las estafas y escándalos protagonizados por jefes y dignatarios del régimen salen cada vez más a la superficie (REACE: familia Franco, SOFICO: la empresa de los "ultras", crac del grupo Rosell, ex-concejal del Ayuntamiento de Barcelona, etc.). Por otro lado, la creciente dependencia de los grandes intereses económicos internacionales, representada y estimulada por el Régimen (por ejemplo, la concesión de 20 mil millones de pesetas de créditos oficiales a la Ford), introduce en el país y empeora los efectos de la crisis económica mundial.

LA RESPUESTA POPULAR

Contra esta política del Régimen, la respuesta la encabeza la clase obrera, seguida de los otros sectores populares: en la huelga ejemplar de los obreros de la Seat contra la reducción de jornada, con explicación masiva por calles, mercados y empresas de sus reivindicaciones, con la elección de delegados de talleres; en la huelga general del Bajo Llo-

bregat, seguida por trabajadores, estudiantes, comerciantes, etc., que da una lección de unidad de todo el pueblo; en las prolongadas luchas de Hispano Olivetti, con la carta dirigida a la opinión pública por los trabajadores; en Cumbre, arrancando el reconocimiento de sus derechos en Magistratura; en la lucha de toda la Banca durante 3 semanas; como en Euskadi con la huelga general del 11 de diciembre.

La perspectiva de todas estas luchas para el movimiento obrero, y en particular para Comisiones Obreras, es la de realizar una huelga general de 24 horas contra el alza del coste de la vida, por el aumento del salario y la defensa del puesto de trabajo, por la amnistía y por las libertades.

UNA ALTERNATIVA DEMOCRÁTICA FRENTE A LA CRISIS

Estas luchas marcan el camino hacia una necesaria generalización de las acciones de toda la población que converjan en la conquista de las libertades políticas y nacionales. Sólo el ejercicio de estas libertades, expresado en la elección y control de los gobernantes y en la creación de organismos nacionales para definir una nueva política económica, etc., nos dotará de los instrumentos para evitar que el peso de la crisis recaiga sobre el pueblo.

Por esto, la Asamblea de Cataluña lucha por la alternativa expresada en sus 4 puntos:

1. La consecución de la amnistía general de los presos y exilados políticos.
2. El ejercicio de las libertades democráticas fundamentales: libertades de reunión, de expresión, de asociación -incluida la sindical- y de manifestación, y el derecho de huelga, que garantice el acceso efectivo del pueblo al poder económico y político.
3. El restablecimiento provisional de las instituciones y de los principios configurados en el Estatuto de 1932, como expresión concreta de estas libertades en Cataluña y como vía para llegar al pleno ejercicio del derecho de autodeterminación.
4. La coordinación de la acción de todos los pueblos peninsulares en la lucha democrática.

El Secretariado de la Comisión Permanente de la Asamblea de Cataluña se hace eco de las reivindicaciones de nuestro pueblo contra el alza del coste de la vida y con este objetivo llama a realizar, del 26 de enero al 2 de febrero, una semana de lucha; a generalizarlo en las ciudades, pueblos y comarcas, reforzando la vinculación de todos los sectores populares en torno a las Asambleas Democráticas de cada localidad, aumentando su representatividad, organizando acciones concretas en los centros de trabajo y de estudio, en mercados, en barrios, ... La semana contra el alza del coste de la vida es, pues, hoy, un paso más en la lucha para conseguir las libertades políticas y nacionales.

Enero de 1975

ASAMBLEA DE CATALUÑA
Secretariado de la Comisión Permanente

CRIDA DEL SECRETARIAT DE LA COMISSIO PERMANENT DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA.

— A TOT EL POBLE

L'Assemblea de Catalunya dona una importància extraordinària a les lluites que menen en aquest moment els obrers de la SEAT, de la Hispano Olivetti, de Cumbre i d'altres empreses, perquè, transcendint la reivindicació salarial, adquireixen el caràcter de lluita política per les llibertats polítiques i nacionals, que cal que tot el poble de Catalunya assumeixi en un ample moviment convergent.

En conseqüència, fa seva plenament la crida que ha rebut dels delegats dels treballadors de la SEAT, que és reproduïda a continuació íntegrament:

"Nosaltres, treballadors de la SEAT, elegits com a delegats pels nostres companys en les assemblees de tallers, ens adreçem a tots els partits i organitzacions de masses democràtiques i els exposam:

Que la lluita que la totalitat dels treballadors de la SEAT portem a terme se situa en el primer lloc de les lluites que en aquests moments menen els treballadors i tot el poble per tal d'aconseguir un salari digne que ens doni garanties davant l'encariment del cost de la vida, per la seguretat en els llocs de treball davant els actuals expedients de crisi i per les llibertats democràtiques.

Actualment veiem (ien patim) que l'actitud de l'empresa, dels sindicats, del govern i de la policia davant les nostres justes aspiracions consisteix a exercir la més dura repressió en tots els sentits, amb el perill que tanquin la fàbrica i centenars de companys siguin acomiadats.

Coneixent la crida de l'Assemblea de Catalunya (organisme unitari de tots els demòcrates de Catalunya) i de la Coordinadora Nacional de Comissions Obreres (organització de masses dels treballadors de Catalunya) a una setmana de lluita a darrere de generar contra l'encariment del cost de la vida i per les llibertats democràtiques, ens adreçem a aquests dos organismes i a tots els partits que hi són dintre perquè prenguin, com a representants que són del poble de Catalunya, la defensa i la movilització de tot el poble per la nostra lluita.

Els treballadors de la SEAT som totalment conscients que la possibilitat, de qualsevol triomf parcial de la nostra lluita o de la que porten a terme altres treballadors (Cumbre, Lavis, Hispano Olivetti, etc.) passa per la unificació i la formació d'un front comú del tot el poble sota una direcció única.

Els treballadors de la SEAT esperem i necessitem que l'Assemblea de Catalunya i la Coordinadora Nacional de Comissions Obreres prenguin aquesta responsabilitat.

PEL PA I LA LLIBERTAT"

L'Assemblea de Catalunya considera que les dimensions actuals de la lluita són donades per les xifres que són exposades a continuació:

- Més de 30.000 obrers en acció al carrer;
- Més de 800 acomiadats;
- Prop d'un centenar de detinguts;
- Nombrosos ferits, algun de bala.

Devant la gravetat de la situació que pateixen milers de treballadors i veient que la lluita de la classe obrera per l'augment de sous, pel reconeixement dels seus delegats i per les llibertats polítiques i nacionals és la mateixa que la de l'Assemblea de Catalunya i no pot quedar aïllada, sino que necessita el recolzament de tot el poble, el Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya acorda:

FEM UNA CRIDA a prendre totes les iniciatives, des de qualsevol sector de l'Assemblea de Catalunya, per a donar suport en aquesta lluita - preses de posició, assemblees de barris, d'estudiants, de professionals, etc., manifestacions al carrer - que convergeixin en una gran CONCENTRACIÓ DE MASSES al voltant de la crida de les Comissions Obreres per la llibertat dels detinguts, contra l'encariment del cost de la vida i per les llibertats polítiques i nacionals, que són els objectius de tot el poble, i amb la perspectiva ulterior d'una vaga de vint-i-quatre hores a tot Catalunya.

Tot això serà un pas més en la lluita per aconseguir les llibertats polítiques i nacionals, que l'Assemblea de Catalunya ha concretat en els seus quatre punts programàtics:

1. La consecució de l'amnistia general dels presos i els exiliats polítics.
2. L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertats de reunió, d'expressió, d'associació - inclosa la sindical - i de manifestació i dret de vaga, que garanteixi l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.
3. El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut del 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
4. La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica

Aquest és l'ÚNIC CAMI per a poder obtenir un govern que realment defensí els interessos del nostre poble.

TOTS UNITS AMB ELS TREBALLADORS DE LA SEAT I DE LES ALTRES EMPRESES!
CONTRA L'ENCARIMENT DEL COST DE LA VIDA!
PER LES LLIBERTATS POLITIQUES I NACIONALS!

I per unes reivindicacions concretes inmediates:

1. LLIBERTAT DE TOTS ELS DETINGUTS, READMISIO DELS ACOMIADATS, REOBERTURA DE LES FÀBRQUES.
2. EXPULSIÓ DEL GOVERNADOR CIVIL MARTIN VILLA, EXECUTOR DE LA POLITICA DEL GOVERN.

El Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya.

Gener del 1975

IV

INFORMACIONS I DOCUMENTS DIVERSOS

INFORME SOBRE EL REGIM

PENITENCIARI

DE L'ESTAT ESPANYOL

Edició feta sota la responsabilitat del Secretariat de la Comissió Permanent de l'ASSEMBLEA de CATALUNYA.

Davant la crida de les comissions de solidaritat de Barcelona i comarques, davant una campanya per afirmar el dret a la solidaritat, un grup de juristes democràtics s'hi adhereix perquè entén que la solidaritat és avui una forma fonamental de lluita contra la repressió i la dictadura i a favor de la llibertat.

Efectivament, la solidaritat és un mitjà de mobilització popular i cívica i una via de convergència dels més amplis estrats del país al voltant d'objectius democràtics, enfront de la violació permanent dels drets de la persona humana i enfront de l'exercici de la violència practicats pel règim franquista. Com diu molt bé el Manifest de les comissions de solidaritat, "la lluita pel dret a la solidaritat resulta una acció política imposada com a deure a tots els ciutadans que no siguin opressors". I moguts per aquest deure cívic, considerem necessari de col·laborar en aquesta campanya com un mitjà eficaç de servir els interessos i les aspiracions del poble a favor de la democràcia.

La nostra col·laboració té, avui, un objectiu fonamental: la denúncia del sistema penitenciari sota el qual es rabeja la política repressiva del règim sobre tota mena de presos polítics o comuns, tot posant en relleu com els jutges són pràcticament desplaçats de tot control en l'execució de la sentència penal i també el caràcter repressiu i inhumà del mateix sistema penitenciari.

El desplaçament dels jutges de l'immediat control penitenciari constitueix la primera il·legalitat, ja que la Llei Orgànica del Poder Judicial i la Llei d'Enjudiciament Criminal, totes dues de signe liberal i avançades dins el règim actual -malgrat ésser centenàries-, són vulnerades a consciència en els preceptes reguladors d'aquesta qüestió.

La Llei Orgànica estableix en el seu art. 2 que "la potestad de aplicar las leyes en los juicios civiles y criminales, juzgando y haciendo ejecutar lo juzgado, corresponderá exclusivamente a los Jueces y Tribunales". Aquesta declaració programàtica no ha estat pas acomplerta sota els diferents règims polítics que han dominat l'Estat espanyol i encara menys sota el franquisme, on l'Administració sempre preval sobre la Justícia. En conseqüència, els jutges han estat i són suplantats il·legalment pels directors i funcionaris de presons.

Una cosa semblant es pot dir dels preceptes de la Llei d'Enjudiciament Criminal, un capítol de la qual -"Del tratamiento de los detenidos y presos", art. 520 i següents- està adreçat a protegir els drets de les persones privades de llibertat de qualsevol ultratge o vexació per part de l'Administració Penitenciària. Fins i tot s'hi estableix la necessària visita setmanal, sense previ avís, del President de l'Audiència Provincial, un Magistrat, un representant del Ministeri Fiscal i un Jutge d'Instrucció (art. 526). El sentit del precepte és clar: consisteix a sorprendre qualsevol irregularitat o abús de les persones responsables de l'Administració Penitenciària: és a dir, no es tracta pas d'encobrir, sinó de corregir aquestes persones quan hagin incorregut, com sol passar, en violacions manifestes no sols dels drets humans, sinó de la legalitat vigent -en l'observança de la qual les autoritats franquistes només són zeloses quan es tracta de perseguir obrers, estudiants, etc., o bé infelïços delinqüents que no han reeixit a fer-se amb uns milers de milions, en perjudici de tot el país, com ho van fer els indultats de MATFSA.

El règim penitenciari vigent, regulat pel Decret de 2-II-1956 i per una munió d'ordres ministerials i disposicions menors de la Direcció General de Presons que modifiquen sense miraments i il·legalment el Reglament, és la culminació d'una persecució penal basada en la venjança i l'eliminació de l'individu i que s'aprofita de la reclusió per oprimir la personalitat dels empresonats i reduir-los a éssers indefensos, mancats de drets i garanties.

En primer lloc, cal denunciar l'absència d'un Estatut del Pres Polític. Mentre el règim franquista persegueix aquells qui, empesos per conviccions democràtiques, exerciten els drets de la persona o realitzen actes adreçats a establir la llibertat als pobles d'Espanya, cal exigir que el pres polític sigui respectat i tractat com mereix qualsevol ciutadà que, sacrificant els propis interessos particulars, està compromès a millorar la societat en la qual viu. Exigir l'Estatut del Pres Polític és denunciar així mateix el règim

que els perseguir amb una abundor de mitjans de què no disposa per a altres coses; el règim que, emparant-se barrejerament en uns pretesos criteris d'igualtat, en què ni els seus defensors creuen, pretén de confondre l'amb els presos comuns per tal de desprestigiar-los i col·locar-los tots al mateix nivell d'"alteradors de l'ordre". I amb això es justifica el mal tracte igualitari dels uns i dels altres. El problema s'aguditza a mesura que creix el nombre de presos polítics. A 31 de desembre de 1970 el nombre de presos polítics sentenciats ja ocupava el quart lloc de la totalitat de la població reclusa espanyola (dades de l'Institut de Reinserció Social, sobre estadístiques oficials).

El règim penitenciari es basa sobre el concepte autoritari i feixista de la disciplina "mantenida por un sistema de castigos y recompensas". Aquesta disciplina permetrà tota mena de privacions als empresonats i atacs sistemàtics a la pròpia dignitat, a la seguretat i a la poca llibertat personal que els resta. Per això, el control és confiat absolutament als directors de les presons, que es converteixen en amos totpoderosos de la vida dels empresonats i del funcionament de les presons. Això es produeix en la més absoluta impunitat, ja que l'art. 187 del Codi Penal, que sanciona els delictes comesos pels funcionaris de presons "que imponden a los presos y sentenciados privaciones indebidas o usan con ellos un rigor innecesario", no s'ha aplicat mai. El lèxic utilitzat per l'art. 375 núm. 2n. del Reglament Penitenciari no pot ésser més expressiu de l'estil feixista: "El Director vigorizará la disciplina, sosteniendo el prestigio del mando y el principio de autoridad, afrontando con decisión cualquier acto individual o colectivo de indisciplina y adoptando las medidas reglamentales necesarias para sofocarlo".

Teòricament, el Director és assistit per una Junta de Règim que, en la pràctica, no té poder decisiu. El Capellà, la presència del qual a la presó només seria justificable per una activitat assistencial, en resulta una mena d'inquisidor general, com es dedueix de l'art. 383 del Reglament: el Capellà "robustecerá la autoridad del Director (...) controlará la vida espiritual y moral de los reclusos (...) velará porque los reclusos no posean libros que atenten contra la moral de la Iglesia, la fe y las buenas costumbres (...) distribuirá catecismos y devocionarios a los que se presume que han de utilizarlos con provecho (...) examinará a los penados para ser propuestos para ocupar destinos o para concederles la libertad condicional", etc. Així es clou el complex sacro-autoritari en el qual queda emmarcat l'empresonat, i per a la seva "recuperació", qualsevol acte d'iniciativa, de crítica o de disconformitat és sancionat amb privacions de passeigs, de comunicacions orals i escrites, amb l'aïllament personal, àdhuc la reclusió en les inhumanes cel·les de càstig fins a quaranta dies.

D'altra banda, l'assistència mèdica és absolutament insuficient, ja que els empresonats no poden escollir metge, no disposen d'especialista, no tenen servei d'urgència, i les instal·lacions d'infermeria estan mancades de condicions higièniques i sanitàries.

Es prou eloqüent de saber que un sol metge, en condicions de pluriocupació, té al seu càrrec mil cinc-cents empresonats en una presó, com ara la Provincial d'Homes de Barcelona, que va ser projectada per a sis-cents.

La intimitat de l'empresonat és vulnerada amb els escorcolls continus a què pot ésser sotmès i amb el control sistemàtic de la correspondència escrita i la comunicació oral amb parents, amics o advocats, i amb qualsevol persona que els pugui prestar ajut moral o material. Una pràctica especialment denigrant i vexatòria per als presos catalans (o pertanyents a altres nacionalitats oprimides) els imposa l'ús del castellà en la correspondència: una vegada més el caràcter feixista del règim penitenciari espanyol es posa en manifest, ja que un dret tan elemental com és el d'expressar-se en la pròpia llengua en les cartes privades hi és ultratjat. El treball penitenciari és una clara mostra d'exploació aguditzada. En primer lloc, s'exigeix un treball no retribuït, del qual s'aprofita l'Estat, en règim d'esclavatge. En segon lloc, el treball retribuït és un treball forçat: (a) perquè els empresonats que no rendeixen prou, a criteri de la Direcció, són sancionats disciplinàriament; (b) els aprenents no tenen dret a cobrar res; (c) els ajudants i oficials cobren quantitats irrisòries de l'ordre de 70 pts. la setmana, sense protecció de les normes laborals generals, sinó al lliure arbitri del Director; i (d) els empresonats no tenen cap facultat per reclamar res sobre salaris, horaris, condicions laborals i beneficis de seguretat. Mentrestant, el Director, els Encarregats de tallers, els funcionaris que vigilen l'ordre i els empresaris que contracten a baix preu el treball dels empresonats obtenen uns beneficis considerables. Per cloure el marc ambiental n'hi ha prou d'assenyalar que els horaris de la presó es proclamen a toc de trompeta. Una mostra més del menyspreu que el règim té per una administració penitenciària digna. No volem pas ésser massa pessimistes, però només un control judicial continu, a la manera que el practiquen els jutges d'execució que hi ha en diversos països d'Europa -aquesta llunyana Europa- podria posar fre als abusos en l'aplicació del règim disciplinari, en la concessió dels beneficis d'indult i llibertat condicional i en el treball penitenciari. Caldria, doncs, posar en pràctica normes inspirades en el respecte a la persona, fins i tot en l'amarga circumstància de la privació de llibertat, la qual no ha d'entendre's mai més enllà dels propis fins, ni comportar la pèrdua de contacte amb la família, ni l'exercici d'un treball en condicions opressives. Tots els empresonats del nostre país són sotmesos a la iniqua situació que hem descrit, i això ens obliga, com a juristes, a prendre-hi posició en contra i a denunciar-la clarament i severament. D'aquesta manera denunciem un instrument repressiu fonamental del règim franquista i col·laborem en l'afirmació de la solidaritat amb els represaliats a les presons de l'Estat espanyol. Manifestem especialment la nostra solidaritat amb els perseguits i els presos polítics per a qui l'aplicació d'aquest brutal règim penitenciari constitueix una ofensa major, si és possible, a llur dignitat, a llur personalitat i a llurs ideals de llibertat i de justícia.

Barcelona, maig de 1972

Un grup de juristes democràtics.

ACTE CONMEMORATIU DE L'ANIVERSARI DE LA 1ª ASSEMBLEA DE CATALUNYA.

Forma: FESTA DEL POBLE DE CATALUNYA

Nom: APLEC DE CATALUNYA O APLEC DE NOVENBRE

Lloc: RIPOLL

Dia i hores: DIUMENGE 12 de Novembre de 12 a 19 hores.

Objectius: JORNADA POPULAR D'AFIRMACIO NACIONAL

Nivell polític: No és un acte d'enfrontament sinó essencialment d'afirmació i presa de contacte amb els sectors menys organitzats i relacionats amb l'ASSEMBLEA per tal de popularitzar les seves proposicions.

Límits i condicions: La simple presència física en el lloc de la convocatòria durant les hores previstes per a l'Acte, és l'èxit mínim que es pretén.

Malgrat la presència massiva de la força pública i malgrat la possible repressió de l'Acte. Malgrat que no deixin fer res, cal que tothom per tots els mitjans forci al màxim la seva estada en la població fins l'hora fixada com a final de la diada. Així l'Acte es convertirà aleshores en una ocupació passiva del lloc.

Cal evitar en tot moment l'enfrontament amb la força pública però cal que amb enginy i voluntat for tot el que s'ha proposat.

Prohibició de l'Acte: en cas de prohibició anticipada de la part "oficial" de l'acte, es celebrarà el mateix que s'havia proposat, de manera "espontània" en diversos indrets alhora de la ciutat escollida.

el perquè de l'estatut d'autonomia de catalunya.

Són insuficients, encara que constant de la vida, manca d'escoles i deplorables situació de l'ensenyament, barris i pobles sotmesos al caos de l'urbanisme i dels serveis públics, mitjans de comunicació deficient, incòmodes i cars, assistència sanitària pésima, repressió contra la cultura nacional catalana... Aquests i altres són les conseqüències del franquisme, que no podran ésser solucionades fins que l'acció del poble acabi amb el poder absolut que exerceixen els banquers, grans industrials i terratinents sobre els Països Catalans i els altres pobles de l'Estat espanyol.

Tot i la repressió, el règim no ha pogut evitar l'aparició, en la clandestinitat, de formes molt diverses de lluita popular. Aquesta lluita cada dia té un caràcter més unitari com es demostrà en la constitució, el 7 de novembre de 1971, de l'Assemblea de Catalunya: més de 300 delegats de partits polítics, organitzacions de masses (comissions obreres, estudiants i ensenyants, professionals i intel·lectuals), d'organitzacions cristianes i af-

viques diverses de totes les comarques de Catalunya, aprovaren un programa conjunt democràtic que substitueixi la dictadura franquista:

- 10 La consecució de l'amnistia general dels presos i exiliats polítics.
- 20 L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical-, de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'acces efectiu del poble al poder econòmic i polític.
- 30 El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
- 40 La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

Davant l'increment de la unitat de la lluita popular, el règim no té altra remedia que la repressió. (comissió de gestió)

La tortura, llargues condèsnies, expulsió de treballadors, assassinats). Els problemes de les classes populars catalanes (naturals i immigrants) no podran ésser solucionats fins que siguin elles les que possessin el poder en el marc d'una Catalunya lliure per tal d'actuar davant els nostres problemes d'acord amb les nostres característiques i necessitats d'una forma totalment lliure. En aquest cas és un pas important la conquesta de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. El restabliment d'aquests principis i institucions configurats en l'Estatut abolit pel Dictador el 1939, significarà entre altres coses: Oficialitat de la llengua catalana, existència d'un poder polític català (Parlament, President i Consell Executiu, elegits democràticament) que decidiran respecte: Legislació social en general i assegurances socials; règim de premsa, d'associacions, reunions i espectacles públics; socialització de les riqueses naturals i empreses econòmiques; creació de centres d'ensenyament propi i d'una Universitat Catalana; organització sanitària; ferrocarrils, carreteres, serveis i obres públiques en general; ordre públic; legislació de Règim Local (autogestió municipal i organització comarcal); administració de Justícia.

CATALANS: Cada dia és més urgent acabar amb el franquisme i els intents de continuïtat amb la monarquia de Juan Carlos. Cal l'esforç de tots nosaltres per aconseguir-ho.

Loudis el dia 14 de gener a les 12 del migdia a Montserrat per reivindicar amb la nostra presència pacífica:

EL RECUPERAMENT DE LES LLIBERTATS POLÍTIQUES
LA FI DE L'EXPLOTACIÓ
L'EXERCICI DE LA SOBRANIA NACIONAL CATALANA

per l'estatut!

▶ tots el dia 14 a montserrat

"SE SIENTE, SE SIENTE, ALLENDE ESTA PRESENTE"

Aquest era el crit dels 50.000 manifestants de París, condemnant un fet que ha conmovut unànimement el nostre poble: el cop militar contra el Govern de Xile el passat dia 11 de setembre.

Així mateix, el Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya denuncia i condemna enèrgicament l'atac, basat tan sols en la força militar dels sectors reaccionaris, contra un Govern i unes institucions democràticament establertes, amb el suport dels sectors obrers, populars i progressistes del país.

Al mateix temps la nostra presa de posició ve urgida pel claríssim paral·lelisme existent entre els fets de Xile i el "18 de julio" d'aquí.

Doncs, a més d'ésser el mateix instrument utilitzat (l'exèrcit), també és idèntic el mètode pel que intenten imposar el seu poder: el terror criminal contra les forces de la Unitat Popular i en general, contra tot el que representa llibertat i avenç progressista.

Així cal entendre, en primer lloc, el vil assassinat del President SALVADOR ALLENDE GOSSENS i molts altres dirigents de la Unitat Popular.

A més, els bombardeigs a fàbriques ocupades pels seus treballadors la voladura d'edificis resistents a l'ocupació, les execucions sense ni tan sols la formalitat d'un judici, fins i tot a estrangers exiliats a Xile. En definitiva, l'assassinat i la tortura com a únic argument.

Precisament les semblances existents entre la situació xilena i la nostra fan encara més necessària la solidaritat i la mobilització de tots els sectors del nostre poble cara a la denúncia de l'imperialisme nord-americà, responsable directe de l'aixecament militar-feixista i, del capitalisme i les seves forces polítiques i socials reaccionàries de Xile, que han portat a la situació de cop militar.

No hem de limitar-nos, i hem d'emprar totes les formes que ens facin participar en aquesta solidaritat. Cartes de protesta al Consolat i l'Ambaixada, escrits signats individualment i col·lectivament a les fàbriques i llocs de treball, pels intel·lectuals i artistes; pels advocats i professionals en general; concentracions, manifestacions, aturs, etc.

Es doncs, ben evident que aquesta lluita solidària amb el poble de Xile va estretament lligada amb la nostra lluita contra la dictadura franquista i per les llibertats polítiques, sindicals i nacionals, expressades en els quatre punts d'alternativa democràtica de l'Assemblea de Catalunya.

Oferim d'immediat aquesta mostra de solidaritat activa (la carta adjunta), que si bé és mínima, és prou important en aquests moments.

EL SECRETARIAT DE LA COMISSIO PERMANENT DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

14 de setembre de 1973

Sr. Kurt Waldheim, Secretari General
de l'Organització de les Nacions Unides
Nova York (EE.UU.)

El sotasignat s'adreça a vosté i a l'O.N.U. amb la petició d'una enèrgica intervenció en favor del Govern de Unitat Popular legal i legítimament establert a Xile i, d'una condemna rotunda per part de vosté i del Consell de Seguretat de l'O.N.U. del règim dictatorial i feixista que s'intenta imposar a Xile, violant de forma flagrant els principis de la Carta de l'O.N.U.

Així mateix, exigim la més enèrgica protesta contra la implicació del Govern i les forces imperialistes nord-americanes en el cop militar.

Esperant que aquesta no caigui en el buit, atentament el saluda:

(signatura)

A P L E C D E T O L U G E S , 2 8 D E J U L I O L 1 9 7 4

DECLARACIO DE LA PRIMERA SESSIO DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

Nosaltres, Catalans de diferents tendències, pertanyents i no pertanyents a organitzacions polítiques, de diversos sectors de la població, obrers, camperols, estudiants, intel·lectuals, professionals i ciutadans en general, de Barcelona i de Comarques, reunits en Assemblea, malgrat que som conscients que les actuals circumstàncies dificulten d'esgotar les possibilitats de representació, formulem la següent DECLARACIO :

1. - La consecució de l'Amnistia general pels presos i els exiliats polítics.

2. - L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals : llibertat de reunió, d'expressió, d'associació - inclosa la sindical -, de manifestació i dret de vaga, que garanteixen l'accès efectiu del poble al poder econòmic i polític.

3. - El restabliment provisional de les Institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.

4. - La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

A L S C A T A L A N S D E L ' E X I L I

La celebració de la Primera Sessió de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA ha representat per a tots els catalans el fruit de tota una sèrie d'esforços i de lluites per a encetar un nou camí de convergència que ens mena a la recuperació de la nostra identitat nacional dins el marc de les llibertats democràtiques. El comunicat de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA celebrada el 7 de Novembre de 1971 és la primera expressió d'aquesta convergència en les nostres reivindicacions fonamentals.

Aquest Secretariat, considerant que el primer punt programàtic dels acords presos en aquella data memorable és la "consecució de l'Amnistia general dels presos i exiliats polítics..." (nº 1 del Comunicat de l'Assemblea), ha acordat d'adreçar dos documents a uns i altres per a assolir l'Amnistia i el retorn de tots aquells que segueixen essent les primeres víctimes de la implantació de la dictadura franquista.

Coneixedors de l'ampli ressó que la Primera Sessió de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA ha despertat en els catalans de l'exili, volem dir-vos, a vosaltres catalans exiliats que heu suscrit la convergència fonamental que, a l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA hi teniu reservat un lloc preeminent que considerem com un gran buid físic però també com un gran pes moral en tant que representeu aquella aspiració a la Llibertat que compartim i per la que lluitem. Forçats a viure i treballar fora de Catalunya, representeu la fidelitat als principis democràtics que us donen un lloc molt destacat entre els catalans que VIUEN I TREBALLEN PER CATALUNYA.

Per això demanem :

1. - Que no cesseu en la vostra tasca ja iniciada a favor de la convergència fonamental de tots els catalans tal com heu expressat en els diversos documents apareguts a l'exili i que ens proposem de difondre entre nosaltres.

2. - Que feu arribar tan enllà com sigui possible el Comunicat de l'ASSEMBLEA del 7 de Novembre i els Butlletins de la Comissió Permanent i que ens tingueu informats de les vostres tasques i dels vostres punts de vista sobre el moviment popular que l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA vol promoure.

3. - Que col·laboreu i exerciu la vostra iniciativa pròpia en la campanya sobre l'Estatut del 1932 que l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA ha emprés i en la que hi teniu una funció molt particular. Us adrecem la CRIDA AL POBLE DE CATALUNYA, ressó dels acords presos en la III Permanent celebrada fa poques setmanes, assegurant-vos que us tindrem informats del desenvolupament de la campanya i de les lluites que durem a terme aviat.

DOCUMENT Nº 35A

COMUNICAT INTERN ALS NUCLIS DE BASE DE L'ASSAMBLEA DE CATALUNYA (Document estrictament confidencial)

Aquest document aprovat pel Secretariat, vol ésser una orientació i un ajut a tots els membres de l'A. de C. cara a la propera Permanent. En aquest sentit el Secretariat recomana:

... Que en l'actual situació de crisi del règim i d'inestabilitat política, els membres de l'A. de C. pringuin la màxima iniciativa dins del marc actual i convergent dels 4 punts aprovats a la 1ª Sessió.

- Recomana que es faci una discussió al màxim aprofundida dels punts de l'ordre del dia a discutir en la propera Permanent, per la seva importància política en el desenvolupament de la lluita democràtica.

- Recorda que la propera Permanent té com a ordre del dia:

1.- La detenció dels 67 democràtics a Sabadell.

2.- Discussió sobre l'aparició de la "Junta Democrática de España"

3.- Cap a la IIª Sessió.

4.- Propostes de les comissions de treball: Amnistia

Us oficial del català

Relacions

Encariment del cost de la vida

5.- Diversos

- Recorda la vigència plena dels acords presos a la Xª Permanent que adjuntem.

PUNTS MINIMS NECESSARIS DE SEGURETAT A TENIR EN COMPTE

L'A. de C. ha de començar a funcionar al nivell que la lluita i la repressió feixista li obliguen si vol complir la tasca que el poble li reclama.

Fins ara, l'A. de C. pel fet d'ésser un organisme d'àmplia convergència que necessitava de la màxima confiança entre els seus membres ha resolt els problemes de representació i de funcionament amb unes solucions excessivament liberals que s'han de modificar en el sentit d'augmentar la responsabilització col·lectiva.

Això ens obliga cada cop més a:

- Evitar la duplictat de representacions, és a dir de tindre a que els organismes democràtics unitaris siguin un de sol a cada indret o sector.

Concentrar per zones comercials i sectorials la representació, a fi de no augmentar el nombre de representants de forma innecessària. És molt important que els acords de la Xª Permanent de descentralització que han fet créixer molt a l'A. de C., valgín acompanyats de la concentració de representants.

Assumint aquests dos punts, que signifiqui la defensa més important de l'A. Permanent enfront de la policia, passarem a destacar aquells de caràcter més tècnic que l'assumència ens remarca com a molt importants:

A) És fonamental que el dia de la celebració de la Permanent n'hi sigui conegut per aquells que han d'anar-hi. Això obliga:

1.- A que els nuclis de l'A. de C. treballin habitualment en la discussió política a fi de no necessitar reunions d'urgència que assenyalin molt el dia.

2.- A tenir escollits uns representants que seran els únics que concideran el dia de la Permanent.

B) Homes prestigiat i representatius dels seus sectors o comarques, poden ésser perfectament coneguts per la policia. En aquestes circumstàncies és una gran responsabilitat la que tenen aquestes persones, ja que si bé la seva participació és molt important, la seguretat de l'A. de C. els obliga a prendre les màximes mesures per evitar els seguiments, on el ben entés que mesures normals són absolutament insuficients.

Cal mantenir la discreció a fi de no delatar el dia, però cal fer-ho amb el màxim de rigor. Aquesta recomanació és necessària per a tothom en general, en diferents graus.

C) Un altre punt pel que la policia troba grans facilitats són les cites, les quals no poden ésser nombroses, s'han d'escollir llocs adequats, i s'han de fer amb la màxima discreció i rapidesa. Aquest problema de la discreció, cal tenir-lo en compte en vestimentes, actituds, etc..

D) El comportament davant d'una detectació de la policia ha d'ésser col·lectiu, previst amb anterioritat i complert per tothom, doncs és la millor defensa que pot tenir una Permanent.

Octubre, 1974

PROPOSTA DEL SECRETARIAT PER A LA REALITZACIO DE LA PERMANENT

Reunit el secretariat amb sessió especial per a debatre la realització de la propera Permanent, i partint de les dificultats que això planteja, ha acordat fer arribar a totes les delegacions una proposta de reducció en el nombre d'assistents, proposta que inclou els criteris polítics i organitzatius que el secretariat ha fet servir per elaborar-la.

L'Assemblea es cada cop més important políticament, els temes a tractar a la Permanent són avui prioritaris, un gran nombre de persones crea una real manca d'operativitat i sobretot facilita la tasca de la policia, es per tot això que parlem de reducció, encara que creiem que es a la Permanent a qui correspon aprobar i ampliar una decisió d'aquest tipus, sobre tot si s'enten que la proposta va en el sentit d'aconseguir una certa formalització de la Permanent, tant en l'aspecte del nombre d'assistents, com en la relativa durada dels representants de cada delegació.

Aquesta es dona una proposta provisional, però que el secretariat enten indispensable per a poder reunir la Permanent amb unes certes garanties d'èxit.

Els criteris polítics que s'hauran tingut en presents a la discussió, partint de les decisions de la X Permanent entorn a la descentralització i volen aconseguir que aquesta reducció que es proposa, no signifiqui en absolut una disminució en el pes i la estabilitat política de la Permanent, això significa augmentar, si cap, la representativitat, fer un real treball de discussió i elaboració de pre-Permanent, treball que permeti tant unificar delegacions que fins ara venien per separat, com no multiplicar delegacions que representen, a la practica, una mateixa línia política.

Cal aconseguir una certa formalització en les intervencions a fer a la Permanent, que si vingui amb acords, i si pot ser que es portin per escrit cal redactar una acta de la Permanent que sigui capaç de fer arribar a totes les delegacions el contingut dels debats, i les decisions preses, i cal que tot aquest treball de pre-Permanent, de discussió i unificació de delegacions es fagi en un plaç no superior als 15 dies.

Només d'aquesta manera aconseguirem realitzar la Permanent, i realitzar-la de manera operativa i rentable políticament.

ESTRUCTURA DESCENTRALITZADA

	número maxím de delegats.
GRUP A Organitzacions Polítiques -----	18
GRUP B Organitzacions Sindicals i de masses -----	10
GRUP C 7 agrupaments comarcals	
1) Alt Empordà; Baix Empordà; Garrotxa; Gironès; La Selva -----	2
2) Alt Panadès; Baix Panadès; Conca de Barberà; Garraf -----	2
3) Alt Camp; Baix Camp; Tarragonès -----	2
4) Priorat; Ribera; Baix Ebre; Montsià; Terra Alta -----	2
5) Anoia; Bagès; Solsonès; Bergadà -----	2
6) Osona; Ripollès; Cerdanya -----	2
7) Terres de Lleida -----	3
GRUP D Comarques de la Vegueria de Barcelona	
1) Maresme -----	2
Vallès Oriental -----	2
3) Vallès Occidental -----	3
4) Baix Llobregat -----	3
5) Sta. Coloma; Badalona; St. Adrià -----	2
GRUP E Barcelona ciutat	
1) Representants d'associacions legals -----	3
2) 4 agrupaments de Barris:	
a) Sants; Collblanch; Hostafrancs; Les Corts; El Pert; Barceloneta; Poble Sec; Districte V; Casc Antic, -----	3
b) Poble Nou; Verneda; Besos; La Pau; St. Andreu; Sagrera; Bon Pastor, -----	3
c) Nou Barris; Horta; Carmelo; Montbau; Vilapiscina; Turó de la Peira, -----	3
d) Sagrada Família; Guinardó; Clot; Maragall; Congrés; Eixample; Gràcia; Sarrià-St. Gervasi; Valldaroca -----	3
GRUP F Diversos	
1) Nucli coordinador de la Permanent -----	3
2) Delegacions exteriors de l' A.C. -----	2

TOTAL 75

The first of these is the fact that the
 Government has been unable to secure
 the necessary funds to carry out its
 policy of non-interference in the
 internal affairs of the country.

The second is the fact that the
 Government has been unable to secure
 the necessary funds to carry out its
 policy of non-interference in the
 internal affairs of the country.

The third is the fact that the
 Government has been unable to secure
 the necessary funds to carry out its
 policy of non-interference in the
 internal affairs of the country.

The fourth is the fact that the
 Government has been unable to secure
 the necessary funds to carry out its
 policy of non-interference in the
 internal affairs of the country.

The fifth is the fact that the
 Government has been unable to secure
 the necessary funds to carry out its
 policy of non-interference in the
 internal affairs of the country.

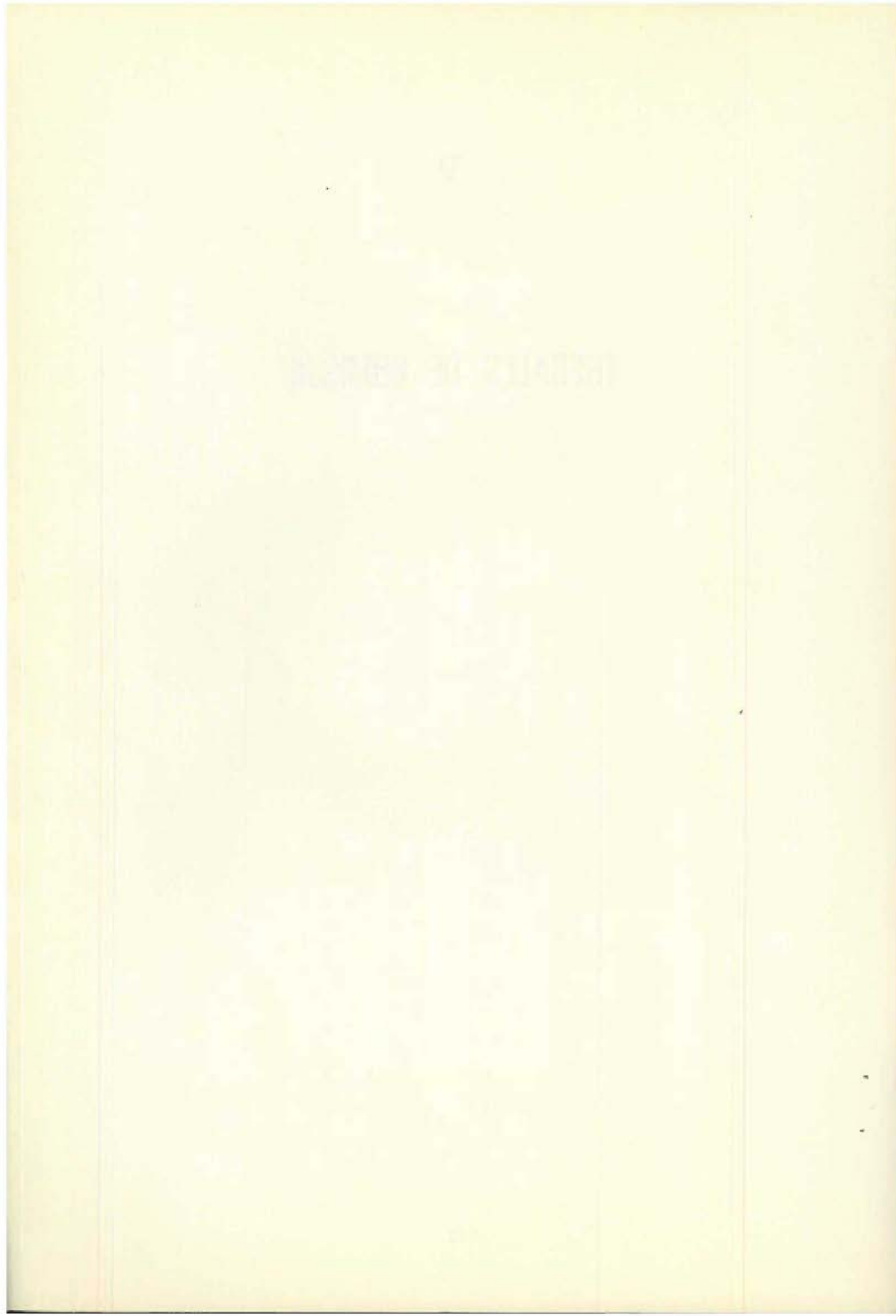
The sixth is the fact that the
 Government has been unable to secure
 the necessary funds to carry out its
 policy of non-interference in the
 internal affairs of the country.

The seventh is the fact that the
 Government has been unable to secure
 the necessary funds to carry out its
 policy of non-interference in the
 internal affairs of the country.

The eighth is the fact that the
 Government has been unable to secure
 the necessary funds to carry out its
 policy of non-interference in the
 internal affairs of the country.

V

TREBALLS DE COMISSIO

QUE ES L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

A. HISTORIA DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA.

I. ELS REFORÇOS D'UN POBLE OPRIMIT CAP A LA LLUITA UNITÀRIA.

Des del triomf de l'exercit sobre les forces populars a la fi de la guerra civil han sigut molts els intents de coordinació de la lluita dels diversos sectors resistents. Amb molt mèrit i des del primer moment, destacades personalitats intentaren refer els quadres destruïts dels grups democràtics del país.

Aterratament, i després d'un llarg període de converses preliminars, cinc organitzacions polítiques: "Esquerra Republicana de Catalunya", "Moviment Socialista de Catalunya", "Partit Socialista Unificat de Catalunya", "Fron Nacional de Catalunya" i "Unió Democràtica de Catalunya", es constituïren en COMISSIO COORDINADORA DE FORCES POLITIQUES DE CATALUNYA. L'intent d'aquesta coordinació era oferir una alternativa política que, amb la seva perspectiva política de conjunt, potenciés el nivell de les lluites de cada sector. Això succeí el 1969.

Aviat, i després de l'experiència de diverses accions realitzades amb aquest esperit unitari i que culminaren en les accions contra el procés de Burgos del desembre de 1970, es feu sentir la necessitat de crear una plataforma política més àmplia, que fos el lloc de trobada de tota la rica gama d'entitats a través de les quals les forces populars expressen llur rebuig de la falsa legalitat feixista.

II. LLENÇAMENT DE L'IDEA I COMISSIO PREPARATORIA.

La C.C.F.P.C. llençà, doncs, l'idea d'una ASSEMBLEA DE CATALUNYA. Va invitar a compartir, des del primer moment, l'idea i la responsabilitat preparatòria a altres entitats: Paula Rodona, Comissions Obreres, representants d'ambients cristians, Assemblea Permanent d'Intellectuals, comunitats cristianes de base, Comissió de Solidaritat.

Aquesta Comissió Preparatòria llençà un document en el qual es definia així l'intent:

"Aquesta Assemblea pretén ser una reunió de representants de partits polítics catalans, de grups, d'organitzacions paralegals, d'altres organitzacions i personalitats - que a Catalunya mantinguin una activitat, o puguin eventualment desenrotllar-la, contra la dictadura franquista i reconeguin l'opressió a què està sotmesa la personalitat nacional de Catalunya, sense altra exigència per a participar-hi que la d'una actitud de dialèctica."

Després de fer notar en aquest mateix document la dificultat de coordinació i de representació a causa de la repressió continuada, afegia: "no és menys cert que han dificultat una acció articulada i una confrontació de les diferents opcions per solucionar els problemes reals del país, en la que hi participés democràticament tot el poble de Catalunya. Avui, això no és encara possible i no ho serà mentre no aconseguim el restabliment de les llibertats democràtiques. Mentrestant la representativitat en aquest acte sol podrà ser mesurada pel sentit de responsabilitat i per l'actitud - dels qui vulguin comprometre la seva presència.

Aquests fets donen a la situació actual una caracterització que és imprescindible de tenir en compte. Per una banda, les dificultats de l'actuació política clandestina han fet que els sectors més actius no derivessin la seva activitat sols a través dels partits polítics sinó que fessin aparició per una gran diversitat de vies. Per una altra banda, organitzacions professionals, culturals o confesionals es veuen constantment requerides per l'actuació política, davant la implicació genèrica que reclama la defensa dels drets humans i la manca de llibertats per desenvolupar les seves pròpies actuacions. Per últim, un amplíssim sector del nostre poble conscient de l'opressió, resta inorganitzat, però disponible com a oposició potencial per a una opció política global que s'ajusti amb les seves formulacions polítiques a les exigències generalitzades, oferida responsablement i amb garanties d'eficàcia."

L'intent era, doncs, la convocatòria d'una Assemblea representativa de tota entitat - que es mogués a Catalunya amb un sentit democràtic i antifeixista.

III. FRACAS DEL PRIMER INTENT.

La primera gran trobada dels representants de tots els sectors estava prevista per al 25 de maig de 1971. Del document preparatori s'en havia fet una difusió de deu mil exemplars, - que lentament i amb gran treball havien anat arribant a tots els sectors de la geografia de Catalunya. El fruit de la discussió en petits grups havia retornat a la Comissió Preparatòria en forma d'esmenes i suggerències. Així s'havien anat prefigurant els acords i preparant les discussions d'una Assemblea que, per imperatiu de la clandestinitat es preveia d'una durada forçosament limitada.

Aquest primer intent va resultar fallit; la policia feu acte de presència. Com que es tractava d'un acte de treball polític i no pas d'enfrontament, els reunits es dissolgueren, després de l'intent per a més endavant. En tot moment foren protegits de l'agressió policíaca gràcies a les mesures de seguretat adoptades pels organitzadors.

L'estiu s'aprofità per ampliar la crida, profunditzar les discussions prèvies i estendre la participació a més sectors i comarques del país viu.

IV. L'ACTE DEL 7 DE NOVEMBRE.

Finalment, el 7 de novembre del 1971, en una església de Barcelona tingué lloc la sessió de l'Assemblea de Catalunya. Cinc hores de parlament i debats possibilitaren l'aprovació d'aquest comunicat:

Nosaltres, catalans de diferents tendències pertanyents i no pertanyents a organitzacions polítiques, de diversos sectors de la població, obrers, camperols, estudiants, intel·lectuals, professionals i ciutadans en general, de Barcelona i de comarques, reunits en Assemblea, malgrat que som conscients que les actuals circumstàncies dificulten d'esgotar les possibilitats de representació, formulem la present Declaració:

L'actual crisi del règim, de la qual el procés de Burgos fou una manifestació sobresortint, la progressiva presa de consciència i la mobilització de les classes populars, i la necessitat d'oposar-nos fermament a la maniobra continuista d'instaurar Juan Carlos com a successor, a títol de rei, del dictador, exigeixen l'adopció unitària d'una alternativa democràtica basada en els punts mínims acceptables per les forces i sectors representants a l'Assemblea, alguns dels quals tenen objectius divergents a llarg termini, però que coincideixen en l'objectiu immediat de l'endorracament del franquisme. Aquests punts de coincidència són els següents:

1. La consecució de l'Amnistia general pel presos i els exiliats polítics.
2. L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical-, de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.
3. El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
4. La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

Com a objectius immediats, fem una crida a tot el poble català - i considerem catalans tots els que viuen i treballen a Catalunya - perquè incorpori la perspectiva global del canvi democràtic a cada una de les seves lluites concretes i perquè intensifiqui l'esforç per a una ràpida obtenció de:

- a) L'unitat d'acció de totes les forces democràtiques.
- b) La solidaritat en la lluita en favor dels repressaliats.
- c) L'acabament de la repressió i la consecució de l'Amnistia.

Per tal de vetllar per l'aplicació dels acords de l'Assemblea, és elegida una Comissió Permanent, la qual impulsarà totes les iniciatives útils per a aconseguir la mobilització popular, fomentarà accions unitàries i prepararà una nova sessió de l'Assemblea de Catalunya, més àmplia i més representativa."

Catalunya, 7 de novembre de 1971

Aquesta declaració fou signada per les següents delegacions:

C.C.P.C. (Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya, integrada per: "Esquerra Republicana de Catalunya", "Front Nacional de Catalunya", "Moviment Socialista de Catalunya", "Partit Socialista Unificat de Catalunya", "Unió Democràtica de Catalunya"); PSAN (Partit Socialista d'Alliberament Nacional); PORT (Partido Obrero Revolucionario Trotskysta); PSOE (Partido Socialista Obrero Español); CC.OO (Comissions Obreres de les localitats i comarques de Manresa, Sallent, Sabadell, Valles Oriental, Terrassa, Baix Llobregat, Tarragona, Mataró, Badalona, Lleida i Barcelona); UGT (Unión General de Trabajadores); Bloc Català d'Estudiants, Joventut Obrera de Front Nacional de Catalunya; Joventut Comunista de Catalunya; Moviment universitari de les següents facultats de les Universitats Central i Autònoma: Periodisme, Aparelladors, Medicina, Ciències, A.T.S., Enginyers de Terrassa; Comunitats Cristianes de Base; Representants d'Ambients Cristianes; Grup de No-Violents; Taula Rodona; Assemblea Permanent d'Intel·lectuals Catalans; Comissions de Camperols; Professors Universitat Central i Autònoma; Grups professionals: periodistes, metges, advocats, aparelladors, arquitectes, ensenyants, cinema; Professors No Numeraris de Universitat Central i Autònoma; Grup de Dones Democràtiques; Representants de les localitats i comarques següents: Barcelona, Amposta, Tortosa, Reus, Tarragona, Igualada, Alt Penedès, Baix Penedès, Garraf, El Prat de Llobregat, Gava, Terrassa, Sant Vicenç dels Horts, Sabadell, Manresa, Cerdanyola-Ripolllet, Castellar del Vallès, Granollers, Sant Feliu de Codines, Sant Llorenç Savall, Badalona, Mataró, Caldes de Sant Pol, Pineda, Arenys, Canet, Calella, Malgrat, Blanes, Girona, Vic, Figueras, Torrelló, Lleida, Ripoll, Vilafranca del Penedès, Manlleu i Centelles. C.A.E. Comissions de Barri. Bandera Roja hi participa però no signa el document.

En el transcurs dels treballs de post-Assemblea, s'hi han incorporat els següents grups: Partit Carlí Català; Grups d'Acció Carlina; Solidaritat Obrera de Catalunya; Unió Sindical Obrera; Grup de No-Alineats Políticament; PCE (i) (Partit Comunista d'Espanya Internacional); POUM (Partit Obrer d'Unificació Marxista); Plataformes Cíviques del Camp de Tarragona, representants de Reus, Vilanova i la Geltrú, Arenys de Munt, Sant Cugat del Vallés, Sant Adrià de Besòs i Mataró. PPC (Partit Popular de Catalunya); BR (Bandera Roja)

La mateixa nit es convoca una roda de premsa clandestina, a la que hi assisteixen periodistes nacionals i d'agències estrangeres, en la que es dona informació de l'acte i s'entrega el comunicat aprovat per l'Assemblea.

El Govern es va enterar de la celebració de l'Assemblea per la premsa internacional, al dia següent, i conminà a la Policia de Barcelona per a que localitzés i anulés el que hi pogués haver d'aquesta nova entitat política, l'abast de la qual se li escapa i no pot valorar. La repressió es centra sobre sis personalitats ampliament conegudes per la seva tradicional actitud de defensa dels drets culturals i polítics a Catalunya. El Govern fa seva la versió de la policia de Barcelona, que intenta cobrir el seu fracàs, negant la celebració de l'Assemblea i reduint tot a un muntatge d'una Conferència de premsa sensacionalista, sense cap base real.

V. EL TREBALL REALITZAT

Com a resultat i acord de l'Assemblea s'inicià per part de tots els sectors i personalitats presents en la celebració de l'acte, una extensa campanya de difusió del Comunicat i de treball polític d'explicació i profundització d'aquest mateix comunicat i del significat polític de l'Assemblea. Per mitjà d'aquest treball polític el poble de Catalunya va prenent consciència de que és a ell a qui correspon la creació de les vies cap a la legalitat democràtica.

Durant el curs del llarg any que ha passat, s'ha reunit set vegades la Permanent de l'Assemblea i desenes de cops el Secretariat de la mateixa. S'han adherit a la Assemblea nous grups i delegacions.

Els organismes de l'Assemblea han llançat campanyes populars com "La imposició del dret a la solidaritat democràtica", "refús de la il·legalitat feixista amb la pràctica de la desobediència civil" i la campanya d'"explicació política del perquè l'Estatut d'autonomia de 1932".

Aquestes campanyes es fan arribar al poble de Catalunya per mitjà de reunions clandestines i inclús públiques, publicacions, pasquins, manifestacions al carrer, etc. L'Assemblea ha volgut superar la dificultat de comunicació amb el poble per mitjà de la publicació unitària del "Butlletí de l'Assemblea de Catalunya" i l'emissora clandestina "La veu de l'A. de C."

Així ha pogut fer conèixer les seves campanyes i les seves preses de posició política davant aconteixements importants.

La campanya sobre l'Estatut de 1932 va culminar amb una concentració popular a Ripoll. El dia 12 de novembre es van aplegar a Ripoll milers de persones vingudes arreu de Catalunya per a commemorar el primer aniversari de la celebració de la 1a. Sessió de l'Assemblea de Catalunya. L'Assemblea de Catalunya anà a Ripoll amb la voluntat expressa de celebrar una festa popular, d'exercir el dret de lliure reunió i expressió i de sensibilitzar aquella zona per tot el que l'Assemblea de Catalunya significa i proclama. Al nostre aplec pacífic es responia amb la més dura repressió per part de les forces que estan al servei d'un règim que ens vol enmordagar.

En el context general de les lluites reivindicatives i de protestes populars per l'assassinat de l'obrer Manuel Fernández Márquez, en el moment en què s'iniciava la gran lluita de Seat, l'Assemblea de Catalunya va difondre una crida escrita al poble català, amb el títol següent:

L' ASSEMBLEA DE CATALUNYA AMB LA CLASSE OBRERA CAP A UN PRIMER DE MAIG DE LLUITA PER LES LLIBERTATS POLITIQUES I NACIONALS.

La crida de l'Assemblea de Catalunya va donar lloc a una gran concentració de masses a Sant Cugat del Vallés. La diada va començar amb una gran assemblea on intervingueren representants de la comissió obrera de Seat. Més tard es va celebrar l'acte previst a l'església, on fou llegit el document dels bisbes catalans entorn del primer de maig. A la sortida es va formar una gran manifestació de més de 8.000 persones, la qual durant més d'una hora va recórrer uns dos Kilòmetres fins al centre de Sant Cugat. Després que els manifestants s'auto-dissolgueren la policia va ocupar Sant Cugat. Es van produir més de vint detencions. Cal assenyalar que els manifestants van rebre mostres actives de solidaritat per part del poble de Sant Cugat, tan en el curs de la manifestació com després, en produir-se l'arribada massiva de la policia.

Durant el curs de l'estiu, i en compliment de l'acord pres per la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, els diversos sectors hem editat i distribuït el document "Pel camí de la 2a. Sessió plenària de l'Assemblea de Catalunya", resultat de la discussió oberta i col·lectiva en el si del nostre poble.

En apropar-nos a la II Sessió, considerem que aquest document continua essent un important instrument de treball que estimuli el debat polític, i que apareix com una referència inestimable per anar clarificant els punts de convergència que hauran de constituir-se en base del contingut polític fonamental de la II Sessió Plenària. Així, s'obre un període de discussió en el que les diverses organitzacions i sectors aniran recollint totes les aportacions que puguin fer avançar la convergència unitària.

VI. LA DETENCIÓ DELS 113.

El diumenge 28 d'octubre a les 10 del matí, la policia acordonà i entrà, pistola en mà, al recinte religiós de l'església de Sta. Maria Mitjancera, mentre es celebrava la missa, detenint 113 persones procedents de 18 comarques de Catalunya, que hi estaven reunides: obrers, camperols, mestres, advocats, metges, enginyers, aparelladors, llicenciats, estudiants, sacerdots. Se'ls ha acusat de pertànyer a l'Assemblea de Catalunya.

El mateix diumenge, la Comissió permanent de l'Assemblea de Catalunya, reunida en sessió urgent, fa un comunicat en crida tots els sectors progressistes i democràtics de Catalunya, i també l'Església, per tal que denunciïn la violació armada del recinte religiós, reivindicuin el dret de reunió i exigeixin la llibertat de tots els detinguts.

VII. LA RESPOSTA.

Immediatament el poble de Catalunya, en els seus diversos sectors, es mobilitza. Es realitzen assemblees, aturs a les empreses (Siemens), accions de tot tipus a la Universitat, als barris, a les comarques, gestions dels Col·legis Professionals, sobretot el d'Advocats - prop d'organismes oficials i eclesiàstics. Es posen en marxa diverses campanyes de tipus econòmic i de solidaritat amb els detinguts, per tal d'aconseguir els diners suficients per pagar les fiances. Jerarquies de l'Església reivindiquen els drets d'associació, reunió i expressió.

El secretariat de l'Assemblea tenia programat un acte per celebrar el 16n. aniversari de la 1a. Sessió Plenària en una població de Catalunya, malgrat que la consigna inicial era "L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA AMB ELS HOMES DEL CAMP EN LLUITA PER LES LLIBERTATS POLITIQUES I NACIONALS", la diada resultà un acte de solidaritat amb els 113 detinguts i amb tots els represaliats.

La crida va donar lloc a una gran mobilització de masses en direcció a la ciutat de Vic que la mateixa policia evaluava en unes 25.000 persones. Degut que les forces represives - (Guàrdia Civil, Policia armada, Brigada Político Social) havien ocupat la ciutat, amb un desplegament impressionant d'efectius, es realitzaren diversos actes en tota la comarca d'Osona i Vallès Oriental: ocupació de l'Ametlla, assemblees a Seva, i Sau i sobretot la manifestació a Granollers. Sens dubte, Vic ha estat la resposta més contundent del nostre poble a les detencions dels 113 companys, i a la vegada corrobora l'extensió de l'Assemblea de Catalunya.

VIII. CAP A LA II SESSIÓ PLENÀRIA.

Els companys estan encara empresonats. Prosegueixen les campanyes de solidaritat econòmica. Però el seu tancament no sols no ha d'aturar la lluita sinó que és un estímul per avançar endavant fins a deturar la repressió, multiplicant les forces en lluita.

El coratge dels companys detinguts i de tanta d'altres represaliats polítics i socials, ens empeny a estendre la lluita a tot arreu.

Avui, aquesta lluita s'estronca amb el treball d'explicació a les masses d'allò que significa l'Assemblea de Catalunya, i especialment amb la més àmplia discussió del document "Pel camí de la 2a. Sessió". Sense perdre de vista en cap moment l'enemic que tenim davant, i sense passar per damunt de les dificultats actuals, en definitiva sense deixar-se anlluernar - pels èxits aconseguits, hem d'avançar cap a la 2a. sessió plenària: assimilant críticament les experiències realitzades, augmentant la representativitat, dins l'Assemblea de Catalunya, de les forces i sectors en lluita contra la dictadura; enfortint la unitat política i organitzativa d'aquestes forces i de la mateixa Assemblea; i recollint tots aquells objectius que les lluites de masses han mostrat més unitàries, i a la vegada més urgents de conquerir, en el camí de la imposició de la nostra alternativa democràtica.

Novembre 1973

campanya per a l'ús oficial de la llengua catalana

DOCUMENT Nº 37

REPORT DE TREBALL SOBRE LA CAMPANYA PER A L'ÚS DE LA LLENGUA CATALANA

A proposta de la delegació de l'Assamblea Permanent d'Intel·lectuals Catalans, la Comissió Permanent de l'Assamblea de Catalunya en la seva setena sessió, va acordar de llançar una campanya per a l'ús oficial de la llengua catalana i va crear una comissió especial que se n'encarregués, la qual comissió ha elaborat aquest report.

I.- INTRODUCCIÓ

1. Plantajament teòric

Les reivindicacions democràtiques que afecten la llengua i la cultura catalana tenen un pes específic i molta més importància que no els assenyalen alguns plantajaments polítics antifeixistes.

Respecte a la llengua, la seva funció auxiliar, com a mitjà de comunicació entre els homes, consisteix no pas a servir una sola classe en detriment de les altres classes, sinó a servir de la mateixa manera la societat sencera, totes les classes de la societat. Ara, malgrat aquesta condició de mitjà de comunicació, la llengua seria un sistema de signes substituïble si no fos alhora una institució social-cultural, l'expressió d'una cultura nacional.

Respecte a la cultura, el plantajament sol ser diferent. S'ha dit que el contingut de la cultura pot variar segons quina sigui la classe dirigent. Així podem parlar de cultura feudal, cultura burgesa, cultura proletària. Cultura i llengua són dues coses diferents. La cultura pot ser burgesa o socialista, mentre que la llengua, com a mitjà de comunicació, és sempre una llengua comuna a tot el poble i pot servir tant la cultura burgesa com la socialista. Cal fer, però, algunes precisions. En primer lloc, és útil distingir entre cultura-patrimoni i els mitjans de producció de cultura: quant als mitjans de producció la distinció entre cultura burgesa i cultura socialista, per exemple, és perfectament aplicable (hi ha un control burgès de la cultura o bé un control socialista d'aquesta); quant a la cultura-patrimoni l'aplicació d'etiquetes és més arriscada si en traiem unes conclusions de tipus mecànic (per exemple, si dèiem que cal rebutjar en bloc la cultura feudal o la cultura burgesa, perquè han estat superades per la cultura socialista). Cal tenir en compte que al llarg de la història els continguts culturals han estat assumits, transformats, a cada època, per les necessitats culturals del moment. Així, Lenin reconeixia el dret de la cultura socialista russa de fer-se seva la tradició cultural democràtica russa. Encara més: utilitzar tota la tradició cultural en bloc com a ferment per a les noves necessitats culturals. "La cultura proletària no aboleix la cultura nacional, li dona un contingut". En un altre sentit referint-nos concretament a la cultura popular val la pena de recordar unes paraules de Gramsci: "El folklore no ha de ser concebut com una extravagància, una estranyesa o un element pintoresc, sinó com una cosa molt seriosa i que cal prendre seriosament. Només així l'ensenyament serà més eficient i determinarà la naixença d'una nova cultura en les grans masses populars, és a dir, desapareixerà la distància entre cultura moderna i cultura popular o folklore".

Resumint, doncs, tenim que la llengua és un mitjà de comunicació, però no només un mitjà de comunicació, sinó el vehicle d'una cultura nacional. Es en aquest marc que adquireix tota la seva importància social un conflicte lingüístic.

2. El conflicte lingüístic

El conflicte lingüístic és una situació en què una llengua es troba oprimida per una altra, en què una llengua és dominant i una altra és dominada. - Una situació com aquesta denota sempre un fet d'opressió nacional, que és - una forma d'explotació classista. Cal remarcar aquesta circumstància, que es dona fins i tot en casos aparentment contradictoris, com és el cas espanyol respecte a les nacionalitats oprimides (catalans, bascos i gallecs). Quan hi ha opressió nacional hi ha uns interessos de classe (imperialistes, centralistes), que necessiten, tant en un pla ideològic i polític, com en un pla estrictament socioeconòmic, aquesta opressió per tal de poder portar a terme l'explotació.

3.- La ideologia espanyolista

Això és molt clar en el cas de l'estat espanyol. Per referir-nos només al període franquista, podríem multiplicar els exemples de justificació de l'opressió de les nacionalitats no castellanes, que utilitzà una terminologia típicament imperialista fins els anys cinquanta. Podríem reproduir aquí els arguments de Ramiro Ledesma, d'Onésimo Redondo, de José Antonio Primo de Rivera o del mateix Franco a favor de l'imperialisme. N'hi ha prou amb recordar que aquesta ideologia imperialista, postulat inevitable d'una política centralista feixista, s'aplicava directament en l'opressió de les nacionalitats de l'Estat espanyol, perquè als ulls de l'oligarquia financero-terratinent era l'únic mitjà de controlar aquest estat, era l'únic mitjà de neutralitzar els corrents "disgregadors" (llegiu: democràtics) que la República va posar en evidència. L'historiador falangista García Venero, professor a l'escola central de policia, va escriure ben clar: "Parece que se pretende diluir un motivo fundamental de la guerra presente: el separatismo - (...) Recuérdese. No olvidemos que el glorioso, el magno, el español cumbre que se llamó José Sanjurjo se levantó el 10 de Agosto de 1932 contra el separatismo. Sanjurjo fue profeta, mártir de la guerra actual... No extrañe la alusión precedente a los orígenes de nuestra guerra. Hemos de repetirla incansablemente. La FALANGE nació contra el separatismo, y nuestra violencia permanente se apoyaba en las pretensiones de disgregación de España, o de sometimiento de nuestra independencia. La FALANGE no se limita a señalar a los enemigos con la denominación de "rojos". Para nosotros es indispensable recalcar que estamos luchando contra los "rojo-separatistas". Separatistas de derecha y de izquierda..." (8 abril 1937).

Però aquest imperialisme havia de tenir un contingut nacional i aquest no podia extrure's sinó de Castella. En el discurs donat a Burgos el 4 d'Octubre de 1936, el mateix Franco ho recordava als seus generals: "Al levantarnos con aquello no defendiais sólo un espíritu castellano nacional (sic!), sino que resolviais un problema de civilización, demandado por su espíritu castellano, un espíritu español que iba faltando a España". Més en avant, pel febrer de 1937, declarà als corresponents estrangers: "En cuanto a la suerte futura de Cataluña, hemos de decir que ésta es precisamente una de las cosas fundamentales de nuestro levantamiento. Si abandonásemos Cataluña a su propio destino, llegaría a ser un grave peligro para la integridad de la patria". Finalment, l'any 1938, el mateix Franco diu: "España -

se organitza en un ampli concepte totalitari, per mitjà de institucions nacionals que assegurin la seva totalitat, la unitat i la continuïtat. El caràcter de cada regió serà respectat però sense perjudici per a la unitat nacional, - que la volem absoluta, amb una sola llengua, el castellà, i una sola personalitat, la espanyola".

El tema central d'aquesta ideologia, al voltant de la qual es vertebrava l'actitud política de la llengua dominant en el conflicte lingüístic, ha estat, doncs, i és encara, la "Unitat": primerament, com a suport de la idea d'"imperi": després, com a eix del concepte "Unitat de destin universa". La "Unitat" representa ideològicament la necessitat d'amagar: a) la lluita de classes, alludida amb una terminologia despectiva (luchas estériles); b) les lluites democràtiques de reivindicació nacional de pobles que es troben sotmesos dins l'Estat espanyol unitari (els Països Catalans, el País Basc, Galícia). No és pas per atzar que aquestes dues lluites, inseparables l'una de l'altra, foren el motor que propulsà el procés democràtic-revolucionari desplegat del 1931 al 1939. I és precisament per tal d'evitar el desvetllament d'aquestes forces que l'estat franquista basa la seva ideologia i la seva estratègia repressiva en la proclamació teòrica i la defensa pràctica de la "unitat", absolutament necessària per a mantenir la dominació de les classes vencedores el 1939. Per aquesta raó, a tots els discursos importants dels dirigents, de Franco en avall, i a totes les declaracions programàtiques de govern hi trobem en primer lloc l'afirmació de la "Unitat".

El seu mateix caràcter central ja indica, però, que el problema no és d'avui. El franquisme no se l'ha inventat. En realitat el franquisme no ha fet sinó, en el terreny de la pràctica, acumular en un breu espai de temps el procés regressiu que havia tingut lloc al llarg de dos segles: el qual, en temps de la República, s'havia començat a invertir, convertint-se en un procés alliberador; i, en el terreny de la teoria, delimitar ben bé la ideologia centralista-imperialista que li servia de suport. La Conseqüència lògica no podia ser, i no ha estat, altra que l'agudització del conflicte.

II ANTECEDENTS HISTÒRICS

L= Orígens històrics de la regressió

Deixant de banda el decret de Lluís XIV de França del 2 Abril 1700, que prohibeix l'ús del català al Rosselló, Felip V, després de l'ocupació militar, obre un procés -amb molts punts de contacte amb el que s'inicia el 1939-, que executà, bé que de moment només en part, els desigs de l'aristocràcia terratinent castellana representada pel Consejo de Castilla. Tres decrets destrueixen les estructures polítiques catalanes i eliminen l'ús oficial del català, mantenint fins aleshores: la pragmàtica del 29 juny 1707 (País Valencià), i els decrets de nova planta del 16 gener 1716 (Principat) i del 16 maig 1716 (Mallorca i Eivissa). Les altres mesures repressives preconitzades pel Consejo de Castilla (informe del 13 Juny 1716) s'anaren aplicant successivament per mitjà d'instruccions secretes com la de 1717 als corregidors, i, sobretot, a través de nombrosos decrets. Els més significatius foren la real cèdula d'Aranjuez (23 juny 1763). "... para que en todo el rayno se actúe y enseñe en lengua castellana..." completada el 1780 i confirmada el 1858, i el real decret de 1773, obligant a portar la comptabilitat en castellà, sota pena de nul·litat. Aquestes mesures no afectaren Menorca mentre aquesta illa va pertànyer a l'Imperi Britànic (1713-1783), però hi foren aplicades de cop ran de la seva incorporació a l'Estat espanyol unitari (1783).

2. Continuitat de la repressió

La tradició repressiva imperiàlista de l'aristocràcia castellana, cal no perdre-ho de vista, després s'encarnà en el feliagisme, perdura tot al llarg del segle XIX, i del començament del XX. Se succeeixen les mesures legals destinades, bé a confirmar les mesures anteriors, bé a ampliar-ne l'extensió (1837 càstigs als alumnes: llei del notariat castellà obligatori als documents; 1867, reial ordre prohibint les obres teatrals "exclusivamente escritas en cualquiera de los dialectos de las provincias de España"; 1899, ordre de predicar en castellà: reial decret (catecisme en castellà). Les mesures legals i les sancions s'intensifiquen durant la Dictadura de Primo de Rivera.

3. Resistència popular

La mateixa insistència amb què cal que siguin confirmades les mesures repressives és un testimoni de la resistència popular a admetre-les. L'informe de Patiño (1716) ja constata que els catalans són amants de la llibertat i que "son apasionados a su patria, con tal exceso que les hace traspasar el uso de la razón, y solamente hablan en su lengua nativa". Aquest actitud de les classes populars catalanes traspasarà en innombrables manifestacions de la voluntat decidida de mantenir les característiques nacionals, començant per la més evident externament, la llengua pròpia. No podem fer aquí una anàlisi detallada d'aquesta resistència popular, però la simple constatació de la pervivència d'aquestes característiques fins avui n'és el millor testimoni.

4. La capitulació burgesa

No examinarem l'intent frustrat de fer una revolució burgesa per part de les burgesies catalanes i basca al llarg del segle XIX. Hi ha textos que expliquen prou el fenomen. Ens entretindrem, en canvi, a parlar del segle XX perquè és el període que té un interès més immediat per a nosaltres.

La burgesia catalana, alguns sectors de la qual havien impulsat la Restauració borbònica de 1875, aviat s'adonà de la precarietat de la situació, de les febleses i contradiccions d'un Estat que engavanyava el seu desenvolupament. Gradualment va prenent cos en un sector important de la burgesia catalana la idea de galvanitzar el gran potencial humà que representa el poble català, canalitzant el seu descontent contra el centralisme i el seu sentiment patriòtic erigint-se com a classe hegemònica dins Catalunya, a fi de presentar-se amb una situació de força enfront de l'oligarquia terratinent. Aquesta és la temptativa d'una part de la burgesia catalana. No sembla que fos una temptativa ben vista globalment per tota la burgesia catalana. És més aviat un fruit de la desesperació davant les dificultats d'accedir plenament al control de l'Estat. Fins i tot si considerem la Lliga com el partit més representatiu de la burgesia catalana, no comprendríem les vacil·lacions de la seva política durant el primer terç del nostre segle, si no es veient aquella temptativa nacionalista, com a temptativa desesperada, oportunista, jugada amb recança. Si no es té en compte això no es pot comprendre el fàcil abandonament, no ja del nacionalisme, no defensat mai de forma programàtica, sinó del simple catalanisme, per bona part dels homes de la Lliga l'any 1936 o abans. Tractant-se d'una component ideològica i política tant important, no s'hauria abandonat amb tanta facilitat: això ens prova que el catalanisme de l'alta burgesia catalana era precari des del començament. Així s'explica l'aparent contradicció del fet que un bon sector de l'alta burgesia ha estat de fa temps (i no solament des del 1939) castellanoparlant.

La Lliga es mostra políticament hàbil, com ho demostra la Solidaritat Catalana i, sobretot, el seu gran triomf, la Mancomunitat. Es mostra capaç de mobilitzar sectors diversos de la societat catalana que no sempre comparteixen la seva ideologia, o la seva política, però que estan interessats en l'alternativa que el partit ofereix dins el marc de la migrada autonomia administrativa de què disposa. L'esforç es concreta en resultats en l'ordre escolar, en l'ensenyament, en la sanitat, en la cultura i en tot allò que avui anomenem infraestructura. Els resultats no es mouen encara d'un marc minoritari -el govern de Madrid tampoc no ho hauria tolerat- però són prou espectaculars per exhibir -los enfront de qui sigui per demostrar que la Lliga és capaç de governar, i que ho pot fer amb eficàcia. Al mateix temps, aquests èxits permeten a Cambó i als homes de la Lliga de presentar-se davant el poble català com a profunds catalanistes. Aquesta temptativa es frustra amb la Dictadura de Primo de Rivera, que reprèn la política de repressió contra la llengua i la cultura catalana. És cert que, ja abans, l'oportunisme de la Lliga s'havia posat en relleu (1917-19), però és l'any 1923 quan el seu fracàs es fa més estrepitos.

D'una banda, la reacció espanyolista, personalitzada en el dictador, comença abolint la Mancomunitat de Catalunya i prossegueix amb un increment de la repressió sobre els moviments democràtics de reivindicació nacional i sobre totes les manifestacions externes de la realitat nacional popular en què aquests es basen (la llengua, la cultura, etc.); de l'altra, la burgesia catalana, a fi de defensar els seus interessos de classe, s'oblida dels tímids plantejaments "regionalistes" que alguns dels seus sectors havien defensat fins aleshores i dona el seu ajut a l'experiment dictatorial, assaig general del franquisme.

5. El període republicà

La República és l'intent de resoldre els problemes plantejats per una societat anacrònica en crisi, que la Dictadura no havia fet més que aguditzar. Un d'aquests problemes pendents és el que plantegen les diverses realitats nacionals existents dins l'Estat espanyol. Per primera vegada és afrontat d'una manera directa.

Es interessant de subratllar que l'Estatut d'autonomia plebiscitat pel poble català el 1931 no s'obri pas fàcilment a les Corts de la República espanyola, en les tensions entre els corrents reaccionaris i els democràtics, i la pressió del nacionalisme imperialista, que les oligarquies castellanes havien aconseguit de fer penetrar en amples sectors no lligàquics del grup nacional majoritari dins l'estat, arribaren a posar-lo en perill. Només el fet que l'enfonsament de l'Estatut amenaçava de conduir també a l'enfonsament de la República permeté que la lluita aferrissada de les classes populars catalanes per defensar-lo arrenqués a les Corts l'aprovació d'un Estatut considerablement retallat. Tanmateix, malgrat les seves limitacions, l'Estatut d'autonomia de 1932 és un intent de tancar el procés d'opressió nacional que s'havia obert al començament del segle XVIII. En el pla de la llengua, que és el que aquí particularment ens interessa, malgrat les retallades, l'Estatut va comportar el restabliment, passats més de dos-cents anys de l'ús oficial del català, bé que ara al costat del castellà (cooficialitat)

De mica en mica, el català recupera les seves posicions públiques, s'esten socialment, el seu ús es comença a normalitzar.

El procés de normalització de l'ús de la llengua catalana creix - continuament i no s'atura, sinó que, tot al contrari, s'accentua, durant el període 1936-39. En efecte, una de les coses interessants a remarcar d'aquest període és que el procés revolucionari representa per a Catalunya, en general, el refermament de la seva lluita per l'alliberament nacional: si l'any 1935 a Barcelona encara s'editaven 12 diaris en castellà contra només 5 en català, l'any 1937 la proporció és de 8 a 6; si a la resta de Catalunya s'editaven fins al 36 alguns diaris en llengua castellana, després d'aquesta data tots són en llengua catalana; etc. No es extrany, doncs, que fos també en plena guerra (1938) que el govern de la República decretés l'ensenyament de la llengua del país als instituts del territori valencià, donant com a argument que "sabemos, hace mucho tiempo, que las libertades de las nequeñas nacionalidades existentes en la Península están intimamente ligadas a la suerte total de España; por eso, todas ellas han contribuido a ganar la guerra; han ayudado firmemente al Gobierno. Y ésto, en justa recompensa al albergue que se le dispensó por los valencianos, incluye ahora su lengua en los estudios de Bachillerato."

Durant el període republicà, doncs, s'inagura una etapa de ple desenvolupament per a la llengua i la cultura catalanes, coincidint amb el procés democràtic obert a tot l'Estat espanyol:

- La llengua catalana és llengua oficial, al costat del castellà. Totes les principals disposicions de l'administració es redacten en les dues llengües, incloent-hi els rètols públics. El principi de l'elecció de la llengua per part interessada és aplicat a l'administració de justícia, als actes notariaus, etc. El mateix principi s'aplica a l'administració local, si bé, per la mateixa força dels fets, no és extrany que el català hi sigui la llengua predominant.

- El català es fa servir en l'ensenyament primari, mitjà i tècnic, en règim d'ensenyament bilingüe. A la Universitat autònoma els estudiants poden escollir els professors que ensenyen una mateixa disciplina en una llengua o en una altra. Tot alumne no català matriculat a Barcelona ha d'acreditar l'aprenentatge del català al cap d'un temps prudencial, almenys perquè l'entengui encara que no el parli.

- Quant als mitjans de comunicació social, ja hem dit alguna cosa sobre els diaris: cal afegir que molts diaris i revistes en llengua castellana, sobretot els de fora de Barcelona, eren en la pràctica bilingües. Els setmanaris, els quinzanaris, les revistes mensuals i altres publicacions periòdiques -més nombroses que en cap altra època anterior: es calcula en prop d'un miler- eren en la majoria catalanes i, bastants, bilingües. La radiodifusió retransmetia pràcticament en català, en particular la Radio Associació de Catalunya. Fins i tot en cinema es començava a fer algunes pel·lícules catalanes i a doblar-ne d'estrangeres (ens trobavem, no ho oblidem en els primers anys del cinema sonor).

- La llibertat de llengua era completa per a les empreses i persones privades. Tanmateix, el procés d'extensió social del català dins tota la societat catalana havia de portar necessàriament a una catalanització de la major part de manifestacions orals i escrites, fenomen que correspondia a la situació lingüística real (els castellanoparlants eren una minoria molt reduïda i tots ells acabaren aprenent, ni que fos passivament, el català: recordem la campanya massiva de suport a l'Estatut de 1931 pels immigrants que encara no tenien capacitat legal de votar). De mica en mica, doncs, el català recuperava les posicions públiques i privades que li corresponien com a llengua nacional.

Cal insistir en el fet que aquest procés no era gens imposat sinó que es portava a terme amb una àmplia mobilització del poble català. En aquest ampli moviment democràtic i nacional coincidien totes les classes i capes - populars de Catalunya, des de la classe obrera i els camperols fins a la petita burgesia urbana i rural, amb alguns sectors de la mitjana burgesia. Aquesta és una de les raons fonamentals del fet que la sedició franquista - fos vençuda a Catalunya el 19 de juliol i que el poble resistís fermament - als combats de la coalició nazi-feixista, tan poderosa. Fins a les acaballes de 1938.

6. El període franquista

El penorrama polític i cultural que acabem de descriure canvià radicalment amb la derrota de la República. El dia 5 d'abril de 1938, coincidint amb l'ocupació franquista de Lleida, era abòlit l'Estatut d'autonomia de Catalunya "en mala hora concedido por la República" -segons l'exposició de motius- per una llei dictada per Franco. Aquesta llei és el començament d'una allau de disposicions que es proposen esborrar qualsevol indici de nacionalitat, qualsevol rastre d'autonomia. S'inicia, així, una etapa d'opressió nacional que pren les formes més violentes conegudes des de 1714.

El 10 d'agost de 1938, el "delegado de Orden público." de Lleida, disposa, entre altres coses:

"Respecto al uso del dialecto catalán, hay que atenerse estrictamente a las órdenes de la Superioridad; pero quiero dirigirme a todos los españoles de esta provincia para decirles que los momentos actuales exigen que todos demos pruebas de un ferviente - españolismo y entusiasmo por la Causa. Estos sentimientos es necesario evidenciarlos y exteriorizarlos; y, lógicamente, se da una prueba de ello no habléndolo en público (por lo menos)";

Caiguda Barcelona, el 27 de gener de 1939 el "Jefe de los Servicios de Ocupación de Barcelona" i sots-secretari d'Ordre Públic, és a dir, la màxima autoritat governativa, va dictar un ban, potser més matissat de llenguatge, però en la mateixa línia:

"Persuadido de que Cataluña siente a España y la unidad española pese a la maldad de algunos y a los errores de muchos, el Caudillo Franco formula la promesa solemne de respetar en ella todo - lo auténtico e íntimo de su ser y de su autarquía moral que no - aliente pretensiones separatistas ni implique ataques a aquella sacrosanta unidad. Estad seguros, catalanes, de que vuestro lenguaje en el uso privado y familiar no será perseguido... (Subratllat nostre).

La persecució implaçable de tot vestigi de personalitat nacional -de la qual la llengua és potser la característica més visible es traduí en la prohibició de l'ús públic del català en totes les seves manifestacions orals i escrites. Fins i tot en els municipis rurals on a penes coneixen la llengua castellana la persecució s'aplicà teneument. El català fou extirpat de l'ensenyament en tots els seus graus, incloent-hi l'ensenyament pre-escolar, mesura greu rarament aplicada fins en els Estats més autoritaris. Es van destruir nombrosos llibres, alguns només pel fet de ser escrits en català, i fou prohibida l'edició de llibres catalans, fins i tot els religiosos. Les biblioteques públiques i privades foren "depurades" i algunes clausurades. Les emissores de ràdio catalanes van ser apropiades hi fou rigorosament prohi

bit l'ús del català. Les cooperatives, les mutualitats, les entitats semi-públiques o privades, les empreses, etc., foren obligades a usar exclusivament la llengua castellana tant en les seves manifestacions externes (rètols, anuncis, etc.) com en l'àmbit estrictament intern (impresos, cartes, comunicacions internes, etc.) Fins i tot l'Església, qe en general a Catalunya s'havia mostrat favorable a l'ús de la llengua catalana, participà d'aquestes mesures repressives. Així el vicari general de la Diòcesi de Barcelona va donar les següents instruccions, l'endemà de l'ocupació (2-III-1939):

"Accediendo gustosamente a las indicaciones que nos han sido hechas por las dignísimas Autoridades de esta Provincia, rogamos a los Reverendos Rectores de iglesias, en la seguridad de que nuestro ruego será devotamente atendido, que en los actos de culto público que se celebren en sus respectivos templos no se use otra lengua vernácula que la lengua española".

Un testimoni d'excepció, Dionisio Ridruejo, aleshores cap de propaganda de Falange, comenta així la situació:

"La llegada de las tropas "nacionales" a Barcelona -puedo hablar de ello porque constituyó mi primera decepción, mi primera crisis de esperanza frente a la acción en la que participaba- fue, para empezar, una apoteosis. Pero, inmediatamente después, una brutalidad (...). Durante años fueron prohibidas todas las manifestaciones escritas y las oralmente públicas en idioma regional. Los institutos de cultura cerrados, la enseñanza del idioma proscrita, los rótulos comerciales traducidos y las ciudades y los pueblos llenos de impertinentes recomendaciones: "Hablad en español", "Hablad en el idioma del imperio", etc. El cuadro de las autoridades políticas y de los funcionarios, incluidos los nuestros, fue sistemáticamente forastero.

"En el orden económico se hizo todo lo posible para beneficiar el resto de España, con la extensión de la industrialización, pero se procuró extremar el criterio en sentido negativo, a disfavor de las regiones culpables, para darles a entender que se las castigaba frenando ya su notable desarrollo. He tenido noticia de innumerables expedientes de iniciativa catalana y capital catalán para la instalación de industrias nuevas, resueltas con la fórmula de "autorizadas fuera de Cataluña". En fin, los periódicos de Barcelona y Bilbao -todos ellos en lengua castellana- se encargaron durante años de "españolizar" las correspondientes regiones" (Escrito en España pàgs. 177-178).

Aquesta situació regressiva, en les seves formes més violentes -recordem els milers de rojos-separatistes" que foren afusellats- durà fins l'any 1945, quan el triomf dels aliats sobre el nazi-feixisme obliga a una "adaptació" del règim a les noves circumstàncies internacionals. De tota manera, mentre la Falange continua essent la principal força ideològica del règim -aproximadament fins a 1955-57- l'opressió nacional, en el pla cultural incloïda, s'aplicarà ostensiblement. És gairabé simbòlic que un franquista tan notori com Luis de Galinsoga -nomenat directament pel govern com a director de "La Vanguardia" per l'abril de 1939- es mantingui en el seu càrrec fins a l'any 1959 i que el motiu de la seva dimissió sigui una campanya popular contra ell pel fet d'haver protestat contra un acte religiós -predicat en català.

1. Conquestes democràtiques

A mesura que el moviment democràtic es va refent de la dura repressió que l'amputà dels seus millors homes, el règim ha de cedir en les formes més violentes de l'opressió nacional. Gradualment el govern autoritza certes manifestacions parcials de la cultura catalana. Primerament, són els llibres (1946), però només els de caràcter minoritari i fins el 1963 molts temes no són aptes per ser tractats en català; tampoc les traduccions al català no són permeses fins a aquesta data. Més rigorosos es mostren amb les revistes, com ho prova el fracàs de "Tele/estel" fonamentalment per pressions polítiques del règim; les poques revistes permeses en català -que es poden comptar amb els dits- s'han desenvolupat en circumstàncies molt especials, sigui perquè depenen de l'Església (el cas de "Serra d'Or" n'és l'exemple més notori), sigui perquè originàriament no eren "perilloses". El govern, en canvi, es manté absolutament intransigent en la negativa a autoritzar cap diari en català. Quant a la ràdio i a la TV són autoritzades només a transmetre emissions brutes, de caràcter culturalista o minoritari, generalment en hores desavinentes. Per un moment (1962 i anys següents) el fenomen de la Nova Canço Catalana agafa per sorpresa les autoritats i no poden impedir la mobilització que provoca, especialment entre la joventut, però no triguen a entrar en joc els mecanismes de censura i de control que en frenen el desenvolupament. - Quant a l'ensenyament del català, la nova Llei d'Educació es veu forçada a recollir una situació incontenible -l'exigència d'aprendre català per nuclis cada vegada més extensos del nostre poble, -no solament els autòctones sinó també els immigrants-, però posa entrebancs no ja a l'ensenyament en català, en la qual cosa el règim es mostra irreductible, sinó al simple aprenentatge de la nostra llengua en condicions favorables.

En resum, els propòsits del règim, malgrat els canvis de façana, -continuen essent els mateixos de l'any 1939: anorrear tot vestigi de la personalitat nacional de Catalunya i arraconar la llengua i la cultura catalanes -al pur folklore. Només si tenim en compte la fidelitat del règim als seus principis, podem comprendre les aparents "contradiccions" amb què aplica la seva política cultural anticatalana. Totes les manifestacions tolerades de la cultura catalana tenen un caràcter minoritari: cap dels instruments que podrien fer sortir la cultura catalana del ghetto a què està condemnada no ha estat permès (ensenyament en català, diaris i revistes de gran tiratge, televisió, cinema, etc.) En una època en què la cultura de masses pren unes dimensions extraordinàries, aquesta prohibició significa que la llengua i la cultura estan fatalment condemnades a l'extinció (genocidi cultural o etnocidi) si el moviment democràtic no ho impedeix amb una actitud combativa i militant contra aquesta política. Justament aquestes prohibicions indiquen com el règim franquista tem el moviment nacional català com a fenomen que atempta contra la "Unidad" i que facilitaria el desvetllament d'un ample i massiu moviment democràtic nacional.

2. Penetració de la ideologia espanyolista

Com a conseqüència de la situació que hem descrit, la difusió de la ideologia espanyolista dominant ha pres una magnitud considerable. Ja hem vist quines eren les arrels ideològiques del franquisme en ordre a l'opressió nacional: la Falange només ha estat la penúltima expressió de la ideologia espanyolista o explícitament imperialista, segregada per l'aristocràcia-espanyola, en els seus orígens i més endavant pels sectors més retrògrads de la societat espanyola (burguesia oligàrquica, sectors més reaccionaris de l'Exercit i de l'Església, petita burgesia castellana, etc.) Aquesta ideologia ha resultat particularment eficaç, a mesura que s'estenien els efectes de la re-

pressió de la informació portada a terme pel règim amb l'ajut de tots els mitjans, per tal de deformar la realitat històrica i d'amagar sobretot el passat pròxim, plataforma eficaç de tota acció futura. En aquesta repressió sistemàtica de la informació l'escola ha estat un element fonamental en mans del règim, cada dia més difícil de contra-restar, a mesura que els testimonis o els protagonistes de l'època republicana anaven fent-se menys nombrosos amb el pas dels anys, tant dins la societat catalana com a la resta de l'Estat espanyol.

Es veritat que en temps de la República certs sectors populars espanyols encara es deixaven influir per formulacions i actituds centralistes: recordem les tempestuoses campanyes anti-Estatut que tingueren lloc sobretot a Castella i Aragó. Però també és veritat que aquestes campanyes reaccionàries van ser aviat contrarestades amb els avenços del moviment obrer i democràtic: la mobilització dels treballadors madrilenys a favor dels drets autònoms de Catalunya l'any 1934, amb motiu de la campanya de la lliga contra la Llei de Contractes de conreu, n'és una clara prova.

En tot cas, és desgraciadament cert que alguns sectors populars espanyols són avui encara instruments dels opressors de la nacionalitat catalana, sobretot gràcies a l'escola i als mitjans de massa controlats pel règim, però es tracta generalment d'actituds primàries que noden fàcilment desaparèixer amb els progressos del moviment democràtic. Més delicat és el problema que presenten alguns estudiants, professionals, etc., que es mostren vulnerables a la ideologia espanyolista o explícitament imperialista reelaborada per la Falange. En els darrers temps, fins i tot alguns nuclis d'immigrants residents a Catalunya es mostren permeables a aquesta difusió. Més endavant tornarem a parlar d'aquesta influència.

3. Aspectes de l'opressió nacional

Cal insistir en el fet que la ideologia espanyolista no ha perdut ni un bri de la seva virulència. El quadre que hem descrit més amunt de la política cultural franquista s'aplica inexorablement. Així que els avenços del moviment democràtic imposen unes condicions mínimament favorables al desenvolupament de la cultura catalana, els mecanismes repressius actuen per contra-restar-les: el pla Suárez col·locat enfront dels progressos que feia l'ensenyament del català a la universitat, n'és un exemple irrefutable. Però la repressió actua en tots els camps. Ja ens hem referit a les traves cada vegada més nombroses amb què es pretén d'estirilitzar el moviment de la Nova Cançó. Recordem la persecució de tota mena de revistes catalanes, en la qual la prohibició de "Presència" i "Gorg" són els exemples més recents i prou significatius. Un altre cas és el dels programes radiofònics en català, els quals malgrat la seva migradesa començaven a prendre una certa amplitud que ha estat dràsticament tallada: el fet que estiguin prohibides les emissions esportives, comercials i semblants en català demostra que el règim no està disposat a permetre l'ús del català com a llengua de masses. Aquesta mateixa preocupació és la que ha portat recentment a prohibir l'ús del català a l'estadi del F.C. Barcelona, on s'havien imposat els anuncis i comunicats bilingües.

Darrerament aquesta repressió ha tornat a prendre el caràcter de persecució violenta -com en els anys de la immediata postguerra-, per obra d'un autoproclamat "Partido Español Nacional Socialista", que té tota l'aparença d'una organització parapolicia. No és gens sorprenent que les víctimes

del terrorisme del PENS (Cinc d'Oros, Enciclopèdia Catalana, Central del Llibre Català, etc.) seguint entitats netament de sentit democràtic, la majoria catalanes i, en el cas de les llibreries, empreses d'interès cultural que es preocupen de donar als llibres i a la cultura catalana un lloc destacat. Fins i tot els centres religiosos assaltats (local d'Agermanament", oficines del bisbat) són centres des d'on es projecta una actitud de respecte de la llengua i la cultura catalanes.

Finalment, noves mostres de la violència amb què el regim reprimeix qualsevol temptativa pràctica reivindicant l'ús oficial de la llengua catalana es troben en els casos del professor Jordi Carbonell i de mossèn Lluís M. Xirinacs: A primers de 1971 Jordi Carbonell fou empresonat i processat per haver exigint el dret de declarar en català davant la policia i l'autoritat judicial i últimament -amb un motiu de la detenció de 113 ciutadans reunits a l'església de Maria Mitjancera el dia 28 d'octubre de 1973 -ha estat maltractat amb tortures físiques i morals pel fet d'insistir en l'exigència d'aquest dret. Es ben significativa, en aquest sentit, la referència que en fa el Director General de Seguretat en la multa que li ha imposat: "En el interrogatorio que se le hizo en la Brigada Social a consecuencia del encierro en el Monasterio de Montserrat, se negó rotundamente a hablar en castellano, siguiendo la misma actitud ante el Juzgado, por lo que pasó a disposición del TOP, ante el que adoptó la misma postura, por lo que fue ingresado en la enfermería de la prisión para observación psiquiátrica, que le califican como una notoria amenaza para la conciencia social y revela su destacada personalidad de agitador y su manifiesta peligrosidad para el orden público". Mn. Xirinacs és un exemple vivent del paper polític que l'ús del català comporta. Nascut en una família de l'alta burgesia, els seus pares li parlaren de petit en castellà: la seva primera actitud de protesta ja va ser d'adoptar la llengua del seu poble, en lloc de la imposada, ni que for per via familiar. Després, els enfrontaments amb l'administració han estat nombrosos: entre ells, sobresurten les vagues de - fan encetades el 25.12.70 (solidaritat amb els processats bascs de Burgos i reivindicació del dret d'autodeterminació per als Països Catalans; duració 21 dies) i l'1. 12. 73 (petició de llibertat dels 113 detinguts a Santa Maria Mitjancera, un dels quals era ell mateix; duració, 42 dies). En les seves reivindicacions públiques, sovint en escrits fets durant aquestes vagues, com el del 25.12.70 que li ha comportat un procés al TOP per propaganda il·legal, l'exigència de l'ús públic del català s'ha trobat en primer pla, exigència recolzada en la seva actitud de contestar als jutges en català, de rebutjar la signatura de declaracions judicials que no hi estiguin escrites i de negar-se a respondre al TOP }judici del 26.1.74) quan el president no l'autoritza a parlar en llengua catalana.

IV EL MOVIMENT DE REIVINDICACIÓ NACIONAL

Sembla indiscutible que una política autènticament democràtica s'ha de proposar, entre les seves reivindicacions, l'alliberament de l'opressió nacional de Catalunya, el desenvolupament sense traves de la cultura catalana fecundada per una cultura autènticament popular, la plenitud d'ús del català sense traves ni indirectes. Ja hem vist que aquest era el camí que s'havia iniciat en temps de la República i que aquest procés es radicalitzava i s'aplicava amb els avanços del moviment democràtic.

Avui dia certs sectors de la burgesia catalana semblen encapçalant el moviment reivindicatiu dels drets de la llengua i la cultura catalanes. Cal fer dues observacions sobre això: en primer lloc, només certs nuclis (minoritaris dintre la pròpia classe) formulen plataformes reivindicatives varioses. Tinguem en compte que el suport financer que aquests sectors -

molt minoritaris de la burgesia catalana dediquen a plataformes poc sospitoses des del punt de vista classista -és a dir, amb control netament bugès-, és ben migrat, si el comparem amb els esforços que la bugesia catalana dedica a plataformes classistes més clares (Institucions de l'Opus, organismes -més o menys oficials). És tan gran la desproporció dels esforços en cada direcció que això sol serveix per desmentir el mite del catalanisme de l'alta i mitjana burgesia catalana.

En segon lloc, fins i tot els sectors de la burgesia nacional fortament compromesos en les reivindicacions culturals, tenen uns plantejaments polítics absolutament contradictoris amb aquestes reivindicacions. En efecte, no estan disposats a jugar fins a les últimes conseqüències una política democràtica plenament alliberadora de l'opressió nacional, ja que això suposaria la pèrdua dels mecanismes de control social i econòmic del poder.

Més complexes són les posicions ideològiques i polítiques dels treballadors intel·lectuals i de la petita burgesia urbana i rural. D'una banda, un petit sector d'aquestes forces és netament reaccionari i participa de la influència ideològica de l'oligarquia: no és estrany, doncs, que la component espanyolista (en la forma més atenuada "regionalista") figurei clarament en les seves posicions. Un altre sector, bàsicament progressista, es mostra en ordre a les reivindicacions nacionals influït pels prejudicis espanyolistes a causa de les seves flaqueses ideològiques, amlgrat tractar-se de nuclis combatius i influents en el moviment democràtic: són, doncs, ideològicament inestables i inconscients. Finalment el sector més nombrós d'aquestes forces integra, en les seves posicions democràtiques, una component fonamental quant a l'alliberament nacional de Catalunya i a les seves reivindicacions culturals. Aquest sector, doncs, té un paper molt més important en la lluita contra l'opressió nacional.

La coalició de les classes populars en la lluita contra l'opressió nacional i per les llibertats democràtiques, ha de ser encapçalada per les classes treballadores, obrers i camperols. Són els protagonistes i els beneficiaris més clars d'una política cultural democràtica, en la qual el real desenvolupament de la cultura catalana i la plenitud d'ús del català, ocupen un lloc primordial, no pas per raons tàctiques sinó per exigències profundes teòriques i pràctiques. Essent les úniques forces que poden encapçalar la lluita per la democràcia, essent la classe obrera l'única classe capaç d'acabar amb l'explotació de l'home per l'home, són també inqüestionablement les classes directores del moviment alliberador, en la qual la fi de l'opressió nacional de Catalunya i de les altres nacionalitats oprimides de l'Estat espanyol és implícita.

V ELEMENTS DE DISCURSIO

Una de les primeres tasques que se'ns imposa als democrates catalans és la del desemmascarament ideològic de la qüestió nacional. Tres són, en aquest sentit, els principals corrents ideològics que impedeixen el progrés de la lluita per les reivindicacions nacionals del poble català: els corrents espanyolistes, el corrent pragmàtic i el corrent catalanista burgès.

1. Els corrents espanyolistes

Aquests corrents es manifesten en diverses formes, la més extrema de les quals és la feixista, però que no és sempre la més perillosa actualment. Examinem-ne les principals.

a) Ideologia feixista. Ja hem descrit més amunt les característiques d'aquesta ideologia com a principal component de l'opressió nacional sota el franquisme. És fàcil de desemmascarar aquesta ideologia (netament imperialista, autoritària, etc.) per part de qualsevol demòcrata mínimament preparat. La seva oposició de principi amb qualsevol mena de corrent democràtic -i no cal dir socialista- ens estalvia de repetir arguments que, d'altra banda, s'han evidenciat al llarg d'aquest treball.

b) Ideologia del "regionalismo bien entendido" És la línia de defensa a la qual la pressió democràtica i popular ha obligat al règim a retirar-se. Era important en els medis monàrquics i en els sectors republicans conservadors de la pre-guerra. Ara sembla ser de nou defensat per alguns sectors del règim: monàrquics, nuclis de l'Opus, i també alguns "centristes" del Movimiento (el cas Fraga Iribarne, amb la seva proposta fracassada de "diàleg de las lenguas" seria prou representatiu). De fet, avui aquest corrent representa la formació teòrico-pràctica dels tecnòcrates i influeix en la política cultural repressiva aplicada pels ministeris d'informació i d'Educació. La contradicció fonamental d'aquesta política és que, si bé accepta certes manifestacions de la cultura catalana, impideix per tots els mitjans, al mateix temps, que surti dels nuclis minoritaris cultes. No és altra cosa que l'aplicació concreta, en l'àmbit "regional", de la política repressiva portada a terme quant a la informació, quant a l'educació i quant a la cultura, en l'àmbit general de l'Estat espanyol: allò que es tolera en certes revistes ("Cuadernos para el Diálogo", "Triunfo", "Destino", etc.), per raons netament oportunistes, no es tolera als diaris; allò que es tolera als diaris no es tolera a la ràdio i a la TV; un esquema semblant es pot aplicar a altres manifestacions (teatre, cinema, llibres, revistes, etc.) segons l'audiència que tinguin; en educació el marc és més complex però la repressió s'aplica també amb aquests principis. En les seves formes més liberals, la ideologia centralista del "regionalismo bien entendido" no s'escapa de les contradiccions que hem assenyalat.

c) Ideologia anticatalanista pseudo-progressista. Abans de la guerra aquest no era important, bé que en certes èpoques va jugar perillosament contra la unitat de la classe obrera: el cas del lerrouxisme a la primera del segle XX, és prou conegut; també van caure en una deformació semblant alguns sectors de la FAI durant la República. Sota el franquisme, aquest corrent centralista pretesament progressista ha aparegut en alguns nuclis universitaris i en certs militants obrers. Per justificar les seves posicions, els defensors d'aquest corrent atribueixen un origen exclusivament burgès al catalanisme, consideren que les reivindicacions nacionals només interessen a la burgesia i minimitzen els drets de la llengua catalana postulant que "el català és la llengua de la burgesia".

Aquests arguments no són nous i no és difícil trobar-ne un clar antecedent en el feixisme, ideològicament interessat a subratllar fins a la caricatura la influència burgesa en el catalanisme (cfr. els llibres i els articles de Maximiano García Venero) Aquí ens interessa destacar els aspectes més clarament reaccionaris d'aquest corrent.

Cal tenir en compte, en primer lloc, que l'alta burgesia catalana és al mateix temps que part integrant de l'oligarquia financero-terratinent, antinacional i, sovint, castellanoparlant. En efecte, no sols és espanyolista culturalment, i per tant francament anticatalanista, sinó d'expressió castellana. Ja hem vist que el nucli principal de la burgesia catalana no s'interessava ni tan sols per la promoció de la llengua i la cultura catalanes i que les seves inquietuds culturals es dirigien cap a altres iniciatives més conformes als seus interessos de classe. Però fins i tot el sector de la burgesia d'expres-

sió catalana, vagament catalanista, no té cap interès seriós en el ple desenvolupament de la llengua i la cultura del nostre poble i combrega amb els principis del "regionalismo bien entendido" que hem denunciat més amunt. (Quant al sector més "catalanista" de la burgesia, absolutament marginal, ens hi referirem en un epígraf especial més endavant). Afirmar doncs, que "el català és la llengua de la burgesia" és falsificar d'arrel una realitat molt diferent. En aquest context, l'última manifestació d'aquesta actitud que es formula en la prohibició "no me hable en el idioma del opresor" (!) no solament és una tràgica aberració, sinó una clara actualització dels eslògms falangistes dels anys de la guerra i posteriors ("Si eres español, habla español").

Més matisada -però no menys perillosa- és la formulació en termes absoluts segons la qual "el castellà és la llengua de la classe obrera". És cert que avui dia el proletariat de Catalunya està format per un gran nombre d'obers castellanoparlants, i això imposa als demòcrates catalans l'obligació d'elaborar un programa cultural més costós que el que s'aplicaria en un país unilingüe, però perfectament realitzable. Són bastants els països que es troben amb nuclis de població que parlen una llengua que no és la del país d'adopció (Finlàndia, Bèlgica -regió Brusel·les Ucraïna oriental, etc.), però aquest fet, que obliga a una política de respecte a les minories (incloent-hi, sovint, el bilingüisme oficial), no impideix el ple desenvolupament cultural i lingüístic autòcton.

Cal advertir, quant al nombre real d'obers castellanoparlants, que és una qüestió que sol plantejar-se a nivell d'elucubració, sense dades verificables. No oblidem que el cens municipal es desinteressa totalment d'una dada tan important al nostre país com és la llengua habitual del ciutadà i que aquest oblit té una clara significació política. De tota manera, fins i tot els organismes oficials es veuen obligats a reconèixer que el fenomen de la castellanització del poble català -objectiu ambicionat explícitament pel franquisme- no és tan important com esparaven. Així, la CNS ha portat a terme (1973) una enquesta entre treballadors nascuts fora de Catalunya residents a Barcelona i ha donat els següents resultats: un 34,4% parlen català; un 54% l'entenen però no el parlen; i un 11,6% no l'entenen (entre aquests hi ha immigrants molt recents i força obrers vells). D'altra banda, un 43,6% de treballadors manifesten que els seus fills parlen català i d'aquests, aproximadament la meitat, diuen que el parlen sempre. És cert que aquestes dades s'aplicarien, sembla, a Barcelona-ciutat, on l'augment demogràfic per immigració s'ha reduït els últims anys, però les conclusions, en tot cas, no deixen de ser sorprenents si tenim en compte els tòpics que circulen sobre la qüestió. En efecte, si aquests percentatges afegim els dels obrers catalans, que no són tan pocs com afirmen certes opinions, arribarem a la conclusió que el fenomen de la castellanització del proletariat no té la magnitud que se li sol atribuir.

D'altra banda, ¿qui ha consultat seriosament el proletariat per poder parlar en nom dels seus interessos reals en la qüestió cultural i lingüística? ¿No és caure en paternalisme dir que el proletariat desitja una cosa o una altra si no pot discutir lliurement i expressar correctament les seves opinions? ¿Com s'explica la tendència real de l'adopció del català, sigui com a primera llengua o com a segona, per bona part dels immigrants, si no és per una absència de prejudicis anticatalans en la seva immensa majoria?

Finalment, hi ha una part de les classes treballadores (indústries tradicionals, sector de serveis, etc.) que són netament catalanoparlants. No -

hem d'oblidar els sectors de la població que van jugar un paper tan important en la lluita nacional -recordem el CADCI- i que ara participen també en la lluita per la democràcia i, en molts casos, pel socialisme. Una cosa semblant podríem dir del proletariat de comarques allunyades del cinturó industrial de Barcelona, i dels camperols, part no gens menyspreable de les classes treballadores.

En resum, el fet que avui a Catalunya una part important de les classes treballadores sigui castellanoparlant no ha de significar cap fre -per al desenvolupament de la cultura i la llengua catalanes. Al contrari, sentir aquest desenvolupament com una aspiració pròpia, és la forma concreta de participar plenament en les aspiracions populars.

¿Quin sentit té, doncs, el mite "el català; llengua de la burgesia"/"el castellà llengua del proletariat"? Només un, i és el d'actuar, de manera conscient o inconscient, com a perillosa arma de divisió de les forces populars, afeblint la lluita per la unitat de la classe obrera i per la democràcia.

2. El corrent pragmàtic

Com tot plantejament que es considera pragmàtic, aquest corrent pretén de presentar-se ideològicament "neutre". Els seus defensors, pertanyents o no a organitzacions polítiques, no posen en dubte la bondat o la justificació de les reivindicacions nacionals i, en un pla de principis, -es mostren d'acord amb els postulats de defensa de la llengua i la cultura catalana. L'argument que utilitzen contra l'ús del català o, eventualment, per la postposició de les reivindicacions nacionals en una plataforma unitària, es planteja sempre en un pla tàctic: per raons d'eficàcia, per facilitar la lluita unitària, etc. La fragilitat d'aquesta argumentació és òbvia: o bé estem plenament convençuts de la justesa de les reivindicacions nacionals, i en aquest cas hem d'informar tots els plantejaments democràtics que afecten al nostre poble; o bé no n'estem convençuts i en aquest cas fem servir la tapadora de l'"eficàcia" per ocultar confusions i errors perillosos.

En un pla molt funcional, hi ha una manifestació atenuada d'aquesta tendència. És el cas, que es presenta bastant sovint, d'una reunió o assemblea democràtica, en la qual hi ha una minoria d'assitents que, tot i ser residents a Catalunya, manifesten no entendre el català: aleshores els partidaris de la sol·lució pragmàtica consideren que val més imposar l'ús del castellà per tal de "facilitar la discussió" ¿Es vàlid aquest argument? En la majoria de casos reiem que no, perquè cau en algunes confusions.

En primer lloc, segons l'enquesta de la CNS -i ens hi referim precisament pel seu caràcter no dubtós en quant a catalanisme-, els obrers no catalans aprenen el català en menys de dos anys per parlar-lo un 11,2% (és a dir, gairebé la meitat dels qui el parlen) i per entendre'l un 21,2% (és a dir, gairebé la meitat dels que l'entenen). Si un terç dels obrers immigrants, els quals estan en unes condicions absolutament desfavorables per -"sentir" parlar català -viuen en ghettos unilingües, freqüenten ambients segregats per raons polítiques dels centres culturals catalans, treballen generalment en grups castellanoparlants (peonatge de grans fàbriques, construcció, obres públiques, etc.)-, acaben coneixent la nostra llengua en menys de dos anys ¿Què cal esperar dels estudiants, dels professionals, dels funcionaris immigrants que són més privilegiats culturalment i que so-

les saber ja una segona llengua (v.gr. francès) i que viuen en medis on senten parlar diàriament el català? En aquests casos la coneixença del català ni que sigui passivament (és a dir, per entendre'l, no pas per parlar-lo), es pot produir al cap de tres o quatre mesos. No oblidem - que el català és una llengua molt pròxima al castellà) i que està demostrat que un castellanoparlant que sàpiga ja una segona llengua (generalment el francès) pot entendre'l en qüestió de setmanes.

En segon lloc, convé subratllar que el que s'exigeix a les assemblees democràtiques no és pas l'ús exclusiu de la llengua catalana - en els debats, sinó l'ús lliure de les dues llengües, el català i el castellà, a elecció de l'interessat.

En tercer lloc, la imposició autoritària del castellà perquè una minoria afirma no entendre el català és una deformació de l'esperit democràtic. L'obligació de tot demòcrata autèntic és explicar als interessats que l'ús lliure de les dues llengües no és cap arbitrarietat (a més de les raons de principi hi ha també unes raons pràctiques: si a cada reunió que tingués lloc a Catalunya aplicàvem el criteri de fer servir la llengua dels assistents forasters, resultaria que ben poques vegades podríem utilitzar públicament el català) Es més: cal promoure una conducta militant que consisteix a establir els mecanismes pràctics necessaris perquè el company que realment desconeix la nostra llengua, rebi simultaneament o al final un resum de les intervencions en català. Si no actuem així ens trobaríem amb la dolorosa paradoxa que els feixistes espanyols van imposar per força el 39, la prohibició de l'ús públic del català, actualment s'aplicaria de grat per antifranquistes!

Per acabar diguem que hi ha casos que, ara com ara, pot ser justificat l'ús exclusiu d'una llengua. Així, en el cas d'una assemblea d'obrers - de la construcció o peons, en què la gran majoria sigui castellanoparlant, és natural en les actuals circumstàncies que la llengua de treball sigui el castellà: els mecanismes de traducció simultània serien literalment impossibles en les actuals circumstàncies. Aquest mateix principi pot aconsellar en alguns casos l'ús d'alguna altra llengua, per exemple, l'àrab, en una reunió de peons d'obres públiques (Casos semblants es produeixen a les zones industrials de forta immigració de França, Alemanya, etc.)

3. El corrent catalanista burgès

Aparentment certs sectors de la burgesia catalana interessats a presentar-se com els principals defensors dels drets de la llengua i la cultura catalanes; aparentment es presenten també com la força que ha estat històricament promotora i defensora de les reivindicacions nacionals de Catalunya. Cal sotmetre aquesta pretensió a crítica perquè la burgesia nacional catalana no ha estat l'única ni la més important de les forces que ha impulsat les reivindicacions nacionals. No ha estat l'única ja des del primer moment, al segle XIX: la burgesia no sols es va apropiat dels postulats catalanistes de la tradició popular i progressista sinó que es va esforçar, amb notable eficiència, a fer oblidar aquests precedents.

En els nostres dies caiem en el parany que la burgesia ens prepara al accentem acríticament els seus plantejaments polítics. En primer lloc, la burgesia és l'única que té possibilitats de manifestar-se públicament, ni que sigui en forma mitigada, ja que és l'única força ca-

talanista" tolerada pel règim. En segon lloc, la burgesia catalanista, com hem vist més amunt, només és un sector -i reduït- de la burgesia catalana. En tercer lloc, el seu catalanisme és fràgil, en general merament culturalista, perquè participa d'una concepció regionalista reaccionària i no accepta les bases d'una manifestació democràtica profunda de la societat catalana i de l'espanyola, perquè posa en perill els seus interessos de classe.

VI CONCLUSIONS

Segons el que hem dit, una campanya per l'oficialitat de la llengua catalana, per la plenitud d'ús del català i reconeixença de tots els seus drets, no apareix com una iniciativa d'interès secundari, sinó com un postulat de gran interès en la lluita per les llibertats democràtiques. Fins ara iniciatives semblants a aquestes havien estat iniciades per sector burgesos o vinculats a la burgesia, per les raons que acabem d'examinar. Altres han estat portades a terme per grups més reduïts i sense possibilitats. Ha arribat el moment que les forces populars prenguin una iniciativa pública en aquest sentit -com en general en el de la lluita contra l'opressió nacional- i l'Assamblea de Catalunya no pot desatendre-la.

Les accions a emprendre són múltiples i a diferents nivells. En un pla polític podríem elaborar un esbós de programa, que cal enriquir amb la discussió, en els termes següents:

a) Sobre l'ús oficial del català. Imposar l'ús oficial de la llengua catalana segons l'Estatut d'autonomia, com a primer pas per a un perfeccionament ulterior de l'estatut lingüístic del català, d'acord amb la voluntat lliurement expressada pel poble de Catalunya.

b) Sobre l'ensenyament. Superació de les consignes del tipus "Català a l'escola", exigint escoles i centres d'ensenyament catalans, que en el nostre context seran necessàriament democràtics. L'ensenyament a tothom, especialment per a les classes treballadores; organització de l'ensenyament al servei de la societat. Admissió de ple dret de la llengua catalana, com a vehicle de cultura. Protecció de les minories culturals residents a Catalunya (castellanoparlants, gallecs, aranesos, àrabs), implantant l'ensenyament en la seva llengua materna, amb aprenentatge del català com a segona llengua.

c) Sobre els mitjans de difusió. No poden pertànyer exclusivament a un individu o a un grup privat; han de ser autènticament representatius i el públic ha de poder controlar-los. Hi ha d'haver real llibertat d'expressió amb control democràtic. Cal que el català tingui entrada normal, -sense traves directes ni indirectes, en els mitjans de massa i disposi de premsa diària, de publicacions periòdiques, de ràdio, de televisió, de cinema i de totes les formes necessàries per a una cultura de masses.

d) Sobre associacions i institucions culturals. La llibertat d'associació i de reunió són imprescindibles per al desenvolupament cultural d'un poble. Cal restablir les institucions catalanes que encara tinguin justíficars els seus fins i crear-ne de noves, adequades a les necessitats actuals. Cal fonamentar la promoció cultural a tots els nivells i en tots els sectors de la societat, especialment entre els immigrants per tal de posar-los en contacte amb la realitat cultural del país on viuen i treballen. La llengua catalana ha de ser el vehicle de les institucions catalanes.

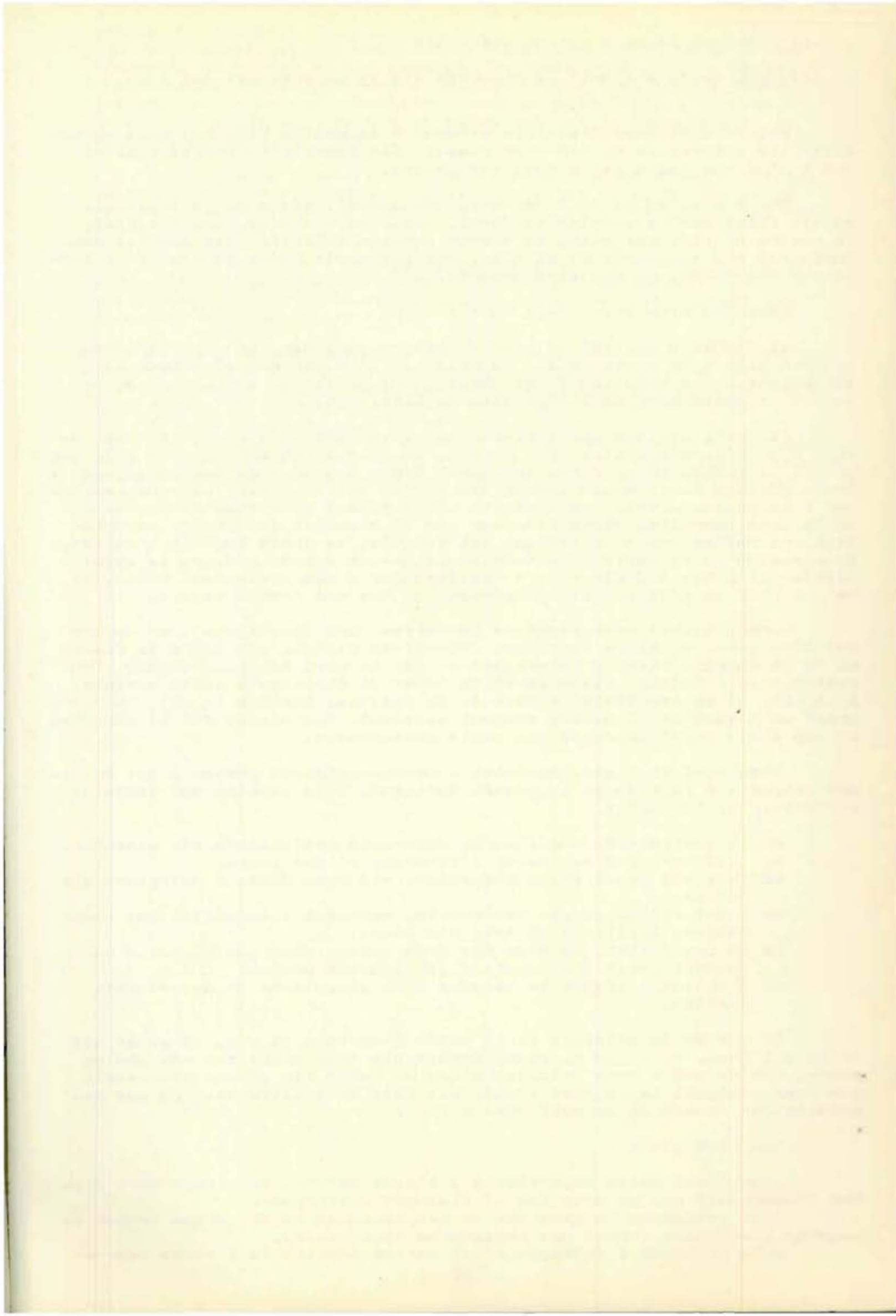
Orientats cap aquesta perspectiva, hem d'impulsar des d'ara iniciatives democràtiques amb un potencial combatiu i mobilitzador que no sempre ha estat ben comprès pel moviment antifranquista. Cal defensar les posicions que hem esbossat en aquest report, no pas a accions o mesures marginals, sinó com a components fonamentals de la lluita democràtica. En aquest sentit, les discussions polítiques, les tasques a nivell personal, els intencs aclaridors de les confusions que pateixen molts companys de la lluita antifranquista, poden jugar un paper molt important. (En aquest sentit, l'esforç de convèncer un company de lluita perquè abandoni la seva actitud obstaculitzadora de l'ús públic del català o bé, en alguns casos, perquè aprengui, dintre de les seves possibilitats, el català, almenys per entendre'l, són tasques que no s'han de minimitzar. Tot esforç per eliminar punts de fricció entre els diferents corrents democràtics és útil a la lluita antifranquista).

Si l'Assamblea de Catalunya aconseguix que aquesta campanya per l'oficialitat del català i per la reconeixença dels drets de la llengua i la cultura catalanes sigui perfectament compresa pels combatents antifranquistes i la incorporin a les pròpies reivindicacions, s'haurà fet un pas endavant en el camí de la unitat i en la lluita contra l'opressió nacional i la dictadura, perquè s'haurà incrementat la base real del moviment democràtic - nacional, tan temut per l'oligarquia que sosté el règim franquista.

Barcelona, octubre del 1973 - gener del 1974

VI

**Alguns documents de DELEGACIONS DE
L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA i d'altres
ORGANISMES EXTERIORS que hi fan
referència**

I ANIVERSARI DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

Homilia predicada a Ripoll el diumenge dia 19 de Novembre del 1972.

Moltes converses d'aquesta setmana a la nostra Vila han anat entorn dels fets ocorreguts el diumenge passat. Els comentaris han estat diversos i n'hi han hagut per a tots els gustos.

Donat que, en un cert aspecte, hem quedat, més o menys implicats en els fets, ens ha semblat que avui, voldríem conèixer, amb tot dret, la nostra opinió. Per això, us oferim aquesta reflexió, que hem fet conjuntament els sacerdots de la vila. Ens agradaria poder-la compartir també amb vosaltres, en aquests moments.

Farem un breu resum dels fets :

El diumenge passat, un gran nombre de persones, en general joves, es donà cita a la nostra vila. Es deia que el motiu era el commemorar, mitjançant actes populars i folklòrics, apropiats per a trobades de joventut, l'aniversari de l'Assemblea de Catalunya.

El matí, deixant apart algun que altre petit incident, va transcórrer amb molta normalitat. A la tarda, la gent s'anà concentrant a la plaça del Monestir, on es foren cantades. Sense sapiguer-ho nosaltres, la força pública havia manat tancar les portes del claustre. Els que arribaven i no podien entrar, es sentiren extranyats i molestos. Assabentats de la dita anomalia, varem disposar que el claustre fos obert; en principi, no podiem pas permetre que qui volgués, es veiés impedit d'entrar. El claustre es va obrir al mateix temps que es donava l'ordre de desallotjar la plaça i d'una manera espectacular i que creiem exagerada, es va fer anar la gent cap els autobussos en els que havien vingut.

Durant aquest recorregut es produïren dues detencions : un sacerdot i un jove. Un altre sacerdot, del mateix Ripoll, que anà a la Caserna de la Guàrdia Civil a interessar-se per la sort del seu company, fou retingut allí mateix. Els tres varen haver de declarar i foren portats, a la nit, al Govern Civil de Girona. El dilluns, també a la nit, va ésser posat en llibertat el nostre company sacerdot. Els altres dos el dimarts, un cop s'els hagué imposat una multa gubernativa.

Fins aquí els fets. Aquests esdeveniments ens porten a una reflexió respecte a la vida de la nostra societat. Tots somiem una societat perfecta, una comunitat

- on la convivència pacífica de diferents mentalitats sia possible.
- on tothom pugui expressar lliurement el que pensa.
- on tots els homes vegin respectats els seus drets i defensats els mateixos
- on l'autoritat, sempre necessària, derveixi i canalitzi les aspiracions legítimes de tots els homes.
- on la pau derivi, no d'un mer orde extern sinó que vingui d'un reconeixement universal de la dignitat humana.
- on l'unitat n'ofegui la riquesa d'un pluralisme de formes molt legítim.

Es que no és possible viure així? N'obstant el mal, el pecat que hi ha a l'home, no volem ni podem creure que això sigui res més que un somni. Amb esforç i bona voluntat s'han de donar els passos necessaris per anar caminant cap aquest ideal. Els fets de l'altre dia, no ens demostren que encara hi ha molt camí a fer ?

Hem vist que :

s'ha donat molta importància a l'orde extern, reprimint unes formes d'expressió que no eren les oficialment reconegudes.

s'ha intimidat la gent amb un desplegament de força que creiem exagerat i amb unes formes que considerem incorrectes.

s'ha detingut i retingut d'una manera arbitrària i sense cap ul-

terior explicació.

S'ha observat, per una i altra banda, una total falta d'informació. No sabem el que passava. No creieu que aquesta falta d'informació oberta, no sols en aquests fets, que alguns podran, qui sap, si tenir per anecdòtics, sinó en molts altres i greus, és el que fa més mal, perquè no sabem mai com judicar-los, al no tenir elements suficients ?.

Es pot estar o no d'acord amb el comportament d'uns o altres; es poden donar moltes explicacions d'aquests fets. El que ningú pot fer és innibir-se tranquil·lament, com si no hi hagués cap problema a resoldre.

Les lectures que hem llegit avui ens parlen d'allunyar de nosaltres tot ressentiment, de treballar per a l'unitat dels homes, i del esforç que hem de fer per a no deixar els valors que Déu ens ha donat, inactius.

No en s'quedem parats. Mirem de desvetllar-nos per a veure les dificultats que ofereix avui la nostra societat, i per a aportar el nostre esforç a fi de que la convivència estigui més fonamentada en la Justícia, la Llibertat, l'Amor i la Veritat.

Que aquesta eucaristia ens faci trobar, per desnat de les nostres opinions, estils de viure i maneres de fer, una mateixa comunió en el Crist, que ens anima a construir el Regne de Déu veritable.

ASSEMBLEA DE CATALUNYA

DOCUMENT
INFORMATIU

edita M.A.A.C. Tolosa
gener 1973

INDEX

	Pgs.
- Anàlisi Política	1
- La Comissió Preparatòria	2
- Pel camí de l'Assemblea	2
- Una crida al diàleg	3
- Proposta d'alternativa democràtica	3
- La representativitat en la Pre-Assemblea	5
- El marc geogràfic de l'Assemblea	5
- Altres objectius	5
- La 1ª sessió de l'Assemblea de Catalunya	7
- Documents de la Comissió Permanent	8-11
- Crida al Poble de Catalunya	12
- Els fets de Ripoll	13
- Els catalans de l'exili	15
- Documents consultats	16

A S S E M B L E A D E C A T A L U N Y A

O = = = O = = = O = = = O = = = O

ANALISI POLITICA

RESUM DEL TREBALL FET PER LA COMISSIÓ PREPARATORIA DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA (Juliol 1971)

Catalunya viu, des de fa més de trenta anys, una situació política singular. El règim nascut el 1939 ha oprimat doblement el nostre país. A més d'ésser un règim polític antidemocràtic ha estat un règim polític antidemocràtic opressor de totes les llibertats nacionals.

Aquestes dos caràcters de l'actual sistema polític sobreviuen encara, avui, sense modificacions substancials.

No correspon ací fer una història de l'evolució del règim. Cal que ens concentrem per a examinar la seva actual situació en la qual es pot assenyalar un fet sobressortint: Una crisi creixent envaïeix les institucions del sistema, en un grau tal que la crisi del règim es converteix en una crisi de l'Estat.

A què és deguda aquesta situació? Ho és per la persistència de les formes feixistes del poder i a l'anacronisme d'aquest fet. Perquè aquestes formes feixistes no solament s'oposen als interessos dels pobles de l'Estat espanyol, sinó que no corresponen a les relacions entre les forces socials que actuen dins els països d'aquest Estat.

La crisi tendeix a aguditzar-se en la mesura que l'anacronisme de les formes polítiques del règim es posa més i més en contradicció amb els interessos populars -amb les necessitats del desenvolupament social i econòmic.

El sistema acusa aquestes contradiccions i dona mostres creixents d'inseguritat i d'incoherència. I ambdues coses donen com a resultat el cinisme i la corrupció les quals han pres en els últims temps dimensions escandaloses, amb exemples que són a la memòria de tots.

La persistència d'aquesta crisi va provocant una progressiva disminució de la base social en què es recolza el sistema.

Dintre d'aquest i per afrontar aquesta crisi, es manifesten dues actituds contraposades: l'una encarnada pels incapaces de comprendre la necessitat de canvis, té com a única arma i únic mitjà de defensa dels seus privilegis, la perpetuació desesperada de les formes polítiques actuals, això, a través de la repressió.

L'altra actitud tracta d'assegurar la supervivència mitjançant l'engany d'una falsa sortida amb una "liberalització" i unes disfresses pseudo-democràtiques.

El conflicte entre aquests sectors que es disputen el poder

dins del règim es tradueix en un immobilisme que és l'expressió clara de l'esgotament polític del sistema, incapaç d'ofèrir cap alternativa de transformació vers formes polítiques democràtiques adequades a les necessitats actuals dels pobles i de l'Estat espanyol.

L'immobilisme del poder transforma inevitablement tota acció de govern en simple actuació repressiva. I, en efecte, la repressió impregna, avui, totes les manifestacions del poder, no solament en l'activitat de la policia o dels tribunals especials, sinó en tots els actes de govern, legislatius o administratius, els quals vessen repressió pels quatre costats. Hi ha elements essencialment repressius tant en la "Ley Sindical" com en la "Ley de Educación", en la modificació de la "Ley de Orden Público" i decrets nous sobre la Seguritat Social. Hi ha conductes fonamentalment repressives en l'actuació de tots i cada un dels representants del poder establert, el qual vol ja fer passar per normals els "estados de excepción" o la supressió de l'article 18 del "Fuero de los Españoles", ja per ell sol de il·limitades garanties

LA COMISSIÓ PREPARATÒRIA

Ella preconitza la sortida no violenta de la dictadura cap a un règim democràtic. Cada vegada serà més en la consciència de tots la necessitat de mantenir principis sense cap mena de col·laboració directa o indirecta amb el Règim. Això implica que, amb una gran ponderació però amb gran fermesa, ens neguem a qualsevol maniobra que representi la continuació de la dictadura.

Nosaltres no abandonarem mai les nostres conviccions: la de lluitar per Catalunya, per la llibertat dels homes i dels pobles de l'Estat espanyol i afirmem que la violència organitzada no placarà la nostra protesta.

Si els límits i les possibilitats de la política que avui preconitzem s'esgoten i la dictadura ens imposa la violència com a única alternativa de lluita, la responsabilitat no cairà damunt del poble.

PEL CAMÍ DE L'ASSEMBLEA

La idea de convocar aquesta Assemblea va sorgir en el si de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya la qual, seguint l'exemple d'anteriors experiències dictades per la seva voluntat d'aixemplant, al màxim, la base de coordinació, va reunir una Comissió Preparatòria a la que va informar dels seus projectes i va proposar que fos aquesta Comissió la que assumís la responsabilitat d'arribar a la celebració de l'Assemblea.

El que es pretén aconseguir és la FORMULACIÓ responsable per a les forces de Catalunya d'una alternativa política a la situació de crisi actual que obri camí a una entesa susceptible d'orientar-les per a una oportuna negociació amb les altres forces d'oposició a nivell de tot l'Estat espanyol. Així es tindria en compte la diversitat en les formes de representativitat i les insuficiències que la impossibilitat d'una consulta popular fa inevitables, com també

la diversitat en les concepcions sobre els problemes de fons, diferents en les concepcions que qualsevol, acord ha d'ésser capaç de respectar.

En una paraula, el que es voldria elaborar és l'alternativa de Catalunya. Però això sol serà possible en la mesura que la representació de les forces de Catalunya reunides sigui àmpliament majoritària i que l'exigència unitària que obliga al moment polític present, faci possible l'elaboració d'una plataforma comuna a l'hora de definir les necessitats polítiques immediates i actuals del nostre poble.

UNA CRIDA AL DIALOG

Tal com es deia al primer document redactat per la Comissió Preparatòria el qual convocava CAP A BASSEMBLEA DE CATALUNYA tots els representants de partits polítics catalans, de grups, d'organitzacions para-legals, moviments i personalitats que a Catalunya mantinguin una activitat o puguin eventualment desenvolupar-la contra la Dictadura perquè reconeixen l'opressió a què està sotmesa la personalitat nacional de Catalunya, sense altra exigència per a participar-hi que la d'una actitud de diàleg. Veiem, avui, quant més clar! que aquest diàleg és el sol que anirà obrint un nou procés de convergència sobre la confrontació de les valoritzacions de la situació política general i les experiències de la lluita, així com estudiant l'anàlisi de les perspectives i els objectius a assolir en l'acció unitària i les possibilitats d'articulació de l'oposició"

Alguns sectors polítics coordinats havien construït un projecte en forma de solucions concretes als greus problemes que el nostre país català té plantejats. Aquestes solucions: "Exigien una fase d'explicació i d'integració crítica de tot el poble. Per això considerem que allò fonamental és apuntar cap als problemes de fons i estimem que la primera tasca per aconseguir-ho consisteix en trobar els punts de convergència que, sense entrar en contradicció amb cap de les solucions preconitzades, permetin d'avançar cap a l'aplicació d'aquelles que es manifestin justes"

PROPOSTA DE L'ALTERNATIVA DEMOCRÀTICA

Després d'un ampli debat, va considerar-se oportú sotmetre a l'Assemblea com a base de discussió els set punts del programa de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya.

Les raons d'aquesta proposta són senzilles. Els 7 Punts de la Comissió Coordinadora són el fruit d'una negociació, responsable i prolongada, que tracta de recollir els punts essencials d'una alternativa democràtica per a Catalunya.

Hi ha també el fet que la Comissió Preparatòria no coneix cap altra formulació que hagi obtingut un nivell d'acceptació comparable al grau d'amplitud i de heterogeneïtat que representen el conjunt de les organitzacions de la Comissió Coordinadora.

SET PUNTS PRESENTATS

El programa d'alternativa democràtica que la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya havia fet públic exigia:

I. - Llibertats democràtiques: llibertat de consciència, d'expressió, de premsa, d'associació, de reunió, de manifestació, sufragi universal i garanties individuals.

II. - Amnistia general, que haurà d'afectar les responsabilitats polítiques fins al moment de la promulgació de l'amnistia.

III. - Llibertat sindical, la qual cosa significa el dret dels treballadors a organitzar-se lliurement, amb independència dels patrons, del govern i dels partits polítics.

IV. - Dret de vagar.

V. - Adopció de mesures immediates per tal de millorar la situació de les masses treballadores i per a resoldre els problemes més urgents que el país té plantejats en els aspectes social i econòmic: ensenyament, política de salaris, sistemes de treball, col·legiació professional, assistència social, sanitària i de previsió.

VI. - Restabliment de l'Estatut de Catalunya de l'any 1932 com a base de partida perquè el poble català pugui decidir lliurement el seu futur, reivindicant també el dret que a l'autodeterminació tenen amb ells la resta dels pobles de l'Estat espanyol.

VII. - Convocatòria d'unes Corts Constituents elegides per sufragi universal, les quals, dins el marc de les llibertats, drets i garanties esmentades en les parts anteriors, configuraran per al futur les institucions polítiques de l'Estat espanyol, posant fi al període provisional.

Aleshores, a la base d'aquest programa d'alternativa democràtica catalana la Comissió Preparatòria proposava el següent:

I. - Que, l'Assemblea elabori una alternativa democràtica i a tal fi suggereixi que es prengui com a base de discussió la declaració de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya.

II. - Que l'Assemblea quedi constituïda com organisme de diàleg permanent entre les forces de Catalunya i que es proposi de reunir-se amb una periodicitat no superior a vuit mesos.

III. - Que s'anomeni una permanent que vetlli, pel compliment de l'acords presos per aquesta Assemblea, l'enllaç dels seus membres i la preparació de la propera.

IV. - Compondre un comunicat en el qual es reculli el resultat de l'Assemblea.

V. - Que es desenvolupi des dels diversos sectors i d'acord amb les característiques pròpies d'una campanya de difusió del comunicat i de lluites adreçades a la consecució dels objectius polítics que es defineixin.

I amb aquests elements i aquestes intencions fou iniciada una àmplia prospecció en molts diferents sectors de la nostra societat catalana. L'intent era de fer conèixer a amplis sectors aquestes inquietuds i obtenir d'elles una opinió que es volia que comptés en

el treball de les futures sessions de l'Assemblea de Catalunya. Els resultats d'aquesta tasca foren els que motivaren l'edició del segon document "Reflexions sobre el treball de Pre-Assemblea". Allà foren recollides les objeccions, les matitzacions, les propostes noves i les precisions sobre les ja ofertes.

LA REPRESENTIVITAT EN LA PRE-ASSEMBLEA.

Un dels problemes més debatuts havia estat el de la representativitat. Sobre això la posició de la Comissió Preparatòria quedà clara en dir que: La comissió Pre-Preparatòria no ha pogut fer altra cosa que estendre la convocatòria tan lluny com els seus coneixements de l'activitat política del país l'hi ha permès, tot mantenint constantment una actitud oberta que no concix altre límit que el de l'autòexclusió". Després ha estat encara formulat: com buscar, després de trenta anys d'absència de democràcia, representants del poble de Catalunya? En el document de Pre-Assemblea s'apunta, molt de passada, la manera com s'ha procedit en aquest punt:

" En primer lloc, sense que això vulguem establir prioritats de cap mena, hem desitjat que hi estiguin presents els representants de tots els partits polítics, portant-vos que de les corrents d'opinions que són en el nostre poble i la veritable dimensió dels quals aclarirà l'establiment de la democràcia. De tota manera el que sí cal destacar és que all' on hi ha hagut dues opinions diferenciades inclusivament contradictòries en alguns aspectes, en una mateixa corrent d'opinió s'ha intentat de portar-les aquí ambdues.

Segonament s'ha convocat a les altres organitzacions com són: representants del Moviment Obrer, d'Estudiants de Professionals etc, etc.... Han vingut, després, els organismes legals, però amb la circumstància -certament poc corrent- de tenir una democràtica zació interna del seu organisme.

finalment venen les persones amb una representativitat que els ve donada pel fet que la seva actitud política es projecta sobre determinant nombre de gent en els quals la seva personalitat influeix."

A l'hora de fer les convocatòries concretes, ha estat preocupació constant de la Comissió pre-preparatòria per tal de mantenir un equilibri a tots nivells, és a dir: equilibri polític, social, geogràfic, confessional etc....

EL MARC GEOGRÀFIC DE L'ASSEMBLEA

L'ús, d'una banda, l'abast de la norma estatutària de l'altra: ESTATUT 1.932 han limitat l'entitat Catalunya a les terres del Principat, sense que això prejudici ni el futur ni la dimensió de la esmentada entitat.

ALTRES OBJECTIUS

Així, independentment de l'objectiu principal -per tot ajudar-lo- poden derivar-se d'aquesta Assemblea en major o menor grau, tota una sèrie d'elements enriquidors i vitalitzadors de la vida política del nostre país, com són:

Elevat la capacitat d'actuació, és a dir, passar de la

idea a l'acció que moltes vegades manca per no trobar el camí per on orientar-se.

- Accentuar el procés de corresponsabilització, en el sentit de que la gent treballi en les accions que previanent ha ajudat a configurar i per tant, es senti vinculada al desenrotllament de les mateixes.
- Avançar en el camí de trencament de la clandestinitat que potencia tant les actituds com els fets, ajudant a fer més difícil la inhibició de molts.
- Contribuir a desfer reserves davant els que són presents i davant els que no han volgut venir.
- Obtenir noves aportacions al procés de coordinació política unitària.

PRIMERA SESSIO DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

Representants de pràcticament tot el que avui anhela acabar el règim de dictadura procedents de prop de quaranta localitats dels diversos punts del país, s'ha reunit a la capital catalana en ASSEMBLEA DE CATALUNYA, Partit Socialista Unificat de Catalunya, Esquerra Republicana de Catalunya, Moviment Socialista de Catalunya, Unió Democràtica de Catalunya, Front Nacional de Catalunya, Partit Socialista d'Alliberació Nacional, Bandera Roja, Partit Obrer Revolucionari, Secció Catalana del Partido Socialista Obrero Español, les comissions Obreres de Catalunya, les Comissions Pagoses, la U.G.T., la C.N.T., els estudiants de totes les Facultats de les Universitats Central i Autònoma, i professorat, l'Assemblea Permanent d'Intel·lectuals, advocats, metges, arquitectes i altres professionals, personalitats de l'art, les lletres i la cultura, es trobaven presents a l'important esdeveniment nacional i, després de cinc hores de deliberacions, han fet públic el següent COMUNICAT:

Nosaltres, catalans de diferents tendències pertanyents i no pertanyents a organitzacions polítiques, a diversos sectors de la població, obrers, camperols, estudiants, intel·lectuals, professionals i ciutadans en general, de Barcelona i de les comarques, reunits en Assemblea, malgrat que som conscients que les actuals circumstàncies dificulten d'esgotar les possibilitats de representació, formulem la present DECLARACIO:

L'actual crisi del règim de la qual el procés de Burgos fou una manifestació sobressortint, la progressiva presa de consciència i la mobilització de les classes populars, i la necessitat d'oposar-nos fermament a la maniobra continuïsta d'instaurar Juan Carlos com a successor, a títol de rei, del dictador, exigeixen l'adopció unitària d'una alternativa democràtica basada en els punts mínims acceptables per les forces i sectors representatius a l'Assemblea, alguns dels quals tenen objectius divergents a llarg termini però que coincideixen en l'objectiu immediat de l'enderrocament del franquisme. Aquests punts de coincidència són, els SEGUENTS:.

- 1º La consecució de l'Amnistia general dels presos i els exilats polítics.
- 2º L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació--inclosa la sindical--de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.
- 3º El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com expressió concreta del dret d'autodeterminació.
- 4º La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

Com a objectius immediats, fem una crida a tot el poble català--i considerem catalans tots els qui viuen i treballen a Catalunya--perquè incorpori la perspectiva global del canvi democràtic a cada una de les seves lluites concretes, i perquè intensifiqui l'esforç per una ràpida obtenció de:

- A. La unitat d'acció de totes les forces democràtiques.
- B. La solidaritat en la lluita en favor dels repressaliats.
- C. L'acabament de la repressió i la consecució de l'Amnistia.

Per tal de vetllar per l'aplicació dels acords de l'Assemblea, és elegida una Comissió Permanent, la qual impulsarà les iniciatives útils per aconseguir la mobilització popular, fomentarà accions i prepararà una nova sessió de l'Assemblea de Catalunya, més ampla i més representativa.

=====

PRIMERA REUNIO DE LA COMISSIO PERMANENT (GENER DE 1.971)

OBJECTIUS DE LA COMISSIO PERMANENT:

La Comissió Permanent considera que el fracàs i la desorientació del Règim en la repressió contra l'Assemblea, son una expressió més de la seva crisi i ensems una mostra de la dimensió i la capacitat de l'oposició democràtica, resultat del procés d'agudització de les lluites obreres i populars en els últims temps. Per això, al propi temps que denuncia les cegues actuacions policiaques que han efectuat a diverses personalitats del nostre país, reitera el seu propòsit de seguir lluitant per aconseguir les exigències formulades en la declaració de la Primera Sessió de l'Assemblea de Catalunya.

En aquesta via han estat aprovats per unanimitat els següents ACORDS:

- 1er. Iniciar la publicació d'un butlletí, portaveu de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, que representi un ajut en la coordinació democràtica.
- 2on. Intensificar en aquest període, fent-ne la seva activitat fonamental, la discussió col·lectiva del contingut i la realització de la 1a. Sessió de l'Assemblea, amb la finalitat de facilitar la informació, l'adhesió i l'organització unitàries a l'entorn del comunicat.
- 3er. Estimular l'elaboració d'alternatives locals, comercials, professionals o sectorials de les diverses organitzacions de masses, basant-se en les pròpies reivindicacions formulades amb plena autonomia, que ofereixin un reforçament de la convergència global que representa el comunicat de la 1a. Sessió de l'Assemblea de Catalunya.
- 4º Intensificar durant aquest període l'organització de la Solidaritat amb tots els represaliats com una activitat unitària del nostre poble que per la seva extensió, s'imposi com una consecució més de la legalitat democràtica.
- 5é. Iniciar la preparació d'un període que continuï l'activitat de difusió de l'alternativa, extenent i elevat el nivell de la lluita democràtica coordinada.

El feixisme no es legal. Biquem NO a l'intent continuat d'imposar-nos-el.

La Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya s'ha reunit per segona vegada i, després d'una àmplia discussió ha elaborat mitjançant el seu secretariat el resum següent:

LA MISSIO FONDAMENTAL DE LA PERMANENT DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA, ha estat i segueix essent LA DIFUSIO DEL COMUNICAT DE LA PRIMERA SESSIO DE LA MANERA MES AMPLIA I OBERTA POSSIBLE, CERCANT AIXI L'ARTICULACIO UNITARIA DEL POBLE MITJANÇANT LA CREACIO DE VIES PROPIES.

Això exigeix un bon aclariment del nivell específic d'aquesta activitat unitària sense confondre'l amb el propi de les organitzacions polítiques o de les organitzacions de masses, que, presents a l'Assemblea de Catalunya i compromeses amb el seu programa, mantenen tanmateix llur visió, objectius i vies propies d'organització, així com el nivell apropiat per a discutir i resoldre la problemàtica que els és pròpia. Volem dir, doncs, que a l'Assemblea de Catalunya ningú no és instrumentalitzat per ningú, sinó que tots estem al servei del programa unitari expressat en la declaració de la 1a sessió.

En compliment dels acords de la primera sessió, la Permanent acorda, en el curs de la difusió organitzada dels punts programàtics, de l'ençar un moviment general de refús a la il·legalitat feixista amb la consigna "DIGUEM NO". Així doncs, caldrà estimular les iniciatives que des dels àmbles més diversos CONTESTIN d'una manera permanent la imposició del fet d'aquesta il·legalitat, incloant en aquesta pràctica, per exemple, els qui, en tant que catalans, imposen de fet llur llengua en el tracte amb l'administració, o els treballadors que, per a discutir els seus problemes, es reuneixen en assemblea a la fàbrica enfront de les lleis feixistes que intenten de negar-los en el dret.

En aquest sentit, i com a primer pas d'aquest moviment de refús, la Permanent crida a mobilització per IMPOSAR EL DRET A LA SOLIDARITAT DEMOCRÀTICA, mitjançant l'aplicació del seu sentit, l'exigència pública a la pràctica concreta. No es tracta de substituir la xarxa de Comissions de Solidaritat ja existents - que encapçalaren amb un manifest aquesta campanya - , sinó de reforçar-les i d'ajudar a crear-ne en encara no n'hi ha sense interferir cap acció autònoma i independent.

La realització d'aquesta campanya exigeix la utilització de tots els mitjants de propaganda per tal d'explicar-la, la celebració d'assemblees i reunions, així com els més diversos actes públics.

El període d'explicació i difusió hauria de culminar en tres jornades, els dies 8, 9, i 10 d'Abril, durant les quals es tractaria de fer coincidir a l'entorn de l'objectiu les més diverses activitats a les Escoles i als Instituts, a la Universitat, a les Esglésies, a les Fàbriques i altres centres de treball, així com a les associacions de tota mena, i comprendria des de reunions i assemblees fins a preses de posició pública amb documents, passant per sessions de teatre i cinema, exposicions, venta de cartells, etc.

Considerem que una campanya d'aquest tipus, a partir de les possibilitats i característiques dels sectors més diversos, pot oferir una via d'integració unitària per a la pràctica política democràtica de les més àmplies capes del nostre poble, i ser n'inici oportú pel que

fa al moviment "DIGUEM NO" a la il·legalitat feixista.

Reunit el Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya en la proximitat del 1er. de Maig, i d'acord amb el contingut de la declaració de la Primera Sessió de l'Assemblea de Catalunya, es considera en l'obligació de reclamar públicament els drets d'associació, reunió, expressió, manifestació i vaga, especialment referits en aquesta ocasió al món del treball, i demana al poble de Catalunya que doni suport a totes les accions encaminades a fer efectives aquestes reivindicacions.

Secretariat de la Comissió Permanent, Barcelona Abril 1972.

Finalment, la reunió plenària de la Permanent ha aprovat el contingut del primer butlletí, redactat pel secretariat segons les indicacions de la primera reunió i així mateix recomana a tots els sectors, localitats i comarques que facin un esforç per tal d'editar-lo i difondre'l, sense oblidar que, per damunt de tot, la nostra missió fonamental és, com deiem en començar aquest escrit, la difusió del del comunicat de la primera sessió de la manera més àmplia i oberta possible.

L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA I LA SOLIDARITAT AMB ELS ALTRES POBLES D'ESPANYA

El Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, reunit el dia 10 de Maig, rep la notícia del brutal assassinat de l'obrer de la "BAZAN" del Ferrol, Amador REY RODRIGUEZ. Creient interpretar el sentir unànim de tots els participants a l'Assemblea de Catalunya, el Secretariat de la Comissió Permanent crida tot el poble de Catalunya a demostrar la seva solidaritat amb el poble gallec i la més enèrgica protesta contra aquest règim d'assassins, a través de les accions que a cada població i sector es considerin més idonees.

TERCERA REUNIO DE LA COMISSIO PERMANENT (JUNY 1972)

ALTRES ADHESIONS.

Durant el mes de Maig es va celebrar la 3a. reunió de la Comissió Permanent. Cal destacar que cap de les organitzacions de qualsevol tipus que aprovaren el 7 de Novembre de l'any passat la declaració de l'Assemblea s'ha desdit del seu compromís. Contràriament s'han afegit nous nuclis en forma activa a la Comissió Permanent, com: Partit Comunista d'Espanya (marxista-leninista), Front Revolucionari Antifeixista i Patriòtic (FRAP), Partit Cerllà Català, Grups d'Acció Carlina, Solidaritat Obrera de Catalunya, Unió Sindical Obrera; igualment cada una de les reunions de la Permanent ha registrat la incorporació de nuclis de comarques organitzats unitàriament al voltant de l'Assemblea. Com la representació de la Conca de Barberà i la delegació de l'Assemblea Democràtica del Vallès Oriental, talment hi ha la de l'Assemblea de les terres lleidatanes. Aquest fet és una bona prova de com l'Assemblea va saber interpretar en el seu sentit unitari la situació actual de l'oposició democràtica catalana, resten però encara grups que per diferents raons continuen al marge de l'Assemblea.

SOLIDARITAT INTERANACIONAL

Iniciada la reunió, immediatament després d'unes breus paraules de salutació, el moderador feu menció de la lluita exemplar del poble vietnamès en la seva esforçada lluita per l'alliberament nacional, exemple de primer ordre per a tots aquells que sentim inalienable la responsabilitat en l'ordenació lliure i democràtica del nostre poble. La Permanent féu seves aquestes paraules i davant la nova escalada impericlista a Indoxina, es ratificà en el contingut del telegrama de solidaritat adreçat per la segona reunió de la Permanent a la Conferència Internacional de Versalles contra la guerra a Indoxina.

CAMPANYA PER L' ESTATUT DE 1.932

La Permanent aprovà llençar una àmplia campanya que sota el títol "Perquè l'Estatut de 1932, cobreixi els següents objectius:

- . Donar a conèixer àmpliament quins són els principis i les institucions configurades en l'Estatut d'Autonomia de 1932, el restabliment dels quals s'exigeix en el punt 8er. de la declaració de l'Assemblea.
- . Paltejar la lluita per aquest objectiu com una activitat de masses present en la lluita diària.
- . Propiciar la comprensió del que pot ésser el període immediat a l'enderrocament del règim.
- . Explicar l'objectiu de l'Estatut com un punt mínim de convergència que permeti arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació de Catalunya.
- . Deixar ben clar que per a Catalunya no es democràtica i per tant no és vàlida, qualsevol possible sortida de l'actual règim polític que no reconegui, com a fet mínim indiscutible, el restabliment dels principis i les institucions configurades en l'Estatut de 1932.
- . Preparar amb aquesta àmplia campanya la celebració de la SEGONA SSSIÓ DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA.

CRIDA AL POBLE DE CATALUNYA

1. El dia 7 de novembre del 1971 es va celebrar la 1ª sessió de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA. Aquesta data representa una fita important i decisiva en l'esforç conjunt de les organitzacions polítiques i democràtiques i de tots els sectors de la població (obrers, gent del camp, estudiants, intel·lectuals, professionals i ciutadans en general) que volen acabar amb el règim de dictadura i re-instaurar les llibertats democràtiques fonamentals tal com s'expressen en el Comunicat final de l'assemblada ASSEMBLEA.
2. La COMISSIO PERMANENT constituïda en la 1ª sessió de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA, responsabilitzada d'aplicar els acords presos i d'impulsar totes les iniciatives útils per a aconseguir la movilització popular, després d'haver convocat unes jornades de lluita pel Dret a la Solidaritat centrades en el mes de maig del 1972, en la seva 3ª reunió plenària acordà de convocar una campanya de difusió, informació i discussió entorn de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya de l'any 1932.
3. Per això, el SECRETARIAT de la COMISSIO PERMANENT, en virtut dels acords presos i complint el mandat que se li confia, CONVOCA i CRIDA a les organitzacions de masses, als obrers, als estudiants, als intel·lectuals i professionals, a tot el poble de Catalunya, a col·laborar en la difusió i en la discussió de l'Estatut que fou l'expressió democràtica del nostre poble regit per la seva institució de Govern Autònom: la Generalitat. Aquesta crida vol obrir un espai de diàleg i de confrontació a partir de l'Estatut que l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA va acceptar com a inici de convergència per a recuperar les llibertats democràtiques reivindicant "el restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut del 1932, com a expressió concreta de les llibertats democràtiques fonamentals de Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació" (n. 3 del Comunicat).
4. Aquest SECRETARIAT considera i insisteix en que la seva crida a aquesta forma de lluita no suposa ni predetermina solucions polítiques concretes que hauran de ser proposades i referendades al seu moment per la voluntat del poble. La campanya entorn de l'Estatut i de les Institucions Nacionals de Catalunya s'inscriu en un MOVIMENT més ampli que, en cada una de les seves campanyes i noves formes de lluita té com objectius constants els punts de convergència de l'ASSEMBLEA:
 - a. refus de la il·legalitat feixista que en 1939 abolí per la força de les armes la sobirania del poble i que ara intenta erromdassar-lo amb la maniobra continuista representada per Juan Carlos;
 - b. afirmació de les llibertats fonamentals proclamades per l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA, fent-les extensives a tots els pobles peninsulars.

5. Dins l'esmentada línia reivindicativa de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA, aquest Secretariat convoca al poble català a obrir un període de lluita contrada en els punts següents :

- A. L'Estatut com a denúncia de la il·legalitat feixista i del seu règim de dictadura.
- B. L'Estatut com a garantia i expressió inicial d'alliberament de tots els qui viuen i treballen a Catalunya, particularment del món obrer.
- C. L'Estatut com a afirmació de les Institucions Nacionals de Catalunya representades per la Generalitat.
- D. L'Estatut com a afirmació de les llibertats fonamentals i com a punt de partida per a la recuperació efectiva dels drets nacionals amb l'exercici de l'autodeterminació.

POBLE DE CATALUNYA: participem a totes les accions que s'aniran proposant i exercim els nostres drets i la nostra iniciativa per a que el nostre poble deixi d'ignorar el seu passat i comenci a crear el seu futur.

SECRETARIAT DE LA COMISSIO PERMANENT DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

Juny de 1972

RIPOLL (12-II-72).CELEBRACIÓ del I ANIVERSARI DE LA 1a ASSEMBLEA DE CATALUNYA

Convocat per la IV. Permanent de l'Assamblea de Catalunya, de forma clandestina, s'ha celebrat a Ripoll, conegut centre de la Catalunya interior, l'acte commemoratiu de la 1a sessió de l'Assamblea de Catalunya. Trenta cinc organitzacions -les mateixes que assistiren a l'última Permanent - subscriuen doncs aquesta movilització de marcat caràcter popular, animada fins i tot per un aplac de gerdanes, anunciat publicitàriament per diaris com "La Vanguardia".

Unes 3.000 persones varen acudir a la cita utilitzant diversos mitjans de locomoció, cotxes particulars, tren i autobusos col·lectivament llogats. Durant el trajecte cap a Ripoll, podien observar-se diverses pintades: "Visca Catalunya", "Estatut", subscrites per les quatre barres i l'estrella característiques del Partit Socialista d'Alliberament Nacional, pintades que varen començar a ser esborrades vers les 11 del matí per equips de la Guardia Civil, mentre uns 6 o 7 jeeps prenién posició en llocs estratègics de la Ciutat. Alguns cotxers foren detinguts i desviats cap a altres direccions, a la vegada que la Guardia Civil demanava el nom de la persona en el nom de la qual s'havia fet el lloguer del vehicle.

A les 12 del migdia va començar "l'aplac", portant-se a terme una ocupació pràctica del poble per part dels assistents de forma totalment pacífica i, en un primer moment sense manifestacions polítiques explícites. La presència mas-

siva de membres de la Brigada Política Social i de guerrilles civils vestits de paisà creava malgrat tot una lògica tensió, encara més tenint en compte que tres o quatre d'entre ells portaren a terme, sense interrupció, un acurat servei fotogràfic, equipats amb càmeres amb tele-objectius.

Vers les 14 hores, un intent de col·locació d'un mòvil aeri fet de bosses de bassura de plàstic va provocar el primer conat d'enfrontament amb la Guardia Civil que va impedir l'acte, quedant tenents en el campar en el que es pretendia subjectar el mòvil, dos o tres persones, entre les quals un conegut rector de Terrassa. A les 16 hores, una part important dels assistents -unes 1.000 persones- a 1.500 - la part dels assistents més polititzada, va trobar-se davant del monestir cantant a cor varies cançons catalanes i republicanes, que varen anar evolucionant cap a conegudes cançons de la guerra civil, corejades en castellà.

La tensió augmentava de forma evident entre assistents i guàrdia civil, podent-se observar com aquests darrers començaven a prendre posicions per a efectuar un desallotjament de la sentada. I efectivament, quan ja les cançons s'havien transformat en crits de "Llibertat", "Visca Catalunya", "Visca la 1a Sessió de l'Assemblea de Catalunya", els membres de la Guardia Civil entraren en acció, canalitzant el gros del grup vers l'esplanada on estaven aparcats la majoria dels autobusos, no sense abans haver carregat aparatosenent les metralleres, la qual cosa va provocar en la gent certs moviments de pànic. L'actitut de la Guardia Civil va provocar una manifestació espontània amb brots aïllats d'enfrontament: un guàrdia civil va ser copejat per una dona després d'haver estat a punt de causar la caiguda d'un infant pujat dalt de les espatlles del seu pare, sentint-se crits de "Assasins". Els socials demanaren algun carnet d'identitat que retornaren en la major part de casos.

Un dels instants de major tensió va produir-se quan a l'intervenir la Guardia Civil, desde l'interior del Monestir tocaren arravatament. Les campanes varen sentir-se per tot el poble, sent acullides pels concentrats amb una salva d'aplaudiments.

Finalment, obligats els uns a pujar als autobusos, rebutjats els dones vers les afores de la localitat, i sempre guiats els manifestants per les consignes de "No resistència", la concentració va anar diluint-se sense més incidents. Sembla ser que tres persones resultaren d'attingudes. Entre elles el conegut sacerdot Xirinechs, el Sr. Fomullosa i una dona el nom de la qual es desconeix fins ara.

ALS CATALANS DE L'EXILI

La celebració de la I^a Sessió de l'Assemblea de Catalunya ha representat per a tots els catalans el fruit de tota una sèrie d'esforços i de lluites per a encaixar un nou camí de convergència que ens mena a la recuperació de la nostra identitat nacional dins el marc de les llibertats democràtiques. El Comunicat de l'Assemblea de Catalunya celebrada el 7 de Novembre de 1971 és la primera expressió d'aquesta convergència en les nostres reivindicacions fonamentals.

Aquest Secretariat, considerant que el primer punt programàtic dels acords presos en aquella memorable data és la "consecució de l'Amnistia general pels presos i exiliats polítics..." (nº I del Comunicat de l'Assemblea) ha acordat d'adreçar dos documents a uns i altres com a mostra de solidaritat i com a garantia de la seva preocupació per assolir l'Amnistia i el retorn de tots aquells que segueixen essent les primeres víctimes de la implantació de la dictadura franquista.

Concixedors de l'ample ressò que la I^a Sessió de l'Assemblea de Catalunya ha despertat en els catalans de l'exili, volem dir-vos, a vosaltres catalans exiliats que heu suscrit la convergència fonamental que, a l'Assemblea de Catalunya, hi teniu reservat un lloc preminent que considerem com un gran buit físic però també com un gran pes moral en tant que representeu aquella aspiració a la llibertat que compartiu i per la que lluitau. Forçats a viure i treballar fora de Catalunya representeu la fidelitat als principis democràtics que us donen un lloc molt destacat entre els catalans que VIUEN I TREBALLEM PER CATALUNYA.

Per això us demanem:

1^a. = Que no cessau en la vostra tasca ja iniciada a favor de la convergència fonamental de tots els catalans tal com heu expressat en els diversos documents apareguts a l'exili i que ens proposeu de difondre entre nosaltres.

2^a. = Que feu arribar tan enllà com sigui possible el Comunicat de l'Assemblea del 7 de Novembre i els butlletins de la Comissió Permanent, i que ens tingueu informats de les vostres tasques i dels vostres punts de vista sobre el moviment popular que l'Assemblea de Catalunya vol promoure.

3^a. = Que col·laboreu i exerceu la vostra iniciativa pròpia en la campanya sobre l'Estatut del 1932 que l'Assemblea de Catalunya ha emprès i en la que hi teniu una funció molt particular. Us adresem la CRIDA AL POBLE DE CATALUNYA, ressò dels acords presos en la III Permanent celebrada fa poques setmanes, assegurant-vos que us tindreu informats del desenvolupament de la campanya i de les lluites que durem a terme aviat.

Aprofiten aquesta avinentesa per a comunicar-vos que a partir del 15 de Juliol, els dímarts, dijous i dissabtes,

podreu escoltar l'emissió radiofònica LA VEU DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA que us parlarà de 13,30 a 13,45 emetent en ones de 19,3; 29,5; 24,5; i 29,5 metres i que esperem que sigui un vincle entre tots els que viuen i treballen per una Catalunya lliure i democràtica. Pròximament us farem saber on podreu adreçar la vostra correspondència relativa a aquestes emissions.

PER CATALUNYA I PER LES LLIBERTATS DEMOCRATIQUES

Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya

Juny 1972

==.==.==.==.==.==.==.==.==

DOCUMENTS CONSULTATS PER LA REDACCIÓ D'AQUEST "DOCUMENT INFORMATIU"

- Pel caní de l'Assemblea de Catalunya, redactat per la Comissió Preparatòria de l'Assemblea de Catalunya.
- Cap a l'Assemblea de Catalunya.
- Reflexions sobre el treball de Pre-Assemblea.
- Comunicat de la I^a Sessió de l'Assemblea de Catalunya.
- Assemblea de Catalunya, Portaveu de la Comissió Permanent, nº 1, 2, 3.
- Crida al Poble de Catalunya.
- Document sobre el fet de Ripoll.
- Crida als catalans de l'exili.

ASSEMBLEA

de

CATALUNYA

FULLS D'INFORMACIÓ

nº 4

PARIS, JULIOL DEL 1973.

Punts de coincidència

- 1.-Consecució de l'amnistia general per als presos i exiliats polítics.
- 2.-Exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació (inclosa la sindical), de manifestació i dret de vaga que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.
- 3.-Restabliment provisional de les Institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
- 4.-Coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

CAL BARRAR EL CAMÍ A LA BESTIALITAT FEIXISTA

El nostre poble viu un període crucial del seu bregar llarg i cruent per la llibertat, contra la bestialitat feixista desformada. En uns dies, endemés de nombrosos actes brutals inqualificables, les bales de les forces de repressió han fet dues víctimes més.

Manuel Fernandez i Marquez, obrer de la construcció, "culpable" de lluitar per la plataforma reivindicativa del seu ram i d'exercir el dret de vaga, assassinat a Sant Adrià del Besos. Eustaquí Mendizabal, patriota basc "liquidat" a la seva terra per voler viure en una Basconia alliberada de l'opressió nacional i social.

Esporugits per la puixança creixent de les forces d'oposició, han apagat la veu de "l'aperturisme"; han esbandit tota val·lor de "liberalització"; han renunciat a la més ínfima tolerància "associacionista"; car ni tacticament no gosaven obrir cap porta.

Prioritat a les pistoles! Com en els anys 40 voldrien imposar la pau dels cementiris. I, com a "força de convicció" enlairen les porres, brutalitzen, persegueixen, empresonen. Un tal grau de constància en la degradació

humana només té una motivació inconfessable:

- LA POR als intel·lectuals, poetes i artistes, professors i estudiants, advocats i arquitectes, metges... que participen de manera eficient al combat comú per la conquesta de les llibertats fonamentals.
- LA POR als treballadors que posen en perill privilegis i lladrocinis exorbitants en exigir el dret a una vida millor, conforme a les possibilitats de l'època que vivim.
- LA POR a capellans i homes d'església que, trencant amb el passat, prenen posició ferma i coratjosa en els problemes terrenals al costat de la població laboriosa.
- LA POR, en una paraula al poble, a llur solitud i a perdre llur poder omnipotent

Es sabut que, prenent pretexte de la mort d'un estudiant-policia en el curs de les manifestacions del 1-^{er} de maig a Madrid, en unes condicions gens clares, que fan tug de provocació, el govern franquista tingué el 4 de maig, un veritable consell de guerra extraordinari i proclama la seva decisió de mantenir "l'ordre feixista", autoritzant les forces repressives a utilitzar TOTS els

.../...

mitjans dels quals disposen.

Es com dir que donen carta blanca per tirar a matar el poble. S'equivoquen, però, si creuen poder aturar amb mètodes bestials la marxa ja irreversible vers la llibertat. La resposta immediata al crim i la concentració de 10.000 manifestants el 1er de maig a Sant Cugat del Vallès, cridats per l'Assemblea de Catalunya, menys d'un mes després de l'assassinat de Manuel Fernandez Marquez, n'és un testimoni eloqüent.

Tenim motiu de sentir-nos ufanosos del fet que Catalunya ocupa en aquest combat i en aquestes hores crucials un lloc meritoriament avançat i clarivident. Però això ens ha de fer més conscients encara del nostre deure.

////////////////////

- E L C R I M -

Ja fa dos mesos que Manuel Fernandez Marquez, obrer de la Central Tèrmica de Sant Adrià del Besòs, caigué assassinat per les bales de la policia.

Pelayo Ros, governador de Barcelona i els "informadors" oficials montiren de manera vergonyant en descriure les causes i el context en el qual el crim fou comès. Afirmaren que a les empreses no hi havien presentades reivindicacions laborals conflictives i que foren els obrers els que agreïren a la policia. Doble mentida. Car la veritat és diametralment oposada.

Des de feia uns dies, els obrers de la Tèrmica havien presentat una plataforma reivindicativa, aprovada massivament en assemblees generals dels treballadors de cada empresa constructora; plataforma que cal situar dintre del quadre d'una gran acció comuna d'unes 350 empreses de la construcció de Barcelona i comarques per obtenir una revisió profunda de l'actual conveni col·lectiu del ram.

Per tota resposta, les 4 empreses constructores prengueren sancions i multiplicaren les amenaces, rebutjant la discusió. Ben lluny de deixar-se impressionar per un tal despotisme, els treballadors de la Tèrmica, units en assemblea general el 2 d'abril, votaren la vaga.

Reiterant llur intransigència les empreses obtaren pels mètodes feixistes. Començaren per decretar el lock-out de 5 dies i, el 3 d'abril, quan els obrers arribaren a les obres per a concentrar-se com de costum en assemblea, trobaren les portes tancades i els

Treballem, doncs, més ardorosament que mai per aplegar voluntats i energies entorn dels 4 punts de coincidència, i per traduir-los en acció combatent organitzada. Per estalviar la pèrdua d'altres vides preuades; per escurçar la durada dels sofriments, angoixes i persecucions; per arrancar de les urpes feixistes els empresonats; per impedir la condemna a inhumanes penes de dotzenes de víctimes recents de la repressió, ACUMULEM FORCES!

Als crims històrics de "mort als rojos" dels grups feixistes pels carrers de les nostres ciutats i a l'intent de fer reviure l'esperit de guerra civil, oposem-hi

l'esperit cívic, democràtic, unitari, responsable, de combatents per la LLIBERTAT, l'esperit de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA!

terrenys ocupats per la policia que s'oposà a què hi entressin, agredint-los brutalment. Avui, però, la classe obrera ja no es conforma a rebre cops; conscient de la seva raó i força, també en dona...; ja no fuig davant l'agressió, sinó que planta cara... La topada fou violenta i trobant-se impotents per impedir l'entrada dels treballadors a les obres la policia començà, tirant trets enlaira per fer por, però algun d'ells tirà a matar sobre el grup compacte. Es així que caigué mort Manuel Fernandez i que un altre obrer, Serafi Villegas, fou ferit greument per una bala a la clavicula.

Tals foren els fets, cruament exposats. Manuel Fernandez Marquez, caigué assassinat per les mateixes raons que ho fou Villalba a la SEAT; com Patino, un altre obrer de la construcció ho fou a Madrid; com els caiguts a Granada, Erandio, El Ferrol...

Tots ells eren "culpables" de reivindicar augment de salari, millora en els horaris i condicions de treball, llibertats sindicals prou repressió... coses totes elles intolerables als ulls dels taurons que espolien i oprimeixen el nostre poble, car saben prou bé que la conquesta de les llibertats sindicals i el dret de vaga pels treballadors constituiria un pas decisiu vers la conquesta de les llibertats polítiques fonamentals per a tot el poble.

Maten, torturen, persegueixen, com últim recurs per prolongar la seva posició dominant per mantenir l'estructura feixista d'opressió nacional i social.

Aquesta és la veritat que Pelayo Ros hauria volgut escamotejar.

El relat, molt succint i incomplet, per manca d'espai, que donem a continuació, de la resposta donada per la classe obrera i tot el poble al nou crim feixista, mostra que, no tan sols provocà revoltada indignació, sinó que ha afermat i fet progressar en la consciència de les forces vives nacionals, la voluntat d'acabar amb els crims i la repressió, de plantar cara a la lleialtat feixista i de reconquerir la llibertat.

DES DE LES PRIMERES HORES

Tot seguit després del crim, els obrers de la Tèrmica s'escamparen per les obres i les fàbriques de la barriada del Besos, mentre que d'altres anaren al Bisbat, als col·legis professionals, a la Universitat, explicant, arreu, les circumstàncies i cridant a l'acció.

La notícia s'estengué per tot Barcelona i les zones industrials, com un reguero de polvora. La indignació és general i es tradueix en resposta immediata i vigorosa. Hom calcula en 150.000 els treballadors que en el curs de la setmana participaren a multitudinàries accions de protesta, vagues, manifestacions pels carrers... Apareixen arreu pintades i pasquins denunciant el crim, es distribueixen milers i milers d'octavetes. El mateix dia, 3 d'abril prop de 3.000 persones recorren el barri del Besos registrant-se topades amb la policia. A la tarda del dia 6 hi ha una nova concentració davant l'església de Sant Pauli de Noia, on s'amunteguen flors. Molts comerços i bars tanquen, i de nou, 3.000 persones manifesten pels carrers de la barriada, aplaudits per la població del barri.

AL CEMENTIRI

L'enterrament té lloc en condicions il·legals, el dia 4 d'abril, a les 8,30 del matí al cementiri de Badalona, d'amagat i abans l'hora. No s'atreveixen a inhumar al cos a Santa Coloma de Gramanet, on residia Manuel Fernandez Marquez. Tenen por que l'enterrament es convertís en una gran manifestació antifeixista. El cementiri i els seus voltants fou ocupat per la policia, armada fins a les dents...

...Però no pogueren impedir que el dia 8 es concentrassin al cementiri unes 2.000 persones per a retre homenatge a la víctima del feixisme. En un ambient solemne i de combat, prengué la paraula un dirigent obrer de la Tèrmica. Els assistents sortiren en manifestació pels carrers de la ciutat, sense que la policia gosés intervenir.

LA JORNADA DEL DIA 6 A Cerdanyola-Ripollet.

El dia 6, la població de Cerdanyola-Ripollet visqué unes hores inoblidables de fer-

vor i combativitat democràtica i antifeixista.

L'acció començà a l'AISSONDEL. Piquets d'obrers comencen a recórrer les fàbriques cridant a la vaga i a manifestar. Ben aviat són milers que es posen en marxa i, de fàbrica en fàbrica, s'hi afegeixen els d'AISSON, JORESA, ALDAI, FUSAL URALITA, INDECASA, TALLERS RIBOT, MEIER, ESTAMPATS MERIDIANA i altres empreses i tallers. La població aplaudeix des dels balcons, avisa de la presència dels "grisos", en una paraula, fa un sol cos amb els manifestants. Comerços i bars tanquen; la circulació està paralitzada. L'ambient és exaltant. Els "grisos" en nombre quantios amenacen amb vessar nova sang. Fan intervenir els helicòpters...

Els manifestants, però, no es deixen impressionar. Avancen per tota l'amplada del carrer enllaçats colze a colze... Hi han topades molt violentes i nombrosos ferits. Els "grisos" també roben i un d'ells va a parar al riu Ripoll... Assabentats dels fets, arriben uns 1.500 estudiants de la Universitat Autònoma de Bellaterra... L'enfrontament és general... la població acull i cura els ferits... A un cert moment, es decideix donar ordre de dispersió i de retrobar-se a les 6 de la tarda a La Fonteta... Els "grisos" pugen a les "jeeps" i se'n van...

A l'hora convinguda, milers de persones van arribant a La Fonteta. A les 6,30 es calculen a unes 10.000. La guardia civil començà amenaçant, però davant els crits d'ASSASSINS! SANT ADRIÀ! acaben escabullint-se, impotents... El poble és amo del carrer fins a les 9 del vespre. Després d'haver recorregut tots els carrers de Cerdanyola, es decideix donar la manifestació per acabada i prolongar l'acció a les fàbriques i llocs de treball.

Els treballadors i el poble de Cerdanyola han demostrat ser més forts que la bestialitat feixista.

CRIDA DEL SECRETARIAT DE LA COMISSIO PERMANENT DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA.

"...està perfectament clar que la repressió, per més brutal que sigui, no fa altra cosa que estimular i potenciar la lluita

La resposta

contra la dictadura, cada vegada més dèbil i més aïllada.

Perquè creiem que la lluita dels treballadors de Sant Adrià és també la nostra lluita... hem de multiplicar, ara, els esforços vers una ampla mobilització de tot el poble (...). Fem, a través de la nostra acció a tots els nivells, que la mobilització del poble de Catalunya sigui realment general, avanci i progressi constantment, en la perspectiva de la vaga general i del programa, unitari, de l'Assemblea de Catalunya..."

CONDEMNÀ DEL CRIM DEL CARDENAL ARQUEBISBE

(La part subratllada fou censurada per les autoritats franquistes)

"...Hi han situacions injustes que oprimeixen i impedeixen el lliure exercici dels drets més elementals. Hi ha una "violència institucionalitzada" que provoca la violència tumultuosa de les masses, les quals, en certes circumstàncies, cauen en les "explosives temptacions de la desesperació" (Pau VI)

...Certs xocs i violències podrien ésser evitats si les reformes necessàries arribessin a temps. La justícia és la condició ineludible de la pau..."

CARTA DE CAMACHO I ELS SEUS COMPANYS DES DE LA PRESO DE CARABANCHEL (extractes)

"... La classe obrera del vostre poble i les seves Comissions al capdavant, venen donant un exemple clar de combativitat i de claredat d'idees per aglutinar els diversos sectors de la societat catalana en aquest objectiu immediat i comú que és la imposició de la democràcia..."

... Ens solidaritzem activament amb el vostre dolor combatiu i avui, dia 4, hem realitzat, junt amb la resta dels companys polítics aquí detinguts, un dia d'acció solidària..."

(La carta és signada pels 10 empresonats de l'expedient 1001. Junt amb ella envien 1.000 pessetes collectades a la preso per a la vidua de Manuel Fernandez Marquez.)

ALTRES PROTESTES I DECLARACIONS

Ens és materialment impossible donar compte de totes les declaracions i protestes condemnant el crim de Sant Adrià. Només podem fer esment d'algunes d'elles:

Comissions Obreres de Catalunya

- La Permanent de la Comissió Obrera Nacio-

nal de Catalunya feu immediatament una declaració, cridant a una resposta vigorosa.

Partits polítics

- No cal dir que tots els Partits i organitzacions democràtiques, començant per la Comissió Coordinadora de les Forces Polítiques de Catalunya, han unit la seva veu per una mobilització massiva contra la brutalitat feixista.

Collegi d'advocats

- El Collegi d'advocats, el dia 4, feu pública una declaració exigint que siguin respectats els drets i llibertats de les persones

Collegis professionals

- Els Collegis Professionals d'Arquitectes; Llicenciats; Enginyers i Aparelladors adreçaren una carta de protesta a la Presidència del govern.

- No podem acabar aquesta enumeració molt succinta sense esmentar que foren molt nombroses les accions, manifestacions, protestes que tingueren lloc a molts indrets dels pobles d'Espanya, particularment a les empreses i facultats universitàries.

////////////////////////////////////

-REUNIO A ESPANYA DE PLATAFORMES UNITARIES-

Tan la Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya com la Permanent de l'Assemblea de Catalunya estan, des de fa temps, intentant reunir i trobar-se amb d'altres moviments de lluita unitària de l'Estat espanyol. Es tracta de trobar aquells interlocutors amb els quals es podrà menar una lluita conjunta contra el poder feixista. Feina gens fàcil si es té en compte que tot just s'acaben de fer, en diverses ciutats de l'Estat espanyol els primers passos per a establir organismes de lluita unitària amb resultats encoratjadors.

Ara, a primers d'abril, s'han reunit 10 delegacions representatives d'organismes de coordinació de lluita unitària. Estaven representats els d'Andalusia (Granada i Sevilla), Aragó, Asturies (com observador) Canaries, Catalunya, Galícia, Mallorca, Rioja, i València. En el primer punt de l'ordre del dia es tractà dels problemes de reivindicació nacional i que afecten especialment Canaries, Catalunya, Euskadi i Galícia. En l'aspecte de

descentralització també Andalusia es manifestà sensible i interessada. Es feu també un balanç de les lluites obreres i democràtiques.

Seguint l'ordre del dia, es va prendre per unanimitat l'acord de preparar una reunió de totes les plataformes unitàries sense exclusió, de totes les forces polítiques i socials de l'oposició per tal de plantejar-se l'elaboració concreta de l'alternativa democràtica i començar a establir les formes de cooperació que exigeix la coordinació de la lluita.

Tots els assistents condemnaren les falses obertures del règim i l'increment de la repressió. En l'apreciació de la situació política es posà de manifest la voluntat de coincidència per part de les diverses delegacions que estaven integrades per elements plurals, però responen a criteris unitàries prèviament elaborats.

Es proposen reunir-se properament i provia per a fer un balanç i anàlisi de les activitats portades a cap fins ara i prepara-

rar la reunió general. Els delegats es comprometeren a coresponsabilitzar-se en la tasca de convocar una més àmplia reunió de les forces polítiques i socials de l'oposició, intentant assolir un màxim de representativitat dels assistents. A aquests se'ls haurà de proposar un ordre del dia en el qual l'esforç principal ha de contrar-se en la concreció de l'alternativa democràtica, valorant-la en els seus dos aspectes: d'una banda l'increment i eficàcia de la lluita contra el règim; segonament, la proposta d'acords unitàries susceptibles de conduir-nos vers l'estructuració democràtica que haurà de substituir l'actual règim feixista basat en la força.

Hem de dir que les qüestions de reivindicació nacional, plantejades pels pobles de l'Estat espanyol, han estat tractades en forma positiva. Cal remarcar-ho ja que en anteriors contactes exploratoris no havia estat així. Aquest fet ve a confirmar la confiança de l'A. de C. en assolir una entesa positiva amb les altres forces d'oposició de l'Estat espanyol.

5a. SESSIO DE LA COMISSIO PERMANENT

S'ha reunit la cinquena sessió de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, amb participació de 80 membres, representant 43 delegacions. Examinant l'estat dels treballs de preparació de la IIa. sessió plenària de l'Assemblea, s'ha notat amb satisfacció, la bona acollida feta arreu, al document "Cap a la segona sessió plenària", (del qual se'n han repartit, fins ara, 10.400 exemplars) i la discussió ampla i oberta que se'n fa als llocs de treball, als col·legis professionals, a la Universitat, i a les associacions més diverses, als barris, pobles i comarques. Discussió que cada dia s'esten més, fent real i efectiva la participació del poble de Catalunya a la IIa. sessió plenària.

Els delegats de l'A.C. que visitaren les regions italianes: Toscana, Lombardia i Emilia-Romanya, informaren de llurs gestions. La delegació catalana, acollida molt cordialment per les màximes autoritats regionals i

municipals de les tres regions, s'entrevistà amb el Cardenal Lascaro; el Bisbe de Ravenna, Baldassari; amb el President de la regió Lombarda i amb els dirigents de les tres centrals sindicals italianes. Totes aquestes personalitats expressaren llur comprensió i solidaritat amb la lluita del poble de Catalunya i dels pobles d'Espanya per les llibertats democràtiques. La premsa italiana ha saludat cordialment la delegació i ha comentat molt favorablement i extensament la visita i les declaracions dels nostres compatriotes.

De les nombroses intervencions que han caracteritzat la cinquena sessió de la Permanent, destaquem les dels sectors de l'ensenyament palesant la convergència dels pares, mestres i estudiants en l'acció comuna.

Aquesta sessió ha estat una demostració més de la vitalitat de l'Assemblea de Catalunya i de la favorable evolució de l'acció unitària que mena el nostre poble per la reconquesta de les llibertats nacionals.

SEAT, UN PRIMER DE MAIG EN LLUITA: l'empresa en vaga i tancada per 7 dies.

En la data del 1er. de maig d'enguany la factoria SEAT de Barcelona (24.000 treballadors) estava tancada a conseqüència de les lluites i justes reivindicacions obreres

MANIFESTACIO UNITARIA A SANT CUGAT DEL VALLES

El dia 1er. de maig va tenir lloc una concentració unitària a St. Cugat. Hi assistiren diversos milers de persones (entre 7 i 8.000); l'acte havia estat convocat pel Secretariat Permanent de l'Assemblea de Catalunya. Es tracta, doncs, de la manifestació del 1er. de maig més important celebrada a Catalunya en els últims 35 anys.

Al final de l'acte, que es va desenrotllar tranquil·lament tot i la nombrosa assistència vigilant de "socials", "grisos" i civils, es va cantar "La Internacional" i "Els Segadors". Al poc temps d'haver-se dissolt, els "elements de l'ordre" es van atrevir a entrar en acció i van detenir a 4 persones.

L'acte de St. Cugat, com el de Ripoll, són un bon instrument per a fer avançar la lluita unitària a Catalunya, en el marc de l'Assemblea de Catalunya.

- ALTRES MANIFESTACIONS A BARCELONA -

El 27 d'abril, al vespre, va tenir lloc una manifestació popular que, arrencant davant l'Hospital de la Sta. Creu i St. Pau, va baixar per l'Avinguda Gaudí, fins l'altura de Còrsega. Hi participaren unes 3.000 persones, amb pancartes i banderes, que van desfilar tot llençant octavetes i pintant les parets. La policia arribà quan la manifestació ja s'havia dissolt.

Aquell mateix dia, vers les 9 de la nit, un grup de persones es manifestà uns minuts a les Rambles amunt, dispersant-se abans de l'arribada de la policia.

Al carrer Major de Gràcia, se'n va registrar una altra, en la qual 8 persones foren detingudes.

- MANIFESTACIO A HOSPITALET DE LLOBREGAT -

A dos quarts de dues del migdia del dia Primer de Maig, es van concentrar unes 3.500 persones en la cruïlla d'Avinguda de Masnou-Carrer La Florida de l'Hospitalet. Els manifestants portaven pancartes i banderes roges i anaven escampant octavetes.

- "FRONT NACIONAL DE CATALUNYA" LLEGEIX UNA ALLOCUCIO, PER ALTAVEU, A LA PLAÇA ST. JAUME

A darrera hora de la tarda del dia 1er. de maig, mentre s'estava celebrant una ballada de sardanes, a la Plaça St. Jaume, es va sentir, a través d'altaveus, un fragment d'Els Segadors i a continuació unes veus van llegir una proclama en nom del Front Nacional de Catalunya:

"Catalans: avui, 1er. de maig, jornada internacional del treball, volem denunciar públicament l'opressió i la repressió constants que el règim franquista exerceix damunt el nostre poble català, sobretot damunt els sectors populars i en especial la classe obrera

"Aquest primer de maig no és una simple jornada commemorativa, sinó que està inscrit dintre les lluites avui en marxa en el procés d'alliberament nacional i social del nostre poble.

(...)

"Davant les nostres reivindicacions, el règim feixista només té una única resposta: la repressió brutal de la policia, que assassina, tortura, persegueix, empresona, i anul·la així les mínimes llibertats democràtiques.

"Enfront de tot això, les forces antifrquistes del Principat de Catalunya s'han agrupat en una plataforma unitària: l'Assemblea de Catalunya, que ofereix un programa, polític, que possibilitarà el retorn de la democràcia al nostre país.

(...)

Es calcula que passava del miler, el nombre de persones que van oir la proclama en un respectuós silenci.

--(extractes del suplement especial de AVUI.

- CAP A LA SEGONA SESSIO PLENARIA DE L' ASSEMBLEA DE CATALUNYA -

Sota aquest títol general, el Secretariat Permanent de l'Assemblea de Catalunya, presenta un "esquema de discussió unitària per el període de Pre-Assemblea". Document que invita a la reflexió sobre el treball realitzat des del 7 de novembre 1971, i ensems, incita a participar a un ampli debat que prefiguri les convergències i els objectius polítics immediats que, finalment seran discutits en la segona Sessió Plenària.

El document, presentat com a instrument de treball es divideix en 5 capítols:

I - Anàlisi i crítica del treball realitzat per l'Assemblea de Catalunya.

-Preses de posició de la Permanent i del Secretariat davant de diversos fets i lluites. Edicions de documents i butlletins. Ampliació de l'Assemblea. Campanyes pel refus de la illegalitat feixista, pel dret a la solidaritat democràtica, sobre "El perquè de l'Estatut d'Autonomia del 32". Aplec de Ripoll. Emissora "La veu de Catalunya", etc.

II - Anàlisi de la situació actual del règim i de l'oposició.

-D'aquest capítol se'n desprenen unes consideracions generals que ens plau de reproduir:

- a) A Catalunya, la lluita contra la distància ha conegut aquests darrers temps un increment notable des del moment que s'han constituït plataformes unitàries a nivell obrer, universitari, de barris i marques, de partits i, finalment l'A. de C. Aquests fets constitueixen un conflicte greu pel règim que voldria dividir l'oposició. Aquesta per altra banda no ha acabat d'explotar totes les seves possibilitats de lluita unitària.
- b) El problema nacional català constitueix el marc natural que de manera implícita o explícita caracteritza cada vegada més totalment la lluita reivindicativa a Catalunya.
- c) L'A. de C. haurà de considerar quins són els flancs més vulnerables i políticament més favorables, en ordre, a una possible lluita unitària, basada en els acords fonamentals de l'Assemblea.

III- Objectius polítics de la II Sessió de l'Assemblea de Catalunya.

En el període actual de preparació de la segona sessió plenària, el secretariat de l'Assemblea invita el poble de Catalunya a un ampli debat sobre:

- 1) Examen de l'alternativa elaborada en la primera sessió plenària que es concretitzà amb l'adopció dels punts de convergència, rememorats a la portada del present butlletí.

- 2) Intensificació de la lluita unitària i noves formes de lluita.

En aquest punt, es tracta d'aportar suggerències per ampliar sempre la lluita unitària, en tots els sectors del poble (socials, polítics, professionals, etc.)

- 3) Millorament de l'organització i coordinació dels organismes de l'A. de C.

Les suggerències sol·licitades en aquest aspecte s'han d'ajustar al fet que els organismes de l'A. de C. es basen en principis polítics unitàris en els que "se salvi i es respecti la diversitat de cada un dels sectors i localitats lliurement adscrits a l'Assemblea".

- 4) Referència a possibles estructures unitàries.

Aquest paràgraf del document ens fa saber que "en el decurs del 1972, es va plantejar al si de la Comissió Permanent la possibilitat de constituir un Govern Provisional".

El Secretariat considerarà que no li pertocava de donar una resposta a la proposició, i la transmetrà a l'Assemblea plenària.

- 5) Relacions amb la resta de l'Estat espanyol.

L'Assemblea haurà de determinar quines formes hauran de prendre els acords que es puguin assolir amb les forces d'oposició al règim de la resta de l'Estat espanyol, i en quina forma pot contribuir a la unitat dels diversos grups.

- 6) Relacions amb els organismes estrangers, i internacionals.

El secretariat creu molt convenient d'establir relacions a nivell internacional.

Finalment, el document exposa en els capítols IV, Formes de treball per a preparar la

- ACTIVITATS DE LA COMISSIÓ DE PARIS -

Ingrès del P.O.U.M.

El Partit Obrer d'Unificació Marxista ha adherit a l'Assemblea de Catalunya

Subscrivint als quatre punts de convergència, el P.O.U.M. afirma la seva voluntat de diàleg i presència en la preparació de l'alternativa democràtica. El P.O.U.M. entre nosaltres ve a ampliar la diversitat i representativitat de l'Assemblea de Catalunya, i també, a envigorir la unitat i combativitat dels antifeixistes catalans.

Reunió a França

A començaments d'enguany va haver-hi una reunió que creiem força interessant de donar a conèixer. El lloc de trobada va ésser una ciutat de l'Estat francès. Els assistents eren representants de les delegacions de 6 ciutats que fora de Catalunya i d'Espanya sostenen amb diferents esforços la línia d'acció que proposa l'Assemblea a l'interior

Entre les diferents delegacions hi estava representada la nostra per quatre membres de l'actual secretariat.

El clima de col·laboració per arribar a una acció unida es va notar de seguida i va traduir-se en resultats ben profitosos, malgrat el breu espai de temps de què es disposava (va començar el dissabte a la nit i va finir el diumenge al migdia).

Els acords van ésser els següents:

- La repartició de diferents treballs entre les diverses delegacions.
- Cada delegació enviarà directament a Barcelona els suggeriments que vagin surgint a propòsit de la 2a. sessió de l'A. de Catalunya.
- Es constitueix una comissió amb un membre de cada delegació, la qual coordinarà l'acció conjunta.
- Tres de les delegacions presents tindran cura d'organitzar per aquest estiu un gran aplec pro-Assemblea de Catalunya.

Es va aprovar una resolució confirmant

l'adhesió als quatre punts de convergència i invitant a fer el mateix als que, individualment, encara no ho han fet. Ensenys, es demanà a la premsa de llengua catalana de contribuir a la difusió i sensibilització de l'Assemblea de Catalunya.

Assemblea a París

Novament a París, el dia 11 de març, es va celebrar un acte pro-A. de C.

Aquest acte va ésser una mica diferent als anteriors en quant es van projectar diversos curts metratges de cinema que constituïen autèntics documents de la repressió que sofreix el nostre poble i de la seva lluita per alliberar-se del franquisme.

Al final, com és de costum en aquests actes, es va establir un debat destinat a informar i a aclarir les darreres accions de l'Assemblea de Catalunya.

Mort de Picasso

La Comissió de París de l'A. de C. va adreçar a la família de Picasso, el telegrama següent:

" Commission de Paris de l'Assemblea de Catalunya " exprime sentiments de profonde douleur pour le décès du peintre et grand démocrate Pablo Picasso qui fût toujours aux côtés du peuple catalan".

1er. de maig

La comissió de París de l'Assemblea de Catalunya, va cridar els catalans de la regió a participar, sota els plecs de la bandera catalana i d'una pancarta, a la manifestació del 1er. de maig, enguany organitzada conjuntament, a París, per les federacions locals de la C.G.T., de la C.F.D.T. i de la F.E.N. La participació dels catalans com la d'altres pobles oprimits fou força aplaudida per la multitud.

Conferència-debat al Casal de Catalunya

La tarda del diumenge 13 de maig, a l'estatge social del Casal de Catalunya de París i invitats pel Consell directiu, va tenir

lloc una conferència-debat sobre "Naixença, objectius i desenvolupament de l'Assemblea de Catalunya.

També es van projectar 3 films, l'un sobre la manifestació del 1er. de maig d'enguany convocada per l'Assemblea de Catalunya a Sant Cugat del Vallès. Els altres dos mostrant el Festival de Poesia Popular que tingué lloc al "Price" de Barcelona i la reunió d'intel·lectuals al Monestir de Montserrat el desembre del 1970 (durant el procés de Burgos).

Els films, com la conferència van interessar molt els assistents com ho demostraren les diverses intervencions.

//////////

)))))))))))))))))) ELS FEIXISTES EN ACCIO (((((((((((((((((((((((((((

Han estat confirmats els rumors segons els quals quantitat de detinguts als locals de la direcció de seguretat de Madrid, després de les manifestacions del 1er. de maig han estat víctimes d'una criminal agressió preparada per inspectors de la brigada politico-social i l'organització terrorista d'extrema dreta "Guerilleros de Cristo Rey" els quals, monaçant amb llurs pistoles, feren irrupció al despatx del cap superior de la policia, senyor Quintero, en conversa, en aquell instant amb el colonel Blanco, director general de seguretat. La colla d'energumens els feu retret, injuriant-los, de no decretar mesures de repressió radicals.

La banda, desformada, baixà a les colles dels soterranis i copejà ferotjament, amb barres de ferro els detinguts indefensa, en particular a Tranquilino Sanchez Alvarados i a alguns noies joves.

L'intervenció d'alguns guardies posà terme a la salvatjaria, en la qual es distingí, particularment, l'inspector Conesa, ja prou conegut d'ençà del seu comportament contra Julian Grimau.

El colonel Blanco ha declarat, sense vergonya, haver "perdut el control de la situació".

El president del tribunal d'ordre públic senyor Mariscal de Gante, ha demanat una constatació mèdica oficial, davant la qual cosa, el director general de seguretat ha im-

II sessió de l'A.de C. i V Condicions per a celebrar la II sessió de l'A.de C., el treball, diguem-ne més "material", de preparació de l'Assemblea plenària.

Tots els catalans, residenciats allí on sigui, tenen el deure de participar al debat obert, que culminarà amb la segona assemblea plenària. Aquesta en desprendreà una línia política unitària.

Es doncs necessari que tothom estudi el document bàsic "Cap a la segona sessió plenària de l'Assemblea de Catalunya". Aquest document serà enviat a tots els qui el sol·licitin, adreçant-se a qualsevol membre del secretariat de Paris. (preu 2 Fr.).

mediatament penyorat les víctimes amb 10.000 pessetes. Això li ha permès d'ordenar llur transferència a la presó de Carabanchel, sense passar pel tribunal. El director d'aquesta presó, vist el lamentable estat físic de cinc detinguts, n'ha negat l'admissió.

Pel que toca al govern, la seva principal i única preocupació sobre tan heroica acció és de com enterrar la cosa amb el mínim de soroll i sense incomodar els diversos responsables del fet.

////////////////////////////////////

" La Comissió Coordinadora entén que l'ofertament al poble, com a sortida de la dictadura, d'una evolució del mateix règim basada en uns acords entre camarilles, recolzant en unes suposades i secretes intencions dels homes que han jurat servir el règim i així ho estan fent públicament, és una política contrària als interessos generals del país que només pot afavorir els esforços de l'oligarquia per perpetuar l'explotació del poble i per mantenir l'exercici del poder per al seu exclusiu profit.

(d'una declaració de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya).

El Doctor Joan Colomines i Puig ha estat novament detingut a Barcelona.

))))))))))))))))))

AHIR SANT ADRIA DEL BESOS,

AVUI PAMPLONA..... (((((((((((((((((((

Arreu causes i efectes es reproduïxen. A Pamplona, tot ha començat també per una vaga reivindicativa: la dels obrers de "Motor Ibèrica". L'empresa, rebutjant tota discussió acomiadà 200 obrers. Aquests per fer pública llur protesta davant una tal actitud despotica, es tancaren en una església amb l'acord del capellà de la parroquia.

Aleshores, com a Sant Adrià, l'engrenatge repressiu començà l'escalada. El governador civil, aplicant al peu de la lletra les ordres de Carrero Blanco, feu expulsar de l'església els 200 obrers per la força bruta, declarant que s'oposaria al moviment de vaga "amb la més gran fermesa".

Divulgada ràpidament la notícia dels fets, la resposta de Pamplona fou immediata, resoluta i massiva. Com a la barriada del Besos, com a Cerdanyola... però al nivell superior d'una capital regional.

La vaga estesa a la majoria d'empreses industrials; les portes dels comerços i establiments tancades; els transports públics paraltzats... Tal ha estat la resposta de Pamplona a les amenaces del governador.

Es considera que 50.000 persones solidàries hi han participat.

En els moments de tirar aquest butlletí la vaga continua a "Motor Ibèrica" i a nombroses empreses. Hi han hagut manifestacions al carrer, topades amb les forces repressives, ferits i nombroses detencions.

Des d'ara, però, els esdeveniments de Pamplona confirmen l'apreciació donada entorn dels fets de Sant Adrià i la vaga de la Tèrmica del Besos.

El ritme de l'evolució s'accelera; la puixança de la resposta solidària a la intolerància i brutalitats feixistes assoleix de dia en dia un grau més madur, més ampli, més resolut i, sobretot, més coordinat.

Al capdavant de l'acció, a Pamplona, s'hi troba una vegada més la classe obrera. Però el fet capital és que, una vegada més també, la lluita dels treballadors per llurs reivindicacions de classe, ha catalitzat el seu entorn, totes les capes laborioses; que la presa de consciència dels vincles indeslligables entre els interessos nacionals, el

progrés econòmic i social i la LLIBERTAT, va penetrant en homes de diferents condicions, opinions i creences; que tal és la raó de l'actitud solidària de la gran majoria de la població al costat dels treballadors en lluita i de la seva participació activa en cada cas a la resposta immediata contra la repressió feixista.

S'escau subratllar que els esdeveniments de Pamplona, iniciats a penes 8 dies després de la designació de Carrero Blanco com a cap del nou equip governamental, dona inequívoca claredat a la seva significació.

Els vents de llibertat que bufen per les terres dels pobles d'Espanya accentuen en les castes dominants la por del demà... No es podien permetre el luxe d'esperar la mort de la mòmia en vida del Pardo per oficialitzar i garantir la continuïtat de la "violència institucionalitzada" com sistema de govern. A Pamplona, Carrero Blanco ha inaugurat la seva titularització de dictador...

Sense caure en actituds triomfalistes ni en consideracions que podrien semblar subjectives, podem tenir la certesa que no podrà impedir que es desvetlli i es converteixi en acció el sentiment latent i generalitzat de revolta contra l'opressió; com Pamplona ho ha fet amb esclat.

Pas a pas, les accions esdevindran més i més amples, puixants i coordinades, fins assolir l'amplitud i convergència nacionals indispensables per guanyar el combat de la llibertat.

Perquè els fets confirmen aquesta convicció nostra, pregonada i raonada, hi trobem un estimul per continuar laborant per la unitat i convergència de tots els catalans democràtics exiliats, sense exclusives.

////////////////////////////////////

Ultima hora

Arran de la vaga a la "Tèrmica" de Sant Adrià del Besos, quatre obrers -Ferrero Rodas Moreno Rider, Lozabo Revuelto i Perez Esquerre, compareixaran davant el "tribunal d'ordre públic". Novament, la població de Catalunya farà front a la repressió feixista.

edita la Comissió de Paris de l'A. de C.

COMUNICAT A LA 3ª SESSIÓ PLENÀRIA DE
L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

Els catalans exiliats i immigrants pertanyent a les Comissions d'afiliació a l'Assemblea de Catalunya: ANDORRA - BURDEUS - MARSELLA - TOULOUSE - PARIS, unanimitat s'adhereixen a l'A. C. per tal de:

1er - Ratificar formalment la seva adhesió i acord amb els 4 punts proclamats en la 1ª Sessió de l'A.C.

2on - Encoratjar els membres de l'A.C. com a partits, organitzacions i persones, a fi que el contingut d'aquests 4 punts sigui aplicat i observat fidelment.

3er - Celebrem que l'A.C. manifesti en els seus documents capacitat d'auto-crítica i volem subratllar el valor extraordinari contingut en el fet que l'A. C. vagi analitzant les condicions i les perspectives polítiques del nostre país amb realisme i en funció de la situació present.

4 art - Transmetem a l'A.C. la nostra inquietud a fi efecte de conèixer més bé, si la presència de l'A.C. és suficient i està prou d'acord amb el nivell de les lluites específiques Nacionals, Locals, i Sectorials, i, si aquestes troben sempre en l'A.C., o per mitjà d'ella, el ressò suficient i el suport que permeti llur potencialitat i intensificació. Entenem que només així es farà recular la il·legalitat feixista i s'imposarà la legitimitat que encarnen les aspiracions i les reivindicacions del nostre poble.

5è - Considerant que són catalans tots els que viuen i treballen a Catalunya desitgem que l'A.C. subratlli, en la seva actuació propera, l'atenció ben pal·lesca a la immigració prop de les masses indicades per tal que, aquestes, assumeixin el problema nacional i la vinculació de llur solució envers els problemes socials i estructurals del nostre país.

6è - Lamentem que sobre el problema de les eleccions Municipals l'A.C. no hagi pogut o cregut oportú donar consignes o una explicació política suficient al nostre poble recomenant les actituds a adoptar per part dels ciutadans.

Pel que respecte a les Comissions de l'A.C. que radiquen en el territori francès recomanem que: 1er, siguin establerts de forma oficial i normalitzada els contactes i la informació. 2on, Els catalans de França s'ofereixen a l'Assemblea per, si cal, i amb mandat exprés de l'A.C. de realitzar gestions, contactes, i treballs en l'ordre de les relacions exteriors de l'A.C. i, especialment, amb les organitzacions i estaments i personalitats de la República Francesa.

Finalment decidim adherir-nos a la celebració del segon aniversari de la 1ª Sessió de l'A.C. amb actes diversos que cada una de les Comissions organitzarà

Un : vegada més cridem a solidaritzar-nos amb els perseguits i represaliats, ja sigui denunciant la repressió, ja sigui mitjançant l'ajut material.

M.A.A.C.

Les comissions de França

Toulouse , 21 d'octubre del 1973

EL DRET DE REUNIÓ, CONCLUÏTEL 3 FETS

El diumenge, 28 d'octubre, més d'un centenar de persones es trobaven reunides en una de les dependències de la Parròquia de Maria Mitjana de Barcelona. Per arribar al local on s'havien reunit calia passar per una porta, oberta a l'interior de la mateixa església.

Sobtadament van irrompre a dintre del mateix temple un nombrós contingent de policies amb les metralletes desenfundades. En aquells moments se celebrava la Missa de les 10 del matí. El Rector s'aixecà tot seguit del confessional i va intentar dialogar amb els agents de la força pública que anaven entrant: calia l'autorització legal que estableixen les lleis concordatàries. Però no solament va ser desatès sinó fins i tot insultat. La policia, passant per la mateixa església, es ficava sense cap tràmit a la sala on es trobaven els reunits i imposava la detenció de tothom. L'aldarull i les corredisses que això va provocar van envair l'interior del mateix temple davant la sorpresa i l'esglai dels que en aquell moment participaven en la Missa. I quan aquesta va acabar, un minuts més tard, a molts dels que hi havien assistit, la policia els demanava la documentació i els interpel·lava amb diferents preguntes.

Els voltants de la parròquia restaven bloquejats per la força pública. La gent del veïnat, astorada, mirava des dels valcons i finestres. Mentrestant, cent tretze persones emmanillades sortien del temple i pujaven als vehicles preparats per ser conduïts a la prefectura. Entre ells hi havia advocats, enginyers, professors i altres intel·lectuals, obrers i gent de les comarques.

ELS DRETS HUMANS

Una vegada més la manca de llibertats que sofreix el nostre país ha obligat l'Església a donar acolliment als que tenen el dret de reunir-se. I també una altra vegada haurem de repetir que l'Església no sentiria l'exigència de prestar aquest servei si aquest dret fos degudament respectat. De fet, una reunió semblant, celebrada en qualsevol país democràtic, mai no hauria sofert un desenllaç d'aquesta mena.

Per això avui, quan, d'una banda, contemplem el fet que ens ocupa, i de l'altra, ens preparem a celebrar el vinticinquè aniversari de la Declaració Universal de Drets Humans -10 de desembre de 1973-, la nos

tra consciència se sent intensament remoguda per la violació d'aquell dret inesquivable expressat en l'article 20 de l'esmentada Declaració: "Tota persona té dret a la llibertat de reunió i d'associació pacífiques".

En denunciar aquesta manca de les més elementals llibertats no ens mou com a cristians cap partidisme polític. Actuem des de la perspectiva de membres d'Església, i, com a tals, refusem enèrgicament les inacabables violacions dels Drets Humans que, dia rera dia, se succeeixen a casa nostra. I, fent nostres les ensenyances del Concili Vaticà II, sentim fortament la crida a la lluita "per instaurar un ordre polític-jurídic on quedin més protegits els drets de la persona humana com són el dret de lliure reunió, de lliure associació i el d'expressar la pròpia opinió" (Constitució Església i Món actual, núm. 73).

ELS PACTES VIGENTS

El Concordat entre l'Església i l'Estat Espanyol "garantitza" la inviolabilitat dels llocs sagrats, així com de "les cases i despatxos parroquials i rectorals" (Article XXII). Mentre perduri, cal que l'Estat compleixi la seva part. En el nostre cas el pacte ha estat violat. Però si ara al·ludim al Concordat no és principalment per invocar un dret que com a cristians ens afavoreix, sinó per un motiu més universal: perquè creiem que és d'estricta justícia ampliar aquesta inviolabilitat a tots els actes de reunió i associació pacífiques tal com avui reclama la consciència de la humanitat, recollida per les Nacions Unides, per l'Encíclica "Pacem in Terris" i per altres documents civils i eclesials.

SOLIDARITAT

d'aquests
En acabar la denúncia fets -pràcticament silenciats per la premsa- volem afirmar la nostra solidaritat: en primer lloc amb els presos que sofreixen en carn viva les conseqüències d'un acte que els Drets Humans reconeixen com a just i sabem a més, que alguns d'ells han estat maltractats a la Prefectura de Policia. En segon terme solidaritat amb les seves famílies angoixades per l'absència d'unes persones que no han fet res més que utilitzar un dret que els corresponia. I aquesta solidaritat enforteix la nostra lluita i la nostra esperança.

Barcelona, 1 de Novembre de 1973

CRISTIANS EN LLUITA PELS DRETS HUMANS

Els 113 detinguts de Santa Maria Mitjencera fem la següent declaració a la qual s'adhereixen altres presos polítics de Barcelona, adreçada a l'Assemblea de Catalunya, i a través d'ella a tot el poble, en ocasió del segon aniversari de la primera sessió de l'Assemblea de Catalunya.

Ens acusen de constituir la Comissió Permanent de l'Assemblea i creuen que empresonant-nos poden endarrerir la lluita del nostre poble per la llibertat i l'enderrocament de la dictadura. La nostra detenció ha desvetllat una resposta popular molt ampla i ha demostrat que l'Assemblea de Catalunya no és un grup format per unes persones o altres, sinó que la formen la gran majoria dels sectors democràtics de Catalunya. L'Assemblea de Catalunya no pot ser posada a la presó perquè és al carrer.

Interpretem les múltiples accions i altres proves de solidaritat de què hem tingut notícia -a les fàbriques, als barris, a les comarques, dels col·legis professionals, per part d'amplis sectors de l'Església Catalana, dels estudiants, etc.- no solament com una prova de solidaritat envers nosaltres, sinó també com un refermament de l'adhesió popular a la lluita per les llibertats democràtiques i nacionals que l'Assemblea de Catalunya expressa en els seus 4 punts programàtics:

- 1.- La consecució de l'Amnistia general dels presos i els exiliats polítics.
- 2.- L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical-, de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.
- 3.- El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per exercir el dret d'autodeterminació.
- 4.- La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

Des del 7 de novembre de 1971, aquests punts han estat presents en les nombroses lluites unitàries dutes a terme per diversos sectors del nostre poble i els han donat coherència i sentit polític convergent.

L'enfortiment de l'esperit solidari registrat aquests dies tant al carrer com a la presó és la millor garantia que el camí d'unir tots els sectors democràtics i antifeixistes en la lluita contra la dictadura és bo i ens portarà a la conquesta de les llibertats democràtiques i nacionals de Catalunya.

VISCA L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA!

Barcelona, 7 de novembre de 1973.

29 novembre 1973

avui

L'actualitat

Els fets de les últimes setmanes estan demostrant clarament, fins a quin punt el Govern Carrero és incapaç de tota iniciativa que pugui superar els greus problemes que per tot arreu l'assetgen. Recordem-ne simplement alguns: nacionalitats oprimides, relacions amb l'Església, amnistia, llibertat de reunió, associació i expressió, inflació, renovació de l'administració local, l'ensenyament, etc.

Aquesta problemàtica creix dia a dia, al no aplicar-s'hi solucions. Estem en uns moments en que la població -malgrat els soporífers administrats continuament pel règim- està arribant a la rotunda conclusió de que una societat dinàmica com es aquesta, no pot arrossar un pes mort, com és l'actual govern.

Ens acostem a la fi d'any, bon moment per a fer balanç del que ha estat 1973 i reflexionar sobre el col·lapse que s'acosta si d'una forma decidida i per a sempre no superem les velles formes dictatorials i restablím la democràcia, com corresponent a una societat autenticament civilitzada.

Procedència comarcal de les 113 persones detingudes el 28 d'octubre a la Parròquia de Maria Mitjancera i posteriorment empresonades a la Presó Model de Barcelona

Anoia.	1	Maresme.	3
Bages.	1	Noguera.	2
Baix Camp	3	Osona	1
Baix Ebre	1	Pallars Sobirà.	1
Baix Llobregat	14	Ribera d'Ebre	1
Baix Penedès.	4	Segrià	5
Barcelonès	54	Tarragonès.	2
Garraf	2	Vallès occidental	11
Gironès	3	Vallès oriental	4

El bisbe de Girona s'adhereix a la homilia del cardenal Jubany que el dia 12 de novembre condemnà l'empresonament dels 113 de Maria Mitjancera

El dia 17 de novembre, Jaume Gamprodon, bisbe de Girona s'adherí amb paraules energiques a la condemna feta pel Cardenal Jubany d'aquests fets. Recordem, que també el bisbe de La Seu d'Urgell s'identificà amb aquesta actitud.

Reproduïm alguns paràgrafs de la homilia del bisbe gironí:

"És un fet que sovint, massa sovint, hem de lamentar fets d'aquesta índole que a tots ens fan sofrir, el qual indica que a la nostra pau li falten columnes elementals com són les ciutades: el dret de reunió i d'associació."

"Amb serenitat, amb respecte, però també amb decisió, ens unim a les veus que s'aixequen demanant-los per a tots."

"El fet de que l'església gaudeixi d'ells com un privilegi, és ja una anomalia que la societat d'avui difícilment accepta i que es precisa resoldre convertint en normalitat aquests drets per a tots."

Vacil·lacions i arbitrarietats de l'actual administració de justícia

Des del dia 17 de novembre els 113 empresonats, anàren rebent auto de processament acusats de "reunió no pacífica" i es dictava "presó incondicional". Apart dels multats amb quantitats de 350.000, 300.000 i 200.000 ptes, els demás també en rebieren de 15.000 a 100.000 ptes.

El monjo de Montserrat, Ildefons Lobo, que fou detingut amb els 113, ha estat multat amb 200.000 ptes.

Quatre dies d'haver acordat la presó incondicional, fou concedida la llibertat provisional. La nit del dia 22 de novembre, quedàren en llibertat provisional 57 dels empresonats. L'ambient davant la Presó Model era d'eufòria. També a la Presó de Dones quedàren en llibertat les que encara estaven recluses.

L'endemà dia 23 de novembre la policia començà a detenir altra vegada als alliberats,

amb l'excusa de que al no pagar les multes, els calia ingressar altra vegada, per a pagar amb presó. Els coneguts advocats Solé Barberà i Leira Almirall foren empresonats. La notícia d'aquesta nova arbitrarietat oïrlà ràpidament, aixecant l'indignació de tothom. Per fi, el dia 28 de novembre han començat a presentar-se a la policia prestigioses personalitats dels 113 de Maria Mitjancera, que complirant dos mesos de presó per pagar les multes que els hi han estat imposades. Entre aquest primer grup de ciutadans, figuren el professor Jordi Carbonell i el Dr. Gutierrez Diaz.

-Consentirem que aquests homes passin el Nadal entre reixes ?

-Deixarem que els burocrates de la vella dictadura els empresonin durant dos mesos, simplement per manifestar el que sent tothom ?

-Estem segurs que no. Catalunya no ho consentirà!

El dia 23 de novembre els col·legis professionals d'advocats, aparelladors, arquitectes, enginyers i llicenciats de Barcelona, fan pública una nota, on conjuntament es manifesten en favor de les llibertats democràtiques.

"Preocupats pels recents fets als que ha fet referència l'eminentíssim i reverendíssim cardenal de Barcelona en la homilia del passat dia 20, estimem necessari expressar públicament:

-La nostra adhesió a les declaracions d'aquella homilia, expressió del pensament de l'Església en matèria de dret de reunió i associació.

-Expressar als poders la necessitat de recollir conforme a la declaració dels drets de l'home del 10 de desembre de 1948, els principis que informen els drets de reunió i associació comuns a tots els pobles.

-Sol·licitar a l'excelentíssim senyor president del Govern la concessió d'una àmplia amnistia per a tots els inculpats per aquests motius."

Als superiors de les ordres religioses de Catalunya, s'adhereixen a la homilia de Jubany

En la reunió periodica del mes de novembre que celebren els abats i superiors de les ordres religioses de Catalunya, acordaren adherir-se unanimitat al cardenal Jubany, en la declaració que feu del dret de reunió i d'associació el passat dia 12 de novembre.

L'adhesió comprèn la de l'Abadia de Montserrat i les ordres de caputxins, carmelites, claretians, escolapis, germans de les escoles cristianes, franciscans, jesuïtes, patls, salesians i el prebòsit de l'Oratori de Barcelona.

Protesta del Col·legi d'Advocats de Barcelona per l'empresonament dels multats de Maria Mitjancera.

La Junta del Col·legi d'Advocats de Barcelona ha fet públic una nota amb data 29 de novembre, en la qual, centrant-se en l'empresonament de vuit advocats, que figuren entre les persones detingudes en la Parròquia de Maria Mitjancera, acusats de "reunió no pacífica", multats governativament i actualment a la Presó Model de Barcelona, manifesta "la profunda preocupació i protesta per tal procediment."

En la Junta General Ordinària celebrada el mateix dia per aquest col·legi professional, amb el propòsit de renovar alguns alguns càrrecs, s'informà extensament de les diverses gestions realitzades prop l'administració i en favor dels empresonats. Es comprovà l'arbitrarietat que en tot moment ha donat proves el ministeri de Justícia i es ratificà la gestió de la Junta de Govern del Col·legi.

Campanya de Nadal en favor dels empresonats

Aquest Nadal els empresonats per defensar Catalunya, sigui quina sigui la seva ideologia, han de rebre l'agraïment i l'ajut de tots.

La dictadura continua empresonant a la gent, amb un gest que endevinem mecànic i mancat de convicció en aquests procediments...

Al seu davant, el poble de Catalunya, amb problemes punyents, idees i projectes d'avui, va arraconant les anacroniques restes d'una altra època. Aquest Nadal la solidaritat amb els empresonats, cal que sigui el termòmetre d'aquesta renovada i esperançada vitalitat cívica.

SOLIDARITAT AMB ELS EMPRESONATS - VISCA CATALUNYA - SOLIDARITAT AMB ELS EMPRESONATS -
VISCA CATALUNYA - SOLIDARITAT AMB ELS EMPRESONATS - VISCA CATALUNYA - SOLIDARITAT -
SOLIDARITAT AMB ELS EMPRESONATS - VISCA CATALUNYA - SOLIDARITAT AMB ELS EMPRESONATS -

La nota del Govern civil de Barcelona del 16 de novembre

Amb un cinisme extraordinari intentava justificar la detenció de les 113 persones reunides en la Parròquia de Str. Maria Mitjancera, com un servei realitzat en favor de la pau... Qualifica de "trist i lamentable" el que els locals de l'Església siguin oberts a tothom, per quan "les associacions, reunions i assemblees tenen el "cauce lícito" per a realitzar-se.

Formalitat Sr. Governador! Vostè no llegeix ni la premsa! Vostè no sap, que publicament, dia a dia, gent dels més diversos sectors reconeix que això no va. Que 1973 ja no és 1939, que cal acceptar d'una vegada els drets elementals de reunió, associació i expressió.

La nota que esmentem ha amenaçant...que és una pobre argumentació per a una societat com l'actual. El redactat és ridícul, "...s'impedirà amb tota energia qualsevol fet atemptatori..." És tot el que té per dir Sr. Governador? Per què no mira al seu entorn, toca de peus a terra i dona corda al rellotge que porta parat?

Fragments de la declaració pastoral de més de 300 eclesiàstics catalans, arran de la detenció i empresonament el passat 28 d'octubre de 113 persones a la parròquia de Maria Mitjancera de Barcelona. El document reflexa la decidida actitud per part del nostre clergat de complir amb el seu deure.

"Fets com els que van succeir el diumenge dia 28 d'octubre a la parròquia de Maria Mitjancera de Barcelona, amb els quals són conculcats drets fonamentals, manifesten una realitat que, una i altra vegada, és causa de reiterades i doloroses injustícies: la legislació de l'Estat espanyol, no garanteix de manera mínimament acceptable i eficaç, els drets d'associació, de reunió i d'expressió."

"Precisament a causa d'aquesta legislació es dona en el nostre país una situació que ens avergonyeix com a ciutadans: persones que, en altres països civilitzats, no sols circularien lliurement pel carrer, sinó que mereixerien ser elegides per a ocupar llocs de responsabilitat en el servei públic de la comunitat, aquí es veuen castigades, empresonades, tractades com si haguessin comès un crim i perjudicades en la seva integritat física o moral, i en la de les seves famílies. Això confirma a molts en la convicció que el poder polític és usafrau per determinats grups en profit propi, excolent-ne altres grups i persones per mitjans violents."

"A més, ens preocupa particularment que, en no poques ocasions, els detinguts hagin estat sotmesos a mals tractes i àdhuc a la tortura. Aquesta vegada tenim notícia que hi ha incoada una querella per aquest motiu."

"Una indicació del grau que assoleix entre nosaltres l'opressió, la trobem en el fet que ni la denúncia de la situació ara mateix al·ludida no té camins legals eficaços per a ser efectuada, i pot ser considerada ella mateixa com il·legal i, en el que els mitjans d'informació no puguin ocupar-se lliurement a aclarir els fets i a defensar l'honradesa de les persones en casos com aquest."

"...ens comprometem:

- a) A prosseguir i a continuar en l'acció de solidaritat ja viscuda en molts casos, que ha tingut per actors parròquies, associacions, collegis, moviments, zones pastorals, etc. quan i en la mesura que els esdeveniments han posat en joc la urgència d'una intervenció a favor de la justícia i de la llibertat conculcades per la legislació vigent.
- b) A obrir les portes de les esglésies i dels locals eclesiàstics, en tant que depenen de nosaltres, a totes les iniciatives que vagin d'acord amb els drets humans. Allò que ara apareix com un privilegi concordatari, al servei exclusiu de la nostra institució i de la nostra vida eclesiàstica, no és res més en veritat que un servei real fet als qui, en determinades circumstàncies, no troben altre camí per a exercir o no tificar els seus drets humans. En realitat el Concordat és dissortadament l'únic instrument jurídic que fa possibles àmbits legals de llibertat de cara a l'exercici de determinats drets humans fonamentals: de reunió, d'associació i d'expressió.

La guàrdia civil apallissa als detinguts en la manifestació de l'11 de nov. a Granollers

Es coneix amb certesa que foren maltractats els 35 detinguts en aquella manifestació i que alguns passaren més tard al dispensari. Un d'ells, Narcís Fradera de Mataró, quan ingressà a la presó de Barcelona, acusava fortíssims hematomes al pit, esquena i genolls.

Un nou cant d'esperança

Datat el 7 de novembre a la Presó Model de Barcelona, està circulant un estimulant himne, que recull l'actualitat política per la que travessa Catalunya.

CA-TA-LU-NYA TE-RRÀ NOS-TRA A-PI-NYATS COM TOTS ELS
VENTS VO-LE-JANT LA LLI-BER-TAT BARRES REI-XES
QUI-EM-PRE SO-NEN L'ES-PE-RIT MAI NO PO-DRAN CA-TA-
LANS EI-XAM-PLETA... PIT QUE NO-SAL-TRES SEM L'EI-
XI-DA CAN-TEM TOTS PER L'U-NI-TAT EN-DA-VANT LA
NOS-TRA LLUI-TA L'AS-SAM-BLE-AI CA-TA LU-NYA.
I AÉS-UN FET I SE-RAN FRUITS

lletra: Catalunya terra nostra,
apinyats com tots els vents.
Volejant la llibertat,
barres, reixes que empresonen
l'esperit mai no podran.

Catalans eixamplem pit,
que nosaltres som l'eixida.
Cantem tots per la unitat,
endavant la nostra lluita.
L'Assemblea i Catalunya,
ja és un fet i seran fruits.

1. La consecució de l'Amnistia general pels presos i els exiliats polítics.
2. L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació —inclosa la sindical—, de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.
3. El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
4. La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

Solidaritat amb:

Joan Josep Arnet	Comptable	Jordi Forcen	Administratiu	Rafael Mas	Enginyer
Domenech Armora	Químic	Francesc Frutos	Ag. de vendes	Josep Menes	Empleat
Francesc Arroyo	Paleta	Vicens Galiana	Estudiant	Andreu Moyano	Peó
Eulalia Berenguer	Planxadora	Gregori Gallego	Administratiu	Antoni Muñoz	Empleat
Magdalena Bosch	Psicopedagoga	Eduard Gil	Abenista	Andreu Nebot	Estudiant
Antoni Cantano	Construcció	Rafael Gómez	Empleat	Josep M. Obiols	Llicenciat
Jordi Carbonell	Llicen. Filosofia	Enric García	Estudiant	Joan Subirachs	Comerciant
Martí Carnicer	Administratiu	Montserrat Aviles	Advocat	Miquel A. Soriano	Arquitecte
Josep Lluís Carod	Estudiant	Alexandre Huerga	Empleat	Agustí de Semir	Advocat
Jordi Carrera	Administratiu	Albert Rius	Camperol	Jordi Parés	Enginyer
Salvador Casanova	Modelista	Josep Rius	Camperol	Arturo Perelló	Administratiu
Josep M. Castells	Administratiu	Joan Sanjuan	Perit	Joan A. Parpal	Enginyer
Bernardino Castro	Paleta	Miquel Sodupe	Aparellador	Joan Perdigo	Estudiant
M. Magdalena Clancenet	Mestressa de casa	Joan Ubach	Estudiant	Octavi Pellissa	Traductor
Alfred G. Clemente	Ad. Banca	Laura Tremosa	Enginyer	Miquel A. Soria	Mestre
Joan Ramon Colominas	Estudiant	Carles Santos	Músic	Pere Terredo	Administratiu
Lluís Colominas	Estudiant	Miquel Sellarés	Banca	Josep Solé	Advocat
Teresa Comas	Estudiant	Antoni Verdaguer	Encarregat	Lluís M. Xirinachs	Capellà
Salvador Corominas	Publicitat	Francesc Ruiz	Administratiu	Albert Vila	Mestre
Joan Creixell	Escriptor	Ricard Lobo	Eclesiàstic	Tomas Torres	Fotògraf
Pere Cullera	Ag. de vendes	M. Teresa Llorens	Bibliotecaria	Alfons Vidiella	Pastisser
Josep M. Escoda	Professor	Carmen Gratacos	Professora	Ramon Valleis	Mecànic
Lluís Escribano	Paleta	Jordi Creixans	Empleat	Pere Portabella	Director de Cine
Ramon Espasa	Metge	Antoni Gutierrez	Metge	Carles Prieto	Enginyer
Felix Ferrer	Paleta	Enric Leira	Advocat	Francesc Serrahima	Aparellador
Emili Ferrer	Anal. Financer	Pascual Martínez	Metallúrgic	Manel Pages	Perit
Albert Fina	Advocat	Vicens Liguette	Llicenciat	P. Antoni Rulz	Administratiu
Francesc Folch	Economista	Montserrat Llovet	Bibliotecaria	Enric Pascual	Comerciant
Josep Ayza	Pescador	Nuria Llopis	Estudiant	Carles Quingles	Representant
Manel Alvarez	Electricista	Ramon Majo	Empleat	Roser Vendrell	Mestressa de casa
Manel Bravo	Paleta	Conxol Maqueda	Advocat	Josep M. Vidal	Economista
Saturnino Bernal	Químic	Joan Mayoral	Mecànic	Jordi Sabartes	Aparellador
Montserrat Camerassa	Administratiu	Josep Medina	Metallúrgic	Celestino Regué	Metallúrgic
Dolors Doucastella	Escriptors	Joan R. Morante	Estudiant	A. Joan Ricart	Publicitat
Marcel Cirera	Estudiant	Antoni Martínez	Empleat	Jesus Salvador	Professor
Clemente Fargué	Relloger	Manel Martínez	Peó	Assumpció Salles	Advocat
Roc Fuentes	Banca	Pio Morera	Mestre	Enriqueta Riballada	Mestressa de casa
Josefa Garcia	Administrativa	Magda Oranichs	Advocat		

EXIGIM LA SEVA LLIBERTAT!

ASSEMBLEA DE CATALUNYA / Novembre 1973

ASSOCIATION INTERNATIONALE DES JURISTES DÉMOCRATES
INTERNATIONAL ASSOCIATION OF DEMOCRATIC LAWYERS

49, avenue Jupiter, 1190 Bruxelles - Belgique - Tél. : 45.14.71
Adresse télégraphique : Interjurist Bruxelles

L'AFFAIRE DES 113 DE BARCELONE

Rapport sur la mission d'information
accomplie du 19 au 23 novembre à Barcelone
par Me Ugo IANNUCCI et Me Nicole AMADEO
Avocats à la Cour d'Appel de Lyon

Le dimanche 28 octobre à 9 h 30 du matin, la police faisait irruption dans une église de Barcelone et arrêtait 113 personnes qui étaient réunies dans un local annexe.

Ces 113 personnes appartenaient à plus de 60 organisations professionnelles et politiques représentant différentes tendances de l'opposition en Catalogne.

Les circonstances qui entourent ces arrestations, les inculpations et le début de l'instruction ont suscité une vive et légitime préoccupation en Espagne et à l'étranger. C'est dans ces conditions que l'Association Internationale des Juristes Démocrates a chargé Me Ugo Iannucci et Me Nicole Amadeo, avocats à la Cour d'Appel de Lyon, d'une mission d'information qu'ils effectuèrent du 19 au 23 novembre 1973.

Nous publions ci-après le rapport de cette mission rédigé par Me Iannucci.

Ce rapport est suivi d'un commentaire de Me Nicole Amadeo sur quelques aspects essentiels de l'ordre juridique actuel en Espagne.

RAPPORT DE Me UGO IANNICCI

Invités par l'Association Internationale des Juristes Démocrates, nous nous sommes rendus, Maître Nicole Amadeo et moi-même, à Barcelone où nous avons séjourné du lundi 19 novembre au vendredi 23 novembre.

Nous avons pris successivement contact avec :

- Les confrères chargés de la défense des 113
 - Le Consulat Général de France
- Le Secrétaire particulier du Cardinal Jubany
 - Le Recteur de l'Ordre des Avocats
 - Les familles des détenus
 - L'Abbé de Montserrat
- Le Juge d'Instruction de service numéro 14
- Le "Président de l'Audience" et le "Président Territorial", en fait les plus hauts magistrats de la ville
- Le responsable des services juridiques du Gouverneur Civil

Nous avons pu, en outre, assister, devant la prison Modelo, dans la nuit du 22 au 23, à la libération de la plupart des détenus (sauf 36), et nous entretenir avec eux.

De l'ensemble de ces visites, de ces entretiens, et de ces contacts, nous rapportons les informations et les observations suivantes.

LA REUNION

Le dimanche 23 octobre 1973 vers 9H30, les policiers, armes et matraques à la main, faisaient irruption dans l'église "Santa Mediana de Todas las Gracias", traversèrent la nef où la messe était célébrée et se dirigèrent vers une salle située au premier étage.

Une réunion s'y tenait, groupant environ 150 personnes.

Elle avait pour but de préparer la deuxième réunion plénière de l'Assemblée de Catalogne.

Cette Assemblée s'était réunie pour la première fois le 7 novembre 1971 et avait adopté une plate-forme unitaire de toute l'opposition en Catalogne : concrétisée par les 4 points suivants :

1. Amnistie générale pour tous les prisonniers et exilés politiques.
2. Droit d'exercer les libertés démocratiques fondamentales -liberté de réunion, expression, d'association, droit de grève, etc...
3. Rétablissement provisoire des institutions et des principes énoncés dans le statut de Catalogne de 1932 comme expression concrète du droit d'autodétermination.
4. Libération de l'occupation de tous les peuples de la péninsule pour la démocratie.

L'ARRESTATION

L'intervention de la police fut brutale. Les policiers excités, agressifs, le doigt sur la détente de leurs armes, frappèrent plusieurs personnes dont le professeur Jorge Carbonell.

Une trentaine de personnes parvinrent à s'échapper.

Les 113 appréhendés provenaient de tous les secteurs socio-professionnels. On y trouvait :

- des ouvriers (maçons, métallos, mécaniciens, ...)
- des employés
- des membres des professions libérales (8 avocats, des ingénieurs, des médecins, des architectes, ...)
- des commerçants, dont un pâtissier
- des étudiants et enseignants
- des paysans
- des cinéastes, écrivains, musiciens
- deux religieux, etc...

54 de ces personnes étaient originaires de Barcelone et de sa banlieue. Les autres venaient de toutes les régions de Catalogne.

Les 113 appartenaient pour la plupart à plus de 60 organisations politiques ou professionnelles.

Parmi les organisations et pour en montrer l'extrême diversité, on peut citer :

- L'Assemblée des Intellectuels Catalans
- Le Front National de Catalogne (marxiste nationaliste)
- L'Union Démocratique de Catalogne (démocratie chrétienne)
- Gauche Républicaine de Catalogne (gauche radicale)
- Mouvement Socialiste de Catalogne (parti socialiste nationaliste)
- Parti Carliste
- Parti Socialiste Unifié de Catalogne (communiste)
- Groupe de Chrétiens non alignés politiquement
- Communauté Chrétienne de base
- Solidarité Ouvrière de Catalogne
- Union Générale des Travailleurs
- Commissions Ouvrières
- Parti Socialiste Ouvrier Espagnol
- Drapeau Rouge
- Commission de Solidarité
- Groupe de Juristes Démocrates
- Commissions de quartiers
- Commissions des enseignants
- Parti Ouvrier Révolutionnaire (trotskyste)
- Parti Socialiste de Libération Nationale, etc...

LA PHASE POLICIERE

Les 113 furent gardés à vue, dans les locaux de police, pendant trois jours, y compris les deux religieux Lobo et Xirinachi.

Ce dernier fut le témoin des sévices infligés à Jorge Carbonnell, lequel avait déjà été détenu en janvier 1971.

Carbonnell se vit infliger le supplice de la "cigogne" pendant plusieurs heures (le détenu, dont les mains sont attachées derrière les genoux, est obligé, sous les coups, d'effectuer de petits bonds en avant). On l'insulta ("fils de putain, cocu"), on menaça de le défenestrer et d'appréhender sa femme et ses enfants. On s'acharna particulièrement sur lui parce qu'il répondait aux questions des policiers uniquement en catalan.

Il obtint de se faire examiner par un médecin et déposa plainte pour mauvais traitements entre les mains du juge d'instruction de service.

Les deux religieux furent relâchés, la hiérarchie catholique s'étant opposée à leur incarcération, en vertu du Concordat.

L'un d'eux nous a dit avoir observé la grève de la faim pendant toute la durée de la garde à vue.

Les autres furent présentés au Juge d'Instruction de service, le juge n° 12, dont il nous fut assuré qu'il est un fasciste zélé. Ce juge ordonna la détention dans l'attente de la décision que pourrait prendre ultérieurement le Juge de l'Ordre Public de Madrid, chargé véritablement d'instruire cette affaire.

Les dossiers préparés par la Préfecture de Police de Barcelone indiquaient qu'une amende élevée était infligée à chacune des personnes arrêtées, et ce en vertu de la loi sur l'ordre public du 30 juillet 1959 modifiée par celle du 21 juillet 1971.

Chacune de ces sanctions financières, infligées par la police elle-même visait :

1. la participation à une réunion illégale ayant pour but de lutter contre le gouvernement et de semer la discorde entre les Espagnols.
2. les antécédents de l'intéressé.

L'un se voyait reprocher d'avoir reçu, en qualité d'avocat, des honoraires d'ouvriers communistes (A. Semir). L'autre, avait adressé en ... 1967 un télégramme réclamant la libération de certains détenus (Alberto Fina Sangla). Un troisième (Xirinachi) aurait prononcé en chaire une homélie subversive, etc...

LES REVIREMENTS DU JUGE DE L'ORDRE PUBLIC

L'inculpation était fondée sur l'article 166 du Code Pénal qui réprime le délit de "réunion non pacifique". Il était également précisé dans les réquisitions du Juge de l'Ordre Public n° 2 qu'il existait des "indices rationnels de criminalité à l'encontre des 111".

Le Juge accorda cependant la liberté provisoire sous caution le 12 novembre. Cependant, dès le 13 novembre, à la suite d'un appel du Procureur, ce même juge reforma sa propre décision en invoquant notamment le fait que des manifestations avaient eu lieu, des écrits clandestins diffusés, et que la détention s'imposerait tant que la situation ne serait pas "complètement normalisée".

Ainsi, les détenus se voyaient imputer les troubles apportés à l'ordre public par leur arrestation !

LES REACTIONS SUSCITEES PAR CES EVENEMENTS

Les autorités se rendirent compte immédiatement de ce que l'Assemblée de Catalogne n'était pas décapitée par ces arrestations.

Dès les 29 et 30 octobre, des tracts faisaient connaître à la population la liste complète et la profession des démocrates détenus.

Dès le 30, la Commission Permanente de l'Assemblée de Catalogne a pu se réunir. Des grèves ont eu lieu notamment à l'usine Siemens. Des assemblées de médecins, d'architectes, d'étudiants se tiennent rapidement.

Les autorités ne dispersèrent pas ces nouveaux détenus politiques. Ils rédigèrent, le 7 novembre, une déclaration affirmant que "l'Assemblée de Catalogne ne peut être emprisonnée car elle se trouve dans la rue".

Des manifestations importantes le confirmèrent, dimanche 11 novembre, dans les localités de Vic, Granollers et Ametlla del Valls.

Le Gouverneur Civil de Barcelone, dans son communiqué public, a reconnu "qu'un groupe important de personnes" avait participé à ces "manifestations subversives".

Le Juge de l'Ordre Public n° 2 de Madrid, dans un document figurant au dossier, indique que "15.000 personnes approximativement étaient rassemblées à Vic et que la police avait retenu 3.000 cartes d'identité. Ce même magistrat évoque une manifestation de jeunes devant la prison Modelo aux cris de "Libérez Camacho", "Statut de 1932".

Il nous a été indiqué que l'appel du procureur à l'encontre de la décision de libération provisoire, aurait été imposé, en partie par les fortes pressions de la police.

Cette pression policière s'est exercée également à l'encontre de la presse. Un journaliste nous a confirmé que les services officiels ont ordonné, aux directeurs de journaux, de ne rien publier sur cette affaire avant le communiqué du Gouverneur Civil.

L'ATTITUDE DE L'EGLISE

En fait, ce communiqué répliquait surtout à l'homélie du Cardinal Jub. ay, qui posait en termes très nets, le problème de l'exercice des libertés.

Le Cardinal a caractérisé l'intervention de la police, à l'intérieur d'une église, "d'événement triste et lamentable". Il a souligné que la liberté de réunion et d'association constituait l'un des droits naturels de l'homme que l'Encyclique "Pacem in Terris" qualifie d'universels et inviolables.

Il lui est apparu "urgent de donner à notre pays une organisation juridique qui réponde aux désirs si amplement et si profondément ressentis par notre peuple".

Il a exprimé l'idée que les actions policières dans les lieux sacrés pouvaient être préjudiciables au Concordat.

LE CONCORDAT A-T-IL ETE VIOLE ?

Le Gouverneur Civil, en invoquant la notion 'd'urgence', prétend avoir respecté le Concordat. Il se réfère à l'article 22 alinéa 3.

Cet article est ainsi libellé :

"Sauf en cas d'urgente nécessité, la force publique, ne pourra pas entrer dans les édifices ci-dessus mentionnés (églises, cimetières, cures, etc..) pour l'exercice de sa fonction, sans le consentement de l'autorité ecclésiastique compétente".

Mais le paragraphe 4 de l'article 22 prévoit, en cas d'intervention policière, soit l'accord préalable de l'ordinaire, soit en cas d'impossibilité absolue de le faire, l'information immédiate du même ordinaire.

En l'espèce, la police qui surveillait l'édifice depuis des heures, avait la possibilité de solliciter le consentement de l'autorité ecclésiastique.

Après l'intervention, cette autorité n'a pas été informée.

Le Concordat a donc été violé. C'est la thèse soutenue devant nous par l'Abbé de Montserrat.

Au moment des faits, un envoyé du Vatican se trouvait à Madrid. Etait-ce pour adapter le Concordat, en établir un nouveau ?

Les diverses manifestations enregistrées en novembre (prises de position d'évêques, incidents à Zamora, etc..) laissent apparaître qu'une grande partie de l'Eglise, surtout en Catalogne, redoute un accord actuel entre le Vatican et le Gouvernement. Un nouveau concordat, ou un accord quelconque, constituerait un "certificat de bonne conduite", une caution morale à un régime qui aspire à se faire admettre dans le Marché Commun.

D'autres prélats catalans, l'évêque de Gérone et celui d'Urgel ont, à leur tour, approuvé l'homélie du Cardinal Jubany.

Ces prises de position de la hiérarchie répondaient à l'attente exprimée par plus de 300 prêtres catalans, lors d'une Assemblée réunie le 8 novembre.

"Si nos évêques prenaient maintenant acte de la violation des locaux ecclésiastiques, théoriquement protégés par le Concordat, et des souffrances, qui découlent de cette violation pour les personnes concernées, et s'ils dénonçaient sous forme concrète et dans un langage transparent, la situation d'injustice impliquée dans ces faits, nous nous trouverions à leurs côtés..."

Ces prêtres s'engageaient à ouvrir les portes des Eglises à toutes les initiatives qui s'accordent avec les droits humains.

"Ce qui maintenant apparaît comme un privilège exclusif de notre institution et de notre vie ecclésiastique deviendra un service réel aux pauvres..."

Il nous a été confirmé par d'autres prêtres que les églises devaient permettre de tourner l'interdiction de se réunir à plus de 20 personnes, imposée sinon par la loi, du moins par la Jurisprudence.

De même, les collèges professionnels (architectes, médecins, ingénieurs, avocats...) retournent également leurs privilèges contre un régime qui opprime le plus grand nombre.

LE ROLE DES AVOCATS

Le Collège des Avocats de Barcelone est la vivante illustration de cette théorie.

Dans un immeuble neuf construit par lui, au centre de la ville, hors des palais de justice, le Collège réunit les conditions matérielles propres à assurer son indépendance.

Dès le 31 octobre, 300 parents et familiers des détenus se réunissaient dans les locaux du Collège, en compagnie des avocats chargés de la défense des 113.

Nous avons assisté durant notre séjour, à plusieurs de ces réunions au cours desquelles les informations étaient données, les collectes réunies, la solidarité organisée, la défense collective élaborée.

La défense des 113 est assurée par 48 avocats, membres de la Commission de Défense des Droits de l'Homme et du Libre Exercice professionnel (environ 50 avocats en font partie).

Cette commission a un représentant au sein du Conseil de l'Ordre.

Une conférence de presse a eu lieu le mercredi 21 novembre.

Le Conseil de l'Ordre, en dépit des réticences du Bâtonnier, décida de convoquer pour le 29 novembre une assemblée générale de tous les avocats avec, à l'ordre du jour, un point unique : la détention de 8 avocats et de 105 autres personnes.

Par ailleurs, la visite de certains cabinets, au sein desquels les avocats sont associés, nous a révélé que l'exercice de la profession s'effectuait, en dépit de la dictature, sous des formes originales, et audacieuses (statuts stipulant que le Cabinet se consacrerait exclusivement à la défense des intérêts des ouvriers. Exercice dépersonnalisé, salles d'attente couvertes d'affiches et d'informations...).

Au cours de la nuit du 22 au 23 novembre, alors que le Juge n° 2 avait ordonné la mise en liberté des détenus, nous avons pu vérifier concrètement le dévouement de ces avocats, leur opiniâtreté et les liens très étroits qui les unissent aux familles des détenus.

Ces dernières sont restées toute la nuit devant la prison, car les libérations s'effectuaient au compte-gouttes, familles et avocats ont ainsi manifesté presque silencieusement - car les discussions allaient bon train devant la prison.

Les avocats n'avaient cessé de rendre visite au Juge de service afin que les libérations soient accélérées. Nous sommes intervenus dans le même sens.

Au moment de notre départ, le vendredi 23 novembre, 35 personnes restaient encore détenues. Leur libération était cependant annoncée comme imminente.

Cependant à l'aéroport même, un confrère nous avisa que la police, courroucée par la décision du Juge n° 2, avait arrêté nos confrères A. Semir et Cejra sous prétexte qu'ils n'avaient pas payé l'amende fixée par la police elle-même.

L'ORDRE JURIDIQUE ESPAGNOL

COMMENTAIRE DE Mr NICOLE AMADEO

La première et en fait la seule préoccupation de l'Etat espagnol est sa propre conservation.

Tout acte, toute idée susceptible de contrarier l'ordre établi doit pouvoir être découvert et sanctionné par l'Autorité.

L'exercice des libertés privées ou publiques est une menace permanente. Aussi, le problème a-t-il été résolu. Il n'y aura pas de liberté.

Les Espagnols ne pourront travailler, aller et venir, se réunir, penser même sans être constamment contrôlés.

L'Etat est omnipotent et ne concède aucun droit, aucune liberté, aucune garantie.

A. ABSENCE DE CONSTITUTION

L'ordre juridique espagnol n'a pas de base populaire. Seuls deux textes fondamentaux, la loi du 17 juillet 1945, appelée le Fuero de los Españoles, modifiée par la loi du 10 janvier 1967 énoncent de grands principes inap-
pliqués et inapplicables.

C'est ainsi qu'elles visent en leur intitulé "Le respect de la dignité, de l'intégrité et de la liberté de la personne", mais ne prévoit aucun moyen pour assurer cet objectif.

Les articles 12 et 21 de la loi organique proclament dans un sens positif et sans limitations concrètes les droits d'expression, de correspondance, de domicile, de réunion, d'association, de sécurité, de garantie pénale, mais ce sont là termes trop généraux qui ne recouvrent aucune réalité.

En fait, le "Fuero de los Españoles" avoue son impuissance et s'il institue le pouvoir judiciaire garant de la légalité, force est de constater qu'en Espagne il n'existe pas de séparation, mais une "coordination des pouvoirs".

L'autorité gouvernementale pourra ainsi prendre toute les dispositions qui lui paraîtront nécessaires sans se poser le problème de leur constitutionnalité.

La meilleure illustration de ce phénomène est sans doute l'examen de droit de réunion.

Ce fait, outre qu'il rappelle le caractère kafkaïen de la répression franquiste, souligne également que le pouvoir est désorienté par la force de l'opposition, par son profond enracinement dans la vie sociale.

Les magistrats de Barcelone qui nous ont reçu, ont tenu à nous dire qu'ils avaient fait tout ce qui était en leur pouvoir pour aboutir à la libération des 113. Ils tenaient manifestement à se démarquer des magistrats zélés, tel que le fameux n° 12 et des magistrats des juridictions d'exception.

L'existence d'un courant démocratique à l'intérieur de la magistrature est attesté par la publication annuelle, anonyme et clandestine, d'un opuscule dénonçant l'absence d'un "Etat de Droit".

En 1971, l'ouvrage était intitulé "Le Gouvernement et la Justice".

En 1972, "Justice et Politique".

Ces ouvrages mériteraient d'être traduits et diffusés dans d'autres pays que l'Espagne.

QUELQUES OBSERVATIONS

1. La vie judiciaire en Espagne se caractérise par un état d'insécurité, sanctions administratives et judiciaires peuvent se cumuler.

Des contradictions apparaissent toutefois à l'intérieur même du système judiciaire et du pouvoir.

En réalité, le décalage entre des structures politiques rétrogrades et oppressives, et l'aspiration de la majorité des Catalans, ne cesse de s'accroître.

2. Les prises de position de l'Eglise, des Collèges professionnels, de certains magistrats, des mouvements clandestins, de l'Assemblée de Catalogne vont dans le sens d'une démocratisation urgente du pays. La possibilité d'un changement politique pacifique apparaît évidente.

Le Gouvernement pour tenter de limiter l'ampleur du mouvement le qualifie de "séparatiste" et de "communiste". L'affaire des 113 est la meilleure réfutation de cette thèse.

Les personnes libérées nous ont affirmé avec force que l'unité avait encore fait des progrès importants pendant la détention.

3. Le régime ne peut se permettre à l'intérieur le moindre relâchement bien qu'il cherche à l'extérieur à faire oublier la réalité de la dictature.

Ce durcissement se traduit par la violation des lieux sacrés, la remise en cause des privilèges accordés aux collèges professionnels, une répression accentuée (ex : le Procès Camacho).

A l'inverse, outre les possibilités offertes par la lutte clandestine, les institutions bénéficiant de privilèges (églises, collèges professionnels, etc..) permettent au peuple catalan de se réunir et de s'exprimer dans une relative impunité.

Le "Fuero de los Espanoles" en son article 16 proclame :

"Les Espagnols pourront se réunir librement à des fins licites dans le respect des lois", possibilité générale et disposition généreuse qui se heurte aussitôt à la définition donnée par la loi du 15 juin 1880. Est considéré comme réunion publique, "celle qui réunit plus de 20 personnes". La possibilité de réunion est surtout anéantie par le principe de l'autorisation préalable instaurée par la Loi du 20 juillet 1939.

Dès que 20 personnes auront à se réunir, il faudra que le Gouverneur Civil de la Province ou son délégataire en soit informé.

Le but de la réunion, l'identité des orateurs, leur ordre d'intervention seront communiqués à l'administration qui est obligée de donner son accord ou poser son veto dans un délai déterminé.

Enfin, dans l'hypothèse où la barrière de cette autorisation préalable serait franchie, il ne faut pas oublier qu'à tout moment la réunion peut être suspendue en application de l'article 15, de la Loi d'Ordre Public du 17 juillet 1959 modifiée par celle du 21 juillet 1971.

Article 15 : "Les plus amples facultés sont accordées aux autorités gouvernementales, administratives, pour éviter qu'à aucun moment ne soient perturbées la paix et la tranquillité publique".

Avant, pendant, après, l'exécutif présent a son appréciation souveraine et sans contrôle.

Les Espagnols ont été obligés de tourner ces interdictions, ces restrictions, ces étranglements sur droit de réunion.

Ils se rendent à l'église, se retrouvent dans les collèges professionnels ou encore sur les terrains de football. Le match qui oppose les équipes de Madrid et de Barcelone sera aussi pour les spectateurs un moyen d'expression, une manifestation politique.

Mais, ces possibilités de réunions sont précaires.

En principe, le Concordat confère à l'Eglise espagnole un droit d'asile, mais la loi d'Ordre Public prévoit que l'autorité civile pourra intervenir en cas d'urgence, notion laissée à la discrétion de l'administration.

D'autre part, l'Etat a perçu le danger que pouvaient représenter pour lui les collèges professionnels et s'emploie actuellement à faire paraître une loi qui restreindra considérablement leurs possibilités.

B. ABSENCE DE PROTECTION JUDICIAIRE

Depuis deux ans, paraît, bien sûr sous forme anonyme et éditée clandestinement, une brochure mise au point par des magistrats tant du siège que du parquet qui dénoncent la mission que remplit la justice en Espagne : véritable "bras séculier de l'Exécutif". Les magistrats sont nommés et déplacés au gré du pouvoir. Les tribunaux sont multiples et le plus souvent d'exception.

Le Tribunal militaire siège en permanence et pour des faits souvent étrangers à l'armée. Le Tribunal d'Ordre public, créé le 2 décembre 1963, est présenté et fonctionne comme une juridiction "ordinaire".

Sa compétence est tellement étendue qu'il peut connaître de toute "infraction" au mépris des droits élémentaires de la défense.

La procédure qui est suivie n'offre aucun recours. Ainsi, le principe de double juridiction est vidé de toute substance.

Lorsque, par exemple, le Fiscal, sorte de procureur général attaché au TOP fait appel d'une mesure ordonnée par l'un des deux seuls juges d'instruction de cette juridiction, son action aura pour effet de ramener le dossier par devant le magistrat qui a pris la décision et devra par la force des choses se déjuger.

Le système de preuves n'apporte non plus aucune garantie. Il repose essentiellement sur la notion de soupçon et des décisions judiciaires sont assises sur "des indices de criminalité". Bien que la construction juridique soit aménagée pour étrangler au mieux tout espoir de liberté, les tribunaux trouvent encore moyen de donner à la loi une interprétation étroite et répressive. C'est le cas notamment de la jurisprudence en matière de Droit du Travail.

La législation espagnole interdit, en principe, le licenciement. Cependant, l'abandon de poste pourra entraîner le congédiement immédiat. C'est ainsi que dans l'hypothèse d'une arrestation, même pour une vérification, cette mesure sera possible. En effet, le Tribunal Suprême, pendant de notre Cour de Cassation, a précisé qu'en cette hypothèse il y avait abandon volontaire de poste car si le détenu n'a pas désiré arrêter son activité, il a voulu l'acte qui a motivé son incarcération et par là même envisager l'abandon de son poste.

Lorsque, "par impossible", l'autorité judiciaire estime qu'aucune infraction n'est réalisée, sa décision ne signifie pas qu'aucune sanction ne sera rendue.

En effet, l'exécutif possède, à sa disposition, un véritable arsenal de textes qui lui confie pouvoir de sanctionner des agissements lui paraissant contraires à l'ordre établi.

Elle exigera de fortes amendes qui, à défaut de paiement rapide, seront remplacées par un emprisonnement de 1 ou 2 mois. Bien évidemment le recours prévu en la matière n'est accompagné d'aucun effet suspensif et saisi l'autorité même qui a pris la mesure.

EL SECRETARIAT DE LA COMISSIÓ PERMANENT DE L'ASSEMBLEA DE C., INBOUR EN LLUIS Mª XIRINACS REFUSA LA IL·LEGALITAT FEIXISTA.

Detingut el gener del 1971, per una vaga de fam de 21 dies, en la que es solidaritzava amb els bascos processats a Burgos i feia una crida a totes les forces cíviques i polítiques de Catalunya, per tal que el poble prengués consciència del seu dret d'autodeterminació.

Detingut el 12 de novembre del 1972, a Ripoll, en la celebració del primer aniversari de la I Sessió Plenària de l'Assemblea de Catalunya, fou tralladat a la presó de Zamora, per haver refusat el pagament d'una multa de 50.000,-ptes. Féu una vaga de fam i ce sat que al seté dia el va posar en estat de coma, motivant el seu alliberament.

Convocat per dues vegades, abril 1972 i abril 1973, a judici pel TOP, ha refusat les citacions per considerar-les il·legals. ("Només un tribunal català, nascut d'una ordenació democràtica del meu poble, té dret a judicar-me").

Novament detingut en els fets de Maria Mitjancera, li fou imposada una multa de 350.000,-ptes.

DECLARACIÓ DE LLUIS Mª XIRINACS. DES DE LA PRESÓ MODEL, EN INICIAR LA VAGA DE FAM.

Avui, dia 1 de desembre del 1973, a la presó Model de Barcelona, en presó preventiva, tot esperant judici del TOP per "propaganda il·legal", fixat per el 26 de gener del 1974, he decidit de començar una vaga de fam.

Aquesta decisió és greu i ha estat llargament meditada.

No puc acceptar que no siguin reconeguts els drets a la llibertat d'expressió, de reunió i d'associació. Lluito, identificat amb els principis de l'Assemblea de Catalunya, perquè poguem recuperar les llibertats nacionals, polítiques i sindicals de que som privats.

Actualment, hi ha una llarga llista de persones empresonades, perquè han defensat i han tractat d'exercir aquests drets. Amb la vaga de fam em solidaritzo amb les campanyes en curs, endegades per aconseguir l'alliberament d'aquests presos, entre els quals compto. Veig que he de refusar un sistema que refusa els drets més elementals.

No accepto la meua detenció ni la de cap dels 113, que per igual causa som a la presó. Abans de la nostra llibertat, no pararé la vaga. Les famílies dels 113 han presentat a la Conferència Episcopal un document demanant que faci la seva petició d'amnistia i de reconeixement dels drets conculcats pel règim. Més de 353 sacerdots de tot Catalunya han expandit una llarga reflexió pastoral afirmant aquests drets i principis amb tota gosadia. El Cardenal de Barcelona i el Bisbe de Girona

han dit ben clar en sengles homilies: "Cal garantir per a tots, no només per l'Església, els drets fonamentals". S'hi han adherit d'altres Bisbes, com el de la Seu d'Urgell, i els Superiors d'Ordres Religioses de Catalunya. L'Església vol per a tot el poble el privilegi de la dignitat humana. Espero que la Conferència Episcopal Espanyola es definirà també per aquest sentit.

Enceto, doncs, en Advent de fam amb l'esperança d'un Nadal de llibertat enceto un desembre de dificultats per arribar a un Any Sant de vera fraternitat entre els homes. Que els símbols d'aquestes festes que s'apropen s'omplin de realitats de carn i de sang.

Espero un canviament, una autèntica conversió dels responsables de l'actual estat de coses, quan encara hi ha oportunitat.

Per a mi no hi haurà Nadal ni Any Nou si ells no fan realitat l'alliberament que el poble demana : tots ll3 al carrer.

Lluís Mª Xirinacs

Barcelona, 1 de desembre del 1973

L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA PER LA LLIBERTAT DE CAMACHO I ELS SEUS COMPANYS. PER L'AMNISTIA I LES LLIBERTATS.

L'AC, davant la imminència del judici als 17 de Carabanchel, Camacho i els seus companys, acusats de reunió de la Coordinadora General de Comissions Obreres i per als qui es demanen penes de presó de fins a 20 anys, recull i fa seva la crida que les C.O. han fet pel dia 12 de desembre a una jornada d'acció i de denúncia, de cara a formalitzar l'exigència de llibertat per aquests treballadors, defensors decidits de la seva classe.

El govern intente amb aquest judici donar un cop que escanci el moviment obrer i escarmenti a tots els treballadors per tal que es resignin a la seva situació de manca de tots els drets fonamentals: drets de reunió, drets d'assemblea i de vaga, dret a un sindicat de classes, etc.

Els altres judicis ja anunciats - consell de guerra als obrers de la Tèrmica de Sant Adrià, consell de guerra als acusats de pertanyer al MIL (per un dels quals es demanen dues penes de mort), judici i processament contra els 113 catalans acusats de formar la Comissió Permanent de l'AC - van cap el mateix camí: negar tota llibertat, evitar tota acció cap a aconseguir els drets polítics més elementals, destruir tota organització que lluiti pels interessos polítics o materials del poble.

El govern vol també amb aquesta repressió endurida paraitzar les contínues lluites - El Prat, Astúries, Cuipúscoa, ensenyants, professionals, Zamora, ... - i crear així les condicions més favorables per a poder coronar, contra la voluntat evident del poble, en Juan Carlos com a rei, en l'intent de continuar sota una dictadura monàrquica la dictadura franquista.

A aquest intent l'AC oposa l'alternativa democràtica definida pels 4 punts.

Es per tot això que el judici als 17 de Carabanchel sobrepassa l'estricta marc obrer per a convertir-se en una qüestió de totes les nacions i pobles de l'estat espanyol, de tots els ciutadans, de tots els que patim l'opressió i la manca de tota llibertat.

L'Assemblea crida a tots els ciutadans de Catalunya a afeegir-se a la jornada del dia 12 participant activament en la denúncia del intent de la dictadura, trobant cara sectors obrer, estudiant, professional, ensenyant, camperol - les seves formes pròpies de participació a aquesta jornada tot i exigint conjuntament l'alliberament de Camacho i els companys, l'amnistia per tots els presos polítics, les llibertats sindicals, polítiques i nacionals.

LLIBERTAT PER A CAMACHO I ELS SEUS COMPANYS

NO AL PROCESSAMENT DELS 113

LLIBERTAT PER A TOTS ELS PRESOS POLITICS

LLIBERTAT PER AL POBLE

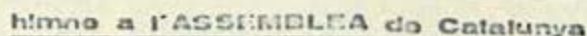
VISCA L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

Desembre del 1973.

Secretariat de la Comissió Permanent del'AC

ASSEMBLEA DE CATALUNYA

Comissió de PERPINYA

Bulllett d'informacio

N ° 3 . JULIOL 1974

COMUNICAT DE LA X^a REUNIO DE LA COMISSIO PERMANENT DE
L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

La Comissió Permanent de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA ha celebrat la X^o reunió plenària i ha acordat de difondre àmpliament aquest Comunicat per tal que sigui conegut i discutit per tots els sectors socials i d'opinió que d'una manera o altra se senten compromesos en la lluita de convergència unitària pel restabliment de les llibertats polítiques i nacionals de Catalunya. Aquesta convergència ha estat definida pels quatre punts programàtics aprovats en la 1° Sessió de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA del 7 de novembre 1974.

- 1º. La consecució de l'Amnistia general pels presos i exiliats polítics.
- 2º. L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertats de reunió, d'expressió, d'associació - inclosa la sindical -, de manifestació i drets de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.
- 3º. El restabliment provisional de les Institucions i dels principis configurats en l'Estatut d'Autonomia del 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
- 4º. La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

La Comissió Permanent ha examinat autocríticament la seva activitat durant el darrer període, i ha aprovat diverses mesures de manera que aquesta reunió constitueixi un nou punt de partida per al reforçament de la seva tasca unitària.

També ha examinat la situació política i ha constatat que s'està fent una progressiva extensió de les lluites populars i que al mateix temps sorgeixen nous elements de crisi per al règim franquista.

La Comissió Permanent ha recollit amb atenció i entusiasme les informacions que donen constància dels avanços democràtics dels pobles de Portugal en el procés de liquidació del salazarisme i del colonialisme. Per això, saluda al poble germà, l'exemple del qual esdevé un ajut inestimable a les nostres lluites, i demana un esforç per assolir una major relació de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA amb el poble portuguès.

clam

Nº 15 Setembre 1974

butlletí d'informacions catalanes

editat per * les amics de la cultura catalana de marsella (França)

Missatge del Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya als participants de l'Aplec del Rosselló

Davant l'Aplec convocat al Rosselló per les Comissions "Assemblea de Catalunya" de l'Estat Francès, enviem una salutació a tots els catalans allí aplegats i a tots els qui dins i fora del país han fet seus els 4 punts programàtics de l'Assemblea de Catalunya:

- La consecució de l'Amnistia general pels presos i els exiliats polítics.
- L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació — inclosa la sindical — de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.
- El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
- La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

Aquests punts programàtics de l'Assemblea de Catalunya adquireixen un relleu particular al moment que, enderrocats els feixismes de Portugal i Grècia, amb el traspàs de funcions de Cap d'Estat espanyol a Juan Carlos, el franquisme intenta succeir-se a si mateix oposant-se al moviment democràtic que l'amenaça. El poble de Catalunya repudia aquestes maniobres mancades de base popular i es prepara per a recuperar les llibertats polítiques i nacionals.

En ocasió de l'Aplec del Rosselló, aquest Secretariat vol rebre homenatge a la memòria del President de la Generalitat de Catalunya, Lluís Companys, el monument del qual s'inaugura a Saint Cyprien-Plage, 34 anys després del seu assassinat pel franquisme.

Finalment, enviem una calurosa felicitació als catalans de l'exili, augurant que el seu retorn al país sigui el primer resultat de l'AMNISTIA GENERAL que l'Assemblea de Catalunya exigeix des del primer dia de la seva constitució.

Secretariat de la Comissió Permanent de
l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA
Juliol 1974

Els actes dels 27 i 28 Juliol al Rosselló

Les cerimònies i festivitats organitzades a Sant Cebrià i a Toluges foren consi- d'apropament de nous i vells amics en el camí d'enfoc- timent de l'entesa de tots els catalans.

L'inauguració el 27 de juliol a Sant Cebrià, cara al mar, mirant al Canigó i enfront de les Albores, de l'estela erigida a la memòria de tots els catalans morts per França en el seu combat per la llibertat, prenia unes dimensions que traspassava fronteres. En efecte, el bronze amb l'efigie d'en Lluís Companys, símbol del sacrifici d'un home i dels sofriments d'un poble, clamen damunt la pedra, per sempre més, quina ha estat i quina és la contribució dels catalans en aquest llarg i cruent combat per la democràcia, la llibertat i el recobriment de la nostra personalitat nacional.

L'acte de Sant Cebrià fou magnífic. Les autoritats franceses, dirigides pel Batlle de la ciutat, senyor Olibo, participaven a la cerimònia. Estava, també, representada la Prefectura dels Pirineus Orientals, l'Ajuntament de Perpinyà, la Cambra de Comerç i d'Indústria, el Batlle de Toluges i els representants de diferents Comitès i Associacions d'Antics Combatents.

De costat català, a més del senyor Valls de Oms, qui representava els voluntaris catalans, poguerem remarcar el senyor Cornudella de la Comissió Pro-Assemblea de Catalunya dels Pirineus Orientals, així com representants d'altres Comissions de l'Assemblea de Catalunya a França i a Europa; el senyor Batista i Deca, del Consell Nacional Català, el senyor Lluís Portet, representant la Federació d'Entitats Catalanes a l'Exili i a l'Emigració, etc.

A l'acte d'homenatge fou invitat el President de la Generalitat de Catalunya, Sr. Tarradellas, però quan la inauguració, excusant llur absència, fou llegit un telegrama que havia adreçat als organitzadors.

També fou llegida la salutació que es rebé del Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, salutació que publiquem a la nostra portada. Foren rebudes altres adhesions, procedents de personalitats laïques i religioses de Catalunya.

Enmig d'un bonic de banderes catalanes i franceses que envoltaven l'emo- ció punyent dels centenars d'assistents, foren pronunciats diferents discursos per les personalitats presents i totes elles, en els seus pala- ments, foren remarcar la comunitat en la lluita, el camí recorregut i el que encara hem d'emprendre i on s'albira el demà que anhelem.

Els actes oficials acabats, els representants de les diferents Comissions Pro-Assemblea de Catalunya a Europa, es reuniren per una primera presa de contacte.

L'endemà, a Toluges, el cel s'omplí de bon matí del repicar de cam- panes que des d'els campanars laïcs i religiosos donà pressa als dormile- guers perquè s'allestissin a fer colla en el cerca-vila que començava.

Moltes de les personalitats de la vetlla es trobaven presents. M'ha- vien arribat altres de Catalunya. I de nou, al darrera de les banderes barrades, omplirem els carrers del poble. Desplegades al vent, banderes les d'adhesió a l'Assemblea de Catalunya expressaven el pensament dels assistents:

Amnistia ! Llibertat ! Estatut ! Coordinació !

Els acords de Teluges

De les reunions de les Comissions Pro-Assemblea de Catalunya a l'estranger celebrades durant els dies 27 i 28 de juliol, en sortí la següent

Resolució

"Ens fem solidaris dels Documents de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya en ocasió de la inauguració del monument al President de la Generalitat, Lluís Companys i del que fa referència a crear Centres de Poder Popular.

Per això acordem de proposar als organismes de l'Assemblea de Catalunya:

1) La urgència i necessitat de procedir a la creació d'un Govern Provisional.

2) La necessitat que les Delegacions de l'Assemblea de Catalunya a l'interior i a l'exterior entrin en

contacte amb el President de la Generalitat de Catalunya per tal de constituir un Govern Provisional.

Desanem també que donada la situació actual en el que es planteja grans problemes polítics, es procedeixi a la celebració de la II^a sessió Plenària de l'Assemblea de Catalunya.

28 de juliol del 1.974

FIRME: Comissions Pro-Assemblea de Catalunya d'Andorra, Anglaterra, Bèstia, Burdeos, Carcassona, Montpel·lier, París, Perpinyà, Suïssa, València del Llenguadoc.

AMNISTIA !

- Què és l'amnistia ?

Juridicament, l'amnistia és una decisió del poder públic que esborra el rellevament penal de determinats fets i n'extingeix la responsabilitat

penal. En diferent de l'indult, el qual fa cessar l'execució de la pena, però deixa pendent l'antijuridicitat del fet condemnat.

- A qui ha d'afectar l'amnistia ?

En primer lloc, l'amnistia ha d'afectar totes les responsabilitats concretes dels fets ocorreguts durant la guerra civil. Així ha de permetre el retorn a casa seva i al seu país, amb plenitud de drets, de tots els empresonats i exiliats per aquells fets, i ha d'esborrar totes les conseqüències jurídiques i les discriminacions que se'n deriven.

En segon lloc, ha d'afectar totes les responsabilitats per fets polítics i socials posteriors. Això significa l'alliberament i la rehabilitació immediata dels innombrables presos polítics (condemnatats pels tribunals militars, TOP, etc.), l'abolició de les multes, l'alliberament de les sancions a treballadors i universitaris, la fi de les negacions o les retirades de passaport, etc.

- Per què volem l'amnistia ?

Fonamentalment, per dos raons:

1^a. Perquè representa el reconeixement objectiu que la lluita per la justícia i la llibertat és un dret i un deure de tota persona, i no un delictes com proclamen les lleis fei-

xistes.

2^a. Per solidaritat amb els nostres companys i amb tots els que pateixen la repressió per haver dut a terme aquesta lluita.

(De BLOC CATALA D'ESTUDIANTS --publicat clandestinament a Catalunya)

SOBRE LA DETENCIÓ DE 67 PERSONES EN EL COL·LEGI DE LES MARES ESCOLÀPIES, DE SABADELL

1.— ELS FETS

Vers les 11 del matí, del diumenge passat, dia 8 de setembre, la policia acordonava els carrers al voltant del col·legi de les Mares Escolàpies del carrer St. Josep. En el saló d'actes del col·legi hi havia un centenar de persones que, segons la nota informativa de la Prefectura Superior de Policia, estaven convocades per l'anomenada "Assemblea de Catalunya".

La mare superiora i el vicari episcopal de la zona no autoritzaren l'entrada de la força pública. A les 5 de la tarda, però, la policia entrava en el col·legi prèvia notificació telefònica al bisbe auxiliar Dr. Guix, comunicació feta com a "simple deferència". Registraren les aules i sales del col·legi sense permís judicial. Es varen fer 67 detencions. Els detinguts foren traslladats a Barcelona. El bisbe auxiliar Dr. Daumal arribà al col·legi poca estona després de finalitzar el registre policial.

2.— CONSEQUÈNCIES

Aquest fet, que provocà l'alarma deguda a l'extraordinari desplegament de forces, ha tingut ample ressò a tota la nostra ciutat. Les actituds han estat molt diverses i els comentaris, a voltes molt lluny de la realitat. Alguns es manifesten confosos i perplexos pel fet que aquesta reunió de "l'Assemblea de Catalunya" se celebrés en un col·legi de l'Església.

Pensem que el fet i les reaccions que ha provocat demanen una paraula orientadora i il·luminadora.

3.— L'ESGLÉSIA I ELS DRETS DE REUNIÓ I ASSOCIACIÓ

Recordem que entre els drets naturals de l'home proclamats per la "Declaració Universal dels Drets de l'Home" (art. 20,1) i per l'encíclica "Pacem in Terris" del Papa Joan (núm. 23 i 145) hi ha els de llibertat de reunió i d'associació; drets que l'encíclica qualifica d'"universals, inviolables i inalienables".

En el nostre país aquests drets han estat repetidament recordats per la urgits per la nostra Jerarquia eclesiàstica. La Conferència episcopal espanyola, l'any passat, afirmava: "Donat que cap sistema social o polític pot esgotar tota la riquesa de l'esperit evangèlic, cal que existeixi en la comunitat política suficient espai, a fi que els seus membres puguin assumir d'una manera eficaç la pluralitat de compromisos individuals i col·lectius. Una efectiva pluralitat d'opcions és part integrant del bé comú".

A la nostra diòcesi, el Consell Episcopal ha proposat com objectius que mereixen prioritat en l'acció pastoral, "la defensa efectiva dels drets de l'home, tal com pertoca a la missió de l'Església" segons el document episcopal "Església i comunitat política" (núm. 22). I el nostre cardenal-arquebisbe, en ocasió d'un fet semblant, succit el 28 d'octubre de l'any passat, a la parròquia de Maria Mitjancera, de Barcelona, i ratificat en aquesta ocasió en una nota de l'oficina de premsa de l'Arquebisbat, publicada el dijous passat, urgia la necessitat d'un nou ordre jurídic on sigui possible exercir degudament aquests drets: "Urgeix —deia— per al nostre país, un ordenament jurídic que respongui als desigs i necessitats, tant àmplia i profundament sentits pel nostre poble. D'aquesta manera, per una banda, no es donarien fets com el que lamentem, amb tot el seguici de dolor i ressentiments, i per altra banda, s'evitarien actuacions de la força pública que, en produir-se en llocs sagrats i dependències eclesials (en el nostre cas, un col·legi de l'Església i unes dependències de clausura canònica) —que tenen un fi propi i determinat— poden resultar lesives al vigent Concordat".

Opinem que, com a conseqüència d'aquestes declaracions públiques de la Jerarquia, seria inconseqüent quedar-se única i exclusivament amb la proclamació i defensa teòrica d'uns drets.

4.— VOLEM REMARCAR l'actitud serena i cristiana que, en tot moment, mentingué la comunitat de religioses escolàpies en aquest afer, i les reaccions sensates de bastants pares de les alumnes del col·legi que no s'han escandalitzat, sinó al contrari, han comprès que el veritable ensenyament religiós ha de portar algunes vegades a prendre unes postures i a fer unes opcions coherents amb els principis que ensenya l'Església.

5.— LAMENTEM I NO ESTEM D'ACORD a) amb la falta d'un adequat ordenament jurídic que protegeixi eficaçment els drets d'associació i de reunió; b) amb l'abús de poder que ha suposat l'entrada de la força pública per registrar un col·legi religiós sense presentar per escrit el permís judicial. Així mateix, cal denunciar el registre a les cases veïnes del col·legi sense l'esmentat permís; c) amb el mal tracte de paraula a una religiosa de la comunitat i el tracte incorrecte d'obra a alguns detinguts en el moment de la detenció.

Sabadell, 15 de setembre de 1974

El Vicari Episcopal i Arxiprestos de Sabadell

Assumeix i dóna a conèixer aquesta informació

EL GRUP CRISTIÀ DE PROMOCIÓ I DEFENSA DELS DRETS HUMANS DE BARCELONA

SOBRE LA DETENCIÓN DE 67 PERSONAS EN EL COLEGIO DE LAS MADRES ESCOLAPIAS, DE SABADELL

1.— LOS HECHOS

Hacia las 11 de la mañana del domingo pasado, día 8 de septiembre, la policía ocupaba las calles alrededor del colegio de las Madres Escolapias de la calle San José. En el salón de actos del colegio había un centenar de personas que, según la nota informativa de la Jefatura Superior de Policía, estaban convocadas por la llamada "Asamblea de Catalunya".

La madre superiora y el vicario episcopal de la zona no autorizaron la entrada de la fuerza pública en el colegio. A las 5 de la tarde, sin embargo, la policía entraba en el colegio previa notificación telefónica al obispo auxiliar Dr. Guix, comunicación hecha como "simple deferencia". Registraron las aulas y salas del colegio sin permiso judicial. Hicieron 67 detenciones. Los detenidos fueron trasladados a Barcelona. El obispo auxiliar Dr. Daumal llegó al colegio poco después de finalizar el registro policial.

2.— CONSECUENCIAS

Este hecho, que provocó la alarma debido a la extraordinaria cantidad de fuerzas armadas, ha tenido amplio eco en toda la ciudad. Las actitudes que ha provocado han sido muy diversas y los comentarios, a veces, muy ajenos a la realidad. Algunos se manifiestan confundidos y perplejos por el hecho de que esta reunión de la "Asamblea de Catalunya" se celebrase en un colegio de la Iglesia.

Pensamos que el hecho y las reacciones que ha provocado piden una palabra orientadora e iluminadora.

3.— LA IGLESIA Y LOS DERECHOS DE REUNIÓN Y ASOCIACIÓN

Recordemos que entre los derechos naturales del hombre, proclamados por la "Declaración Universal de los Derechos del Hombre" (art. 20,1) y por la encíclica "Pacem in terris" del Papa Juan XXIII (núm. 23 y 145), están los de libertad de reunión y de asociación; derechos que la encíclica califica de "universales, inviolables e inalienables".

En nuestro país estos derechos han sido repetidamente recordados y urgidos por nuestra jerarquía eclesial. La Conferencia Episcopal Española, el año pasado, afirmaba: "Dado que ningún sistema social o político puede agotar toda la riqueza del espíritu evangélico, es necesario que exista en la comunidad política, suficiente espacio para que sus miembros puedan asumir de manera eficaz esta pluralidad de compromisos individuales y colectivos. Una efectiva pluralidad de opciones es parte integrante del bien común".

En nuestra diócesis, el Consejo Episcopal ha propuesto como objetivos que merecen prioridad en la acción pastoral, "la defensa efectiva de los derechos del hombre, en cuanto atañe a la misión de la Iglesia", según el documento episcopal "Iglesia y comunidad política" (núm. 22). Y nuestro cardenal-arzobispo, en ocasión de un hecho semejante, sucedido el día 28 de octubre del año pasado en la parroquia de María Medianera de Barcelona, y que ha ratificado en esta ocasión en una nota de la oficina de prensa del Arzobispado publicada el pasado jueves, urgía la necesidad de un nuevo orden jurídico donde sea posible ejercer debidamente estos derechos: "Urge —decía— para nuestro país una ordenación jurídica que responda a los deseos y necesidades, tan amplias y hondamente sentidos en nuestro pueblo. De esta manera, por una parte, no se darán hechos como el que lamentamos, con toda su secuela de dolor y resentimientos; y por otra, se evitarán ciertas actuaciones de la fuerza pública que, al tener lugar en sitios sagrados y dependencias eclesiales (en nuestro caso, en un colegio de la Iglesia y en unas dependencias de clausura canónica) —que tienen un fin propio y determinado— pueden resultar lesivas al vigente Concordato".

Opinamos que, como consecuencia de estas declaraciones públicas de la Jerarquía, sería inconsecuente quedarse única y exclusivamente con una proclamación y defensa teórica de unos derechos.

4.— QUEREMOS SUBRAYAR la actitud serena y cristiana que, en todo momento, mantuvieron la comunidad de monjas escolapias en este asunto y las reacciones sensatas de bastantes padres de las alumnas del colegio que no se han escandalizado, sino al contrario, han comprendido que la auténtica enseñanza religiosa debe llevar algunas veces a tomar posturas y a hacer opciones coherentes con los principios que enseña la Iglesia.

5.— LAMENTAMOS Y NO ESTAMOS DE ACUERDO: a) con la falta de un adecuado orden jurídico que proteja eficazmente los derechos de asociación y de reunión, b) con el abuso de poder que supone la entrada de la fuerza pública para registrar un colegio religioso sin presentar por escrito el permiso judicial. También debemos denunciar el registro practicado en las casas vecinas al colegio sin el citado permiso judicial; c) con el mal trato de palabra a una religiosa de la comunidad y el trato incorrecto de obra a algunos de los detenidos en el momento de su detención.

Sabadell, 15 de septiembre de 1974

El Vicario Episcopal y Arciprestes de Sabadell

Asumo y da a conocer esta información:

EL GRUP CRISTIÀ DE PROMOCIÓ I DEFENSA DELS DRETS HUMANS DE BARCELONA

S A B A D E L L E N C S !

L'opinió pública de la ciutat està greument sotregajada per l'actuació de la policia en el convent de les M.M.Escolàpies, el dia 8 de setembre.

A les 10 h. del matí va començar una conferència sobre el document "Misteri pasqual - Acció alliberadora" de la Conferència Episcopal Catalana.

A les 11 h. tot l'edifici i carrers veïns van quedar bloquejats per la força pública.

A les 5 h. es va personar l'Inspector de Barcelona, negant-se a donar el seu nom, alludint a un permís suposat que havia rebut del Governador Civil d'acord amb el Bisbe per a registrar l'edifici. Quan se li va exigir l'escrit corresponent, la seva resposta va ser ignorar la persona que li ho demanava i, empenyer-la perquè deixés passar els agents encarregats de fer el registre. Uns 60 van invadir pràcticament l'edifici.

Es van emportar detingudes 67 persones assistents a la reunió.

La nota de la policia parla de "una reunió clandestina il·legal convocada per l'anomenada ASSEMBLEA DE CATALUNYA per a tractar de l'adhesió al programa de la "Junta democràtica d'Espanya".

DENUNCIEM enèrgicament l'intromissió no autoritzada (ni pel Bisbe ni pel Jutge de la Ciutat) amb violència física a les persones a l'invadir bruscament el convent detenint els reunits, escorcollant l'edifici i les cases veïnes.

PROTESTEM per l'amenaça armada grotesca en les teulades amb metralleres i fusells, amb l'ajuda d'helicòpters per detectar i acorralar a les persones.

ACUSEM la complicitat de l'Alcalde de la Ciutat. És notòria i pública la seva participació activa en la repressió posant-se al servei dels mercenaris de la B.I.S.

I referent a la Policia Municipal, ¿el servei que el poble paga per a la seva seguretat ha de servir per oprimir i vexar els ciutadans?

Tot aquest desplegament de força i provocació de la Ciutat són l'exponent de la brutalitat ferotge d'un règim feixista nefast, estúpid i opressor.

Davant d'aquests fets DENUNCIEM: l'ATEMPTAT a la seguretat de les persones, "Tot individu té dret a la vida, a la

llibertat i a la seguretat de la seva persona" (Art. 3 de la Declaració Universal dels Drets de l'Home); 1'INTRODUCIÓ en el convent i en les cases veïnes, "Ningú no serà objecte d'intromissions arbitràries en la seva vida privada ni en la de la seva família, en el seu domicili ni en la seva correspondència, ni d'atemptats contra la seva fama i reputació. Tota persona té dret a la protecció de la llei contra aquestes intromissions o atemptats" (Art. 12); la PROSCRIPCIÓ del dret de reunió, "Tota persona té dret a la llibertat de reunió i d'associació pacífiques" (Art. 20).

Aquesta Declaració està signada per l'Estat espanyol i els drets enumerats, al nostre país, són brutalment trepitjats i d'una manera constant escarnits a gratcienc per les forces de l'Ordre Públic.

L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA reivindica aquests i d'altres drets que el règim franquista ha segrestat al nostre poble oferint el seu programa d'alternativa democràtica, entorn dels quatre punts:

1) La consecució de l'AMNISTIA general dels presos i exiliats polítics.

2) L'exercici de les LLIBERTATS DEMOCRÀTIQUES fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical-, de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder polític i econòmic.

3) L'establiment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'ESTATUT del 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a camí per arribar al ple exercici de l'AUTODETERMINACIÓ.

4) La COORDINACIÓ de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

Entorn d'aquest programa s'estan unint diversos grups polítics, organitzacions de masses i personalitats representatives de tots els sectors del poble català.

L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA exigeix la llibertat immediata dels detinguts al convent de les M.M.Escolàpies de Sabadell, reclama la solidaritat de tothom i defensa l'actitud noble i valenta de les persones que van donar proves d'acolliment en els moments crítics.

L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA crida a la lluita unitària de tot el poble català per aconseguir el derrocament del règim opressor i restablir la democràcia.

Delegació de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA
Sabadell, 11 de setembre del 1974

S A B A D E L L E N S E S !

La opinión pública de toda la ciudad está gravemente conmocionada por la actuación de la policía en el convento de las M.M.Escolapias, el día 8 de septiembre.

A las 10 h. de la mañana empezó una conferencia sobre el documento "Misterio pascual - Acción liberadora" de la Conferencia Episcopal Catalana.

A las 11 h. todo el edificio y las calles vecinas quedaron bloqueadas por la Fuerza Pública.

A las 5 h. se personó el Inspector de Barcelona, negándose a dar su nombre, aludiendo a un supuesto permiso que había recibido del Gobernador Civil de acuerdo con el Obispo para efectuar un registro en el convento.

Cuando se le exigió el escrito correspondiente, su respuesta fue ignorar a la persona que se lo pedía y empujarla para que pudieran pasar los agentes y hacer el registro. Unos 60 invadieron materialmente el edificio.

Se llevaron detenidas a 67 personas asistentes a la reunión.

La nota de la policía hablaba de "una reunión clandestina ilegal convocada por la llamada ASAMBLEA DE CATALUÑA para tratar de la adhesión al programa de la "Junta democrática de España".

DENUNCIAMOS enérgicamente la intromisión no autorizada (ni por el Obispo ni por el Juez de la Ciudad) con violencia física a las personas al invadir bruscamente el convento deteniendo a los reunidos, registrando el edificio y las casas vecinas.

PROTESTAMOS por la amenaza armada grotesca en los tejados con metralletas y fusiles, con la ayuda de helicópteros para detectar y acorralar a las personas.

ACUSAMOS la complicidad del Alcalde de la Ciudad. Es notoria y pública su participación activa en la represión poniéndose al servicio de los mercenarios de la B.I.S..

Y referente a la Policía Municipal, ¿desde cuándo el servicio que el pueblo paga para su seguridad debe servir para oprimir y vejar a los ciudadanos?

Todo este despliegue de fuerza y provocación de la Ciudad son la manifestación de la brutalidad atroz de un régimen fascista nefasto, estúpido y opresor.

Ante estos hechos DENUNCIAMOS:

- el ATENTADO contra la seguridad de las personas: "Todo individuo tiene derecho a la vida, a la libertad y a la se-

guridad de su persona" (Art. 3 de la Declaración Universal de los Derechos del Hombre); - la INTROMISION en el convento y en las casas vecinas: "Nadie será objeto de ingerencias arbitrarias en su vida privada, su familia, su domicilio o su correspondencia, ni de ataques a su honra o a su reputación. Toda persona tiene derecho a la protección de la ley contra tales ingerencias o ataques" (Art. 12); - la PROSCRIPCION del derecho de reunión: "Toda persona tiene derecho a la libertad de reunión y de asociación pacíficas" (Art. 20).

Esta Declaración está suscrita por el Estado Español y los derechos enumerados, en nuestro país, son pisoteados brutalmente y de una manera reiterada burlados adrede por las Fuerzas de Orden Público.

La ASAMBLEA DE CATALUÑA reivindica estos y otros derechos que el régimen franquista ha usurpado a nuestro pueblo, ofreciendo su programa de alternativa democrática en torno a los cuatro puntos:

1) La consecución de la AMNISTIA general de los presos y exilados políticos.

2) El ejercicio de las LIBERTADES DEMOCRATICAS fundamentales: libertad de reunión, de expresión, de asociación -incluida la sindical-, de manifestación y derecho de huelga, que garanticen el acceso efectivo del pueblo al poder político y económico.

3) El establecimiento provisional de las instituciones y de los principios configurados en el ESTATUTO de 1932, como expresión concreta de estas libertades en Cataluña, y como camino para llegar al pleno ejercicio del derecho de la AUTODETERMINACION.

4) La COORDINACION de la acción de todos los pueblos peninsulares en la lucha democrática.

En torno de este programa se van uniendo diversos grupos políticos, organizaciones de masas y personalidades representativas de todos los sectores del pueblo catalán.

La ASAMBLEA DE CATALUÑA exige la libertad inmediata de los detenidos en el convento de las M.M.Escolapias de Sabadell, reclama la solidaridad de todos y defiende la actitud noble y valiente de las personas que ofrecieron hospitalidad en los momentos críticos.

La ASAMBLEA DE CATALUÑA llama a la lucha unitaria de todo el pueblo catalán para conseguir la caída del régimen opresor y restablecer la democracia.

Delegación de la ASAMBLEA DE CATALUÑA
Sabadell, 11 de septiembre de 1974

SABADELLENCES

L'actual govern operturista de Arias Navarro novament ha demostrat del seu caràcter opressor contra el poble amb la detenció de 67 de persones, acusades de pertànyer a l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA.

L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA i totes les ASSEMBLEES DEMOCRATIQES LOCALS agrupen els diferents sectors del poble en la lluita contra el feixisme i per la conquesta de les LLIBERTATS DEMOCRATIQES.

L'agresió a aquestes persones no és l'agresió a unes persones o organitzacions determinades sino una ofensa contra tot el poble.

Per aixó, tot el poble: obrers, estudiants, camperols, professionals, etc. hem de lluitar units per les nostres pròpies reivindicacions i per la conquesta de les LLIBERTATS DEMOCRATIQES.

EXIGIM: La llibertat de tots els detinguts, fem assemblees als barris, les fàbriques, escoles, instituts, explicant els fets i demanant la solidaritat econòmica.

Fem concentracions, recollides de firmes, fent-ne difusió, i lluitem units per l'alternativa democràtica contra el feixisme per la conquesta de les LLIBERTATS DEMOCRATIQES.

DELEGACIO DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA A SABADELL.

12 de setembre del 1974

ESCAMPA AQUESTA FULLA

SABADELLENCES

El actual gobierno aperturista de Arias Navarro una vez más ha demostrado su carácter opresor contra el pueblo con la detención de 67 personas, acusadas de pertenecer a la ASAMBLEA DE CATALUÑA.

La ASAMBLEA DE CATALUÑA y todas las ASAMBLEAS DEMOCRATICAS LOCALES agrupan a los diferentes sectores del pueblo en su lucha contra el fascismo y por la conquista de las Libertades Democráticas.

La agresión a estas personas no es la agresión a unas personas u organizaciones determinadas sino un ataque contra todo el pueblo.

Por ello, todo el pueblo: Obreros, estudiantes, campesinos, profesionales, etc., debemos luchar unidos por nuestras propias reivindicaciones y por la conquista de las Libertades Democráticas.

EXIJAMOS: La libertad de todos los detenidos, hagamos en los barrios, fábricas, etc., asambleas, explicando el hecho y llamando a la solidaridad económica.

Hagamos concentraciones, recogidas de firmas y difundamos y luchemos unidos por la alternativa democrática contra el fascismo por la conquista de las libertades democráticas.

DELEGACION DE LA ASAMBLEA DE CATALUÑA EN SABADELL

12 de Setiembre de 1974

DIFUNDE ESTA HOJA

CARTA OBERTA A L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

Els pobles inclosos en l'Estat Espanyol han entrat, des de finals del 1973, en una fase resolutorià d'un Règim, que ha durat 38 anys a despit del voler sobirà de la base popular. La situació econòmica internacional, produïda per l'accés a la llibertat responsable de molts altres pobles del món ha contribuït a afeblir l'anacrònic Règim espanyol. La fallida escandalosa dels cops militars a Xile i a Xile, les llibertatitzacions aconseguïdes a Portugal i a Grècia, les amnisties d'Argentina, de Portugal i de Grècia pressionen a l'entorn de les fronteres de "la solitària Espanya".

Pres, com estic, des del novembre del 1973, he pogut viure d'aprop la tragèdia dels presos polítics que han anat desfilant per aquest Hospital General Penitenciari, en el qual aconpleixo condemna, que es una minsa part de la tragèdia conjunta de la societat en l'Estat Espanyol: tragèdia obrera, tragèdia de nacionalitats, d'intel·lectuals, de polítics, d'exiliats, d'agricultors, pescadors, d'estudiants i ensenyants, tragèdia de barris, d'especulació de terrenys i vivendes, etc.

Estem davant de l'espectable obsessió de presos penats, preventius, detinguts, interrogats, torturats, mutilats, executats, processats amagats o escapats a l'estranger, forçats al radicalisme desesperat, amb les penalitats derivades per a llurs famílies; i el que és pitjor, un horitzó fosc, tancat, d'intransigència política, d'inquisició mental i d'odi irracional per part d'un ample sector dels qui encara detenten el poder. No oblidem que el govern aperturista d'Arias Navarro és altament responsable de l'execució del jove polític Salvador Puig Antich.

Serenament i en silenci, tot acomplint acuradament la disciplina de presó, he observat tot això durant un any. Vicens Enrique i Tarancón en gener del 1974, m'assegurà que era un fet un ample indult. No ha vingut cap mena d'indult. Valerosament la comissió espanyola "Justícia i Pau" ha emprès una extensa campanya per aconseguir una amnistia sense condicions, per a tots el "delictes" d'intencionalitat política. El Papa i els Bisbes de l'Estat Espanyol, amb la comissió per a l'Any Sant, que presideix Narcís Jubany, també demanen "amnistia". I amb l'àmbit internacional, a part d'Amnisty International que no cessa de pressionar, fins al Consell d'Europa comprèn i demana l'amnistia per els presos polítics d'un Estat europeu que és la vergonya d'Europa.

Tots els partits polítics importants de l'oposició al Règim tenen inscrita la lluita per l'amnistia o alliberament dels presos polítics i és el segon dels quatre punts fonamentals d'aquesta Assemblea de Catalunya.

Està doncs la cosa madura per l'amnistia. Ja no es tracta només de millorar les condicions del pres polític, ni de demanar l'estatut del pres polític, ni d'obtenir indults particulars. No és ara el moment d'indults particulars sino d'amnistia general.

Per aconseguir aquesta amnistia tenim una part de responsabilitat els presos polítics i tenim una altra part de responsabilitat els que esteu al carrer. Vetllem amatents per a què cadascú assumeixi la seva part i per a què no ens passi aquesta ocasió tan propícia que vivim actualment.

Amb aquesta carta vull comunicar-vos a vosaltres i voldria que ho fessiu arribar a tothom a qui pugui interessar, sense excloure els responsables del Règim, aquest meu propòsit:

Si per a l'1 de gener de 1975 no hi ha encara amnistia i si no ha estat feta o no està en curs d'execució una campanya conjunta de presos polítics per l'amnistia, jo començaré una vaga de fam i ensems una vaga il·limitada de refús de la disciplina de presó, amb l'únic d'aconseguir l'amnistia dels presos, exiliats i amagats per motius polítics.

Serà una petita contribució individual a la lluita per la reconciliació, en aquest any sant, que es resumeix en què l'opressor cessi d'oprimir. Compto amb el vostre recolzament i amb el dels tots aquells que m'aprecien. No pretenc jo sol aconseguir l'amnistia.

La campanya de l'ermita no és tot l'aplec. Només és un anunci joiós de l'aplec. I mentre el bronze és tormentat pel batall, en el cor del poble creix el delit de la festa. Repic de sonatent per a un any jubilar!!

Madrid (Carabanchel) 1 d'octubre de 1974

Lluís Mª Xirinacs

EL REFUS DE MOSSEN LLUIS M. XIRINACS

Germans :

Tenim el deure d'assabentar-vos que el Mossen Lluís M. Xirinacs, empresonat de nou des del dia 23 de novembre a la "càrcel Modelo", va començar el dissabte 1 de desembre un nou dejuni indefinit.

Com sabeu per la premsa Lluís Xirinacs va ésser detingut amb els 113 que exercien el seu dret de llibertat de reunió el dia 28 d'octubre a la Parròquia de Maria Mitjancera de Barcelona.

El motiu al·legat ara per al seu empresonament és el de tenir pendent un judici al TOP per sumari incoat l'any 1.971 en ocasió d'un dejuni de vint-i-un dies, per demanar una coordinació de les forces cíviques i polítiques de Catalunya per a assolir la llibertat i la democràcia. El va suspendre a petició d'un grup de prohoms que li asseguraren tal coordinació. La celebració de la primera sessió de l'Assemblea de Catalunya el 7.XI.1971, ha demostrat que va confiar encertadament en una promesa d'acció conjunta.

No es presentà a les citacions de judici a Madrid a l'abril del 72 i a l'abril del 73. El novembre del 72 fou detingut de nou a Ripoll amb motiu de la celebració popular del Primer Aniversari de l'Assemblea de Catalunya. En no pagar la multa de 50.000 ptas. que li fou imposada, va ser portat a la presó de Zamora. Allí inicià una vaga de fam i de set que el va fer caure en estat de coma al cinquè dia, essent alliberat seguidament.

Xirinacs va declarar a primers de 1.972 : "Si em jutjen, en el judici faré acte públic retornant el meu Document "Nacional" d'identitat per a que el facin arribar al Ministre de la Governació. Trenco així uns lligams absurds, encara que això em portarà greus conseqüències per a la meua vida futura" (...) A la presó desitjo fer una vaga de total no-cooperació i de fam, si cal fins que em treguin al carrer... seguiré l'exemple maravel·lós d'Elena Iraola, de Gonzalo Arias i de tants d'altres presos polítics, retinguts injustament, que han avantposat la dignitat humana a la comoditat".

En cas d'arribar a judici es proposava : "Vull ser jutjat en català, a Catalunya i per uns jutges que no siguin còmplices de la nova Llei d'Ordre Públic, per uns jutges que no pertanyin al TOP, vergonya d'Espanya, reminiscència secularitzada de la més rancia tradició inquisitorial. Teniu la classe obrera i treballadora crucificada. Un clau als peus : Granada. Un clau a la mà dreta : Ferrol. Un a l'esquerra : SEAT. Una corona d'espines al cap : Erandio. Una llançada al costat : Getafe. Processeu l'obrer i deixeu impune el que mata i mana matar".

I ha arribat l'hora de tot això. El judici l'han assenyalat pel dia 26 de Gener. Si Xirinacs persisteix en el dejuni que ha començat el dia 1 de 1 de desembre, la part referent al judici no la podrà realitzar. Des de la presó ha adreçat aquesta declaració adjunta. Aquestes ratlles serveixen només de preàmbul.

DECLARACIO DE MOSSEN LLUIS M. XIRINACS, DES DE LA PRESO MODEL, EN INICIAR UNA VAGA DE FAM

Avui, dia 1 de desembre de 1.973, a la Presó Model de Barcelona, en presó preventiva, tot esperant judici del TOP per "propaganda il·legal", fixat per al 26 de gener de 1.974, he decidit de començar una vaga de fam.

Aquesta decisió és greu i ha estat llargament meditada.

No puc acceptar que no siguin reconeguts els drets a la llibertat d'expressió, de reunió i d'associació. Lluito, identificat amb els principis de l'Assemblea de Catalunya, perquè puguem recuperar les llibertats nacionals, polítiques i sindicals de què som privats.

Actualment hi ha una llarga llista de persones empresonades perquè han defensat i han tractat d'exercir aquests drets. Amb la vaga de fam em solidaritzo amb les campanyes en curs, endegades per a aconseguir l'alliberament d'aquests presos, entre els quals em compto. Veig que he de refusar un sistema que refusa els drets més elementals.

No accepto la meua detenció ni la de cap dels 113 que per igual causa han estat o som a la presó. Abans de la nostra llibertat no pararé la vaga.

Les famílies dels 113 han presentat a la Conferència Episcopal un document demanant que faci seva la petició d'amnistia i de reconeixement dels drets conculcats pel règim. Més de tres-cents cinquanta sacerdots de tot Catalunya han expedit una llarga reflexió pastoral afirmant aquests drets i principis amb tota gosadia. El cardenal de Barcelona i el bisbe de Girona ho han dit ben clar en sengles homilies: "Cal garantir per a tots, no només per a l'Església, els drets fonamentals". S'hi hi han adherit d'altres bisbes -com el de La Seu d'Urgell- i els superiors d'ordres religiosos de Catalunya. L'Església vol per a tot el poble el "privilegi" de la dignitat humana. Espero que la Conferència Episcopal Espanyola es definirà també en aquest sentit.

Enceto, doncs, un Advent de fam en l'esperança d'un Nadal de llibertat; enceto un desembre de dificultats per arribar a un Any Sant de vera fraternitat entre els homes. Que els símbols d'aquestes festes que s'apropen s'omplin de realitats de carn i de sang.

Espero un capgirament, una autèntica conversió dels responsables de l'actual estat de coses quan encara hi ha oportunitat.

Per a mi no hi haurà Nadal ni Any Nou si ells no fan realitat l'alliberament que el poble demana : tots els 113 al carrer.

Lluís M. Xirinacs

Barcelona, 1 de desembre de 1973

Després d'aquesta lectura els cristians no tenim altra solució que preguntar-nos
QUE HEM DE FER ?

La resposta en forma d'iniciatives diverses, depèn de la imaginació i de la capacitat de decisió de cadascú.

Si no volem immolar a un home que per la seva força moral, el nostre poble el necessita viu, cal que el país es posi en marxa per exigir l'alliberament immediat de tots els empresonats. La pregària i l'eucaristia no afebleixen la nostra acció, sinó que la reforcen.

Inundem, com a mínim, l'Estat, l'Episcopat i els nostres ambients d'exigències de llibertat pels qui no fan sinó reivindicar els drets més elementals de l'home, reconeguts per tots els països civilitzats i per totes les autoritats morals i religioses del món.

Mossèn Lluís M. Xirinacs ha dit retundament NO ! Per actuar en conseqüència ha estat empresonat i serà judicat durament.

No el deixem sol ! Exercim com ell, la llibertat.

AMB FETS, DIGUEM : NO !

HOMILIA PRECICADA EN RIPOLL EL DOMINGO DIA 19 DE NOVIEMBRE DE 1972

Muchas conversaciones de esta semana en nuestra villa han girado alrededor de los hechos ocurridos el domingo pasado. Los comentarios han sido variados y ha habido para todos los gustos.

Como, en cierto aspecto, nos hemos visto más o menos implicados en estos hechos, nos ha parecido que hoy podréis esperar, con todo derecho, nuestra opinión sobre tales sucesos. Por esto, os presentamos esta reflexión que hemos hecho conjuntamente los sacerdotes del pueblo. Nos gustaría compartirla también con vosotros en otros momentos.

Hagamos primero un breve resumen de los hechos:

El domingo pasado, un gran número de gente, en general jóvenes, se dio cita en nuestra villa. Se decía que el motivo era conmemorar, a través de actos populares y folklóricos, propios de encuentros de juventud, el aniversario de la Asamblea de Cataluña.

Excepto algún pequeño incidente, la mañana transcurrió con mucha normalidad.

A la tarde, la gente se iba encontrando y cantaba en la plaza del monasterio. Sin nuestro conocimiento, la fuerza pública había hecho cerrar el claustro. Los que querían acudir allí quedaron extrañados y molestos. Enterados de esta anomalía, hicimos abrir el claustro: en principio no podíamos admitir que se los cerrase el paso. El claustro se abrió al mismo tiempo que se daba la orden de desalojar la plaza y, de una manera espectacular y con formas que creemos exageradas, se acompañaba a la gente hacia los autocares que los habían subido.

Durante este recorrido se produjeron dos detenciones: un sacerdote y un joven. Otro sacerdote, vecino de Ripoll, que fue al Cuartel de la Guardia Civil a interesarse por la suerte de su compañero, fue retenido allí mismo. Los tres hubieron de hacer declaración y fueron llevados a la misma noche al Gobierno Civil de Gerona. El lunes a la noche fue dejado en libertad el sacerdote vecino nuestro. Los otros dos el martes, después de imponerles una multa gubernativa.

Hasta aquí los hechos. Estos sucesos nos llevan a una reflexión sobre la vida de nuestra sociedad. Todos soñamos una sociedad perfecta, una comunidad donde la convivencia pacífica de diferentes mentalidades sea posible donde todos puedan expresar libremente lo que piensan donde los derechos de todos los hombres sean respetados y defendidos donde la autoridad, siempre necesaria, sirva y encamine las aspiraciones legítimas de todos los hombres donde la paz provenga, no de un orden externo, sino del reconocimiento universal de la dignidad humana donde la unidad no ahogue la riqueza de un pluralismo de formas muy legítimo.

¿Es que será imposible vivir así? A pesar del mal, del pecado que hay en el hombre, no queremos ni podemos creer que sean puros sueños. Con esfuerzo y buena voluntad se deben poder dar pasos para caminar hacia este ideal. Los hechos del otro día, ¿no nos indican que tenemos mucho camino por recorrer?

Hemos visto que:

- se ha dado mucha importancia al orden externo, reprimiendo unas formas de expresión porque no eran las oficialmente reconocidas;
- se ha intimidado a la gente con un despliegue de fuerzas que creemos exagerado y con unas formas que creemos incorrectas;
- se ha detenido y retenido de un modo arbitrario y sin ninguna explicación ulterior;
- se ha observado, por uno y otro lado, una falta total de información. No sabíamos qué pasaba. ¿No creéis que esta falta de información abierta, no sólo en este hecho, que algunos pueden tener por anecdótico, sino en muchos otros y graves, es la que hace más mal, porque no sabemos nunca cómo juzgar, faltos como estamos de elementos de juicio?

Se puede estar o no de acuerdo con el comportamiento de unos y otros, se pueden dar muchas explicaciones a estos hechos. Lo que ninguno puede hacer es liarse la manta a la cabeza como si no hubiese ningún problema por resolver.

Las lecturas que hemos leído hoy nos hablan de alejar de nosotros todo rencor, de trabajar por la unidad de los hombres y del esfuerzo que hemos de hacer para que los valores que Dios nos ha dado no queden inactivos.

No nos quedemos parados. Miremos de despertarnos para ver las dificultades que presenta hoy nuestra sociedad y para aportar nuestro esfuerzo a fin de que la convivencia esté más fundamentada en la justicia, la libertad, el amor y la verdad.

Que esta eucaristía nos haga encontrar, por encima de nuestras opiniones, estilos de vivir y maneras de hacer, una misma comunión en Cristo que nos anima a construir el verdadero Reino de Dios.

VII

"JUNTA DEMOCRATICA DE ESPAÑA"

Declaració

Invitació

Resposta

DECLARACION DE LA JUNTA DEMOCRATICA DE ESPAÑA
AL PUEBLO ESPAÑOL

El régimen político del Estado español, fundado sobre el resultado de una lejana guerra civil y sostenido hasta ahora como una dictadura personal del General Franco - mediante la sistemática aplicación de una política que en realidad ha sido la continuación de la guerra civil por otros medios - toca a su fin.

La desaparición de los factores históricos, ideológicos, económicos y estratégicos, sobre los que se ha basado la duración del poder excepcional de Franco, y la moderna convergencia en la libertad de las aspiraciones morales y materiales de las clases trabajadoras, de la alta burguesía neocapitalista, de las burguesías regionales, de los profesionales y de los intelectuales, impiden la prolongación de la dictadura a través de la Monarquía del Régimen.

Moralmente, porque la inmediata democracia no significa para los españoles un simple medio técnico de gobierno, entre otros posibles, sino el criterio único de la reconciliación nacional, que, por principio, o es total o es falsa.

Materialmente, porque el dinamismo de las fuerzas económicas y sociales, operantes a escala nacional y regional, favorecido por el contexto mundial, no conduce hoy a la confrontación irreconciliable, sino a la libre concertación, creadora de progreso.

El Régimen franquista, al no responder ni

a la exigencia moral de pacífica y libre convivencia de los españoles, que es la esencia de la democracia, ni a la exigencia material de libre concertación entre las fuerzas nacionales y regionales de la producción, que es la esencia del moderno desarrollo económico, se derrumba inevitablemente. Y no porque esté expuesto, como lo está, a causa de su estado actual de indefensión moral y mental, a ser derribado por un golpe de Estado oportunista - más o menos legal -, de la clase política que aspira a conservar o a compartir el poder después de Franco, sino porque siendo combatido por la clase obrera y por las capas profesionales e intelectuales, deja de estar sostenido por la Iglesia y por el sector empresarial protagonista de la nueva sociedad industrial que emerge en España, a quien la continuidad del Régimen frenaría sus posibilidades de desarrollo y modernización.

Por ello, el sector político de la burocracia del Estado, hoy gobernante, y ciertos círculos de negocios que se alimentan de él por la corrupción, teniendo el control de la policía política y de los medios de información, confían la continuidad del Régimen, que Franco pretende haber dejado "atada y bien atada", a la fidelidad del Príncipe Juan Carlos a su juramento, y a la función de represión interior que ciertos militares atribuyen a las fuerzas armadas, con una interpretación abusiva del concepto de defensa de un orden institucional que no inspira confianza al país.

Pero el Estado español, como expresión jurídica de la situación resultante tras la guerra civil, al haber perdido, por la profunda transformación de la sociedad, su ideología y su moral, que fué la de la victoria de una parte del pueblo español sobre la otra, no puede

mantenerse como puro aparato de represión. Necesita siempre, como Estado, de una ideología y de una moral, que es justamente lo que el Régimen no puede ya darle.

He aquí la verdadera explicación del profundo deseo nacional de cambio. La sociedad española quiere que todo cambie para que se asegure, sin sobresaltos ni convulsiones sociales, la función normal del Estado. Pues bien, esto sólo será posible si ahora, en tiempo oportuno, al desvanecerse la vida del dictador, el centro de poder fáctico que encarna su Régimen acepta lealmente la única ideología - democracia íntegra e inmediata -, y la única moral - reconciliación nacional -, que pueden sostener pacíficamente al Estado. Es así como LA CONTINUIDAD DEL ESTADO EXIGE, POR RAZONES DE DIGNIDAD Y RESPONSABILIDAD NACIONAL, LA NO CONTINUIDAD DEL RÉGIMEN.

Los españoles no se engañan. Entre el extremismo represivo del Régimen, actual, y la violencia anárquica, potencial, no hay más centro objetivo, ni proyecto más razonable, que el de la "reinstalación" del Estado democrático.

El tránsito pacífico de la dictadura a la democracia es, sin embargo, un proceso histórico complejo y delicado. Para emprenderlo con serias y fundadas garantías de éxito no bastan los sentimientos favorables o las disposiciones simpatizantes de la inmensa mayoría del país, quien, bajo más de treinta y cinco años de dictadura, está políticamente desorganizada y sin plena conciencia de su fuerza. Para que exista una real alternativa democrática hacen falta unas organizaciones democráticas, unos líde-

res conocidos de la opinión, unos cuadros políticos y sindicales y un programa de acción para ese período de tránsito, capaces de movilizar a las masas hacia esta salida pacífica de la dictadura.

La misión histórica de la oposición política española a la dictadura, ha consistido precisamente en crear y preparar a estas organizaciones, estos líderes, y estos cuadros, en la larga acción emprendida - desde plataformas ideológicas conservadoras y progresistas, de derecha y de izquierda, modernas y tradicionales, nacionales y regionales -, para la conquista de las libertades públicas. La opinión española conoce la existencia, la calidad y la eficacia de estas organizaciones, así como la de las más destacadas personalidades de la oposición democrática, pese a la permanente campaña de difamación y de ocultación de la verdad que sobre unas y otras ha lanzado sistemáticamente el Régimen.

Pero lo que la opinión pública española no conoce, porque razones de eficacia en la acción bajo la dictadura obligaban al silencio, es el hecho fundamental que crea de verdad la alternativa democrática frente al egoísta intento continuista de Régimen.

Este hecho es la formalización de la unidad democrática, como proceso abierto desde hace más de un año, en el que participan personalidades representativas de fuerzas democráticas, a nivel regional, junto con organizaciones y hombres que representan legítimamente las aspiraciones democráticas a nivel nacional. A este proceso de unidad democrática se han incorporado además cualificadas personalidades representativas del movimiento obrero, de los

profesionales, de los funcionarios públicos y del patronato empresarial.

Ante este momento histórico y decisivo de España, las organizaciones y las personas que intervienen en el proceso de la unidad democrática, CONSCIENTES de la necesidad de una acción democrática unitaria de la oposición, INFORMADOS de la ausencia de todo proyecto democrático por parte del Gobierno, CONVENCIDOS del carácter ilusorio de todo intento liberalizador desde el Poder, y DECIDIDOS a asumir las responsabilidades históricas y personales que la libertad del pueblo español les exige, han constituido, con carácter abierto, LA JUNTA DEMOCRÁTICA DE ESPAÑA, con los objetivos y el programa siguientes.

La Junta Democrática asume desde ahora, bajo la actual dictadura, o bajo el sistema transitorio que la sustituya, la responsabilidad de vigilar, coordinar, impulsar, promover y garantizar el proceso constituyente de la democracia política en España.

La Junta Democrática se disolverá el día que comience el ejercicio de un poder político legitimado por el sufragio universal de los españoles.

La Junta Democrática, establece su sede en Madrid. Cuando las circunstancias políticas lo aconsejen o lo permitan se hará pública la identidad de todos sus miembros.

La Junta Democrática propugna:

1. La formación de un Gobierno provisional que sustituya al actual, para devolver al hombre y a la mujer españoles, mayo

res de dieciocho años, su plena ciudadanía mediante el reconocimiento legal de todas las libertades, derechos y deberes democráticos.

2. La amnistía absoluta de todas las responsabilidades por hechos de naturaleza política, y la liberación inmediata de todos los detenidos por razones políticas y sindicales.
3. La legalización de los partidos políticos, sin exclusiones.
4. La libertad sindical, y la restitución al movimiento obrero del patrimonio del Sindicato Vertical.
5. Los derechos de huelga, de reunión y de manifestación pacífica.
6. La libertad de prensa, de radio, de opinión, y de información objetiva en los medios estatales de comunicación social, especialmente en la televisión.
7. La independencia y la unidad jurisdiccional de la función judicial.
8. La neutralidad política y la profesionalidad, exclusivamente militar para la defensa exterior, de las fuerzas armadas.
9. El reconocimiento, bajo la unidad del Estado español, de la personalidad política de los pueblos catalán, vasco, gallego, y de las comunidades regionales que lo decidan democráticamente.
10. La separación de la Iglesia y del Estado.

11. La celebración de una consulta popular, entre los doce y los dieciocho meses - contados desde el día de la restauración de las libertades democráticas -, con todas las garantías de libertad, igualdad de oportunidades e imparcialidad, para elegir la forma definitiva del Estado.
12. La integración de España en las Comunidades europeas, el respeto a los acuerdos internacionales, y el reconocimiento del principio de la coexistencia pacífica internacional.

La Junta Democrática, para alcanzar estos objetivos en el más breve plazo posible, y para lograr que el paso pacífico de la dictadura a la democracia se realice sin riesgos para la comunidad nacional:

APELA al patriotismo y al honor profesional de las fuerzas armadas, virtudes ignoradas por quienes les piden hoy convertirse en guardianes de la corrupción y en policías de un orden político que carece para ellas de todo sentido sin Franco;

CONSIDERA como un factor determinante para la toma de conciencia profesional del Ejército a las recientes juntas militares de jefes y oficiales, a quienes dirige su más vivo sentimiento de simpatía;

INVITA a las formaciones políticas que aún no han ingresado en la Junta Democrática a que antepongan a sus intereses de partido, respetables, los superiores intereses de la libertad del pueblo español;

ESPERA de la jerarquía eclesiástica que amplifique su justa posición conciliar, de de fensa de los derechos humanos, identificando, en este año de la reconciliación, el ideal po lítico de la democracia con el ideal moral de superación de la guerra civil;

DENUNCIA el propósito de la extrema dere cha de introducir la violencia, incluso con el sacrificio de vidas humanas, para provocar la reacción del Ejército contra esta vía pacífi ca hacia la democracia;

Y FINALMENTE, LLAMA al pueblo español, y especialmente a la juventud, para que se agru pe alrededor de este programa, organice Juntas Democráticas Regionales, Provinciales y Muni cipales, y permanezca atento a la convocatoria de acción democrática nacional, que lanzará la Junta Democrática de España en el momento polí tico oportuno, convencida, como lo está, de que al pueblo español la libertad no le será regalada y tendrá que ser por él conquistada.

Madrid, 29 de Julio de 1974

*** Declaración presentada a la opinión pú blica simultáneamente en Madrid y París el día 30 de Julio de 1974 *****

JUNTA DEMOCRATICA DE ESPAÑA
comisión permanente

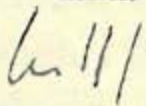
Madrid, 16 Septiembre 1974

SECRETARIADO DE LA "ASSEMBLEA DE CATALUNYA"

En cumplimiento del acuerdo adoptado por la Junta Democrática de España en su sesión del pasado día 10 de Septiembre, esta Comisión permanente tiene el honor de comunicar a la Asamblea de Catalunya, como instancia unitaria democrática de la nacionalidad catalana, el deseo y la decisión de la Junta Democrática de España de iniciar cuanto antes conversaciones oficiales a fin de estudiar, y en su caso establecer, el modo de participación de esa Asamblea en el proceso democrático unitario que, con carácter abierto, representa la Junta Democrática de España para todos los pueblos y nacionalidades integrantes del Estado Español.

Así mismo le hace saber que la delegación de la Junta Democrática de España esta preparada para acudir a la cita que le curse por este medio de comunicación la delegación de la Asamblea de Catalunya, o para recibirla en Madrid si fuera de su preferencia.

Nuestra más alta consideración.

A handwritten signature, possibly 'L. III', is written over a horizontal line.

NOTA: Igual comunicación se dirige a la Comissió Coordinadora de Forces Politiques de Catalunya.

ASSEMBLEA DE CATALUNYA
COMISSIÓ PERMANENT

COMISSIÓ D'ENLLAÇ

Barcelona, 14 de gener de 1975

Comisión Permanente de la Junta Democrática de España

El 25 de setembre de 1974, el Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya acusava recepció per nota verbal de la invitació cursada el 16 de setembre de 1974 per la Comisión Permanente de la Junta Democrática de España i li manifestava haver acordat de traslladar aquesta invitació a la Comissió Permanent.

Un dia de desembre de 1974, la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya va prendre posició sobre la invitació cursada i va declarar que els organismes de l'Assemblea de Catalunya estan sempre interessats, dins el marc dels seus quatre punts programàtics, en tota discussió, negociació i coordinació política amb altres instàncies democràtiques. Us adjuntem una còpia del comunicat de l'Onzena Sessió de la Comissió Permanent adreçat al Poble de Catalunya per a la vostra informació.

La Comissió d'Enllaç és l'organisme creat pel Secretariat, seguint l'acord de la Comissió Permanent, a fi de fer operativa la decisió a què fa referència el paràgraf precedent de la present comunicació.

La Comissió d'Enllaç de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya agraeix a la Junta Democrática de España la invitació cursada per la seva Comisión Permanente el 16 de setembre passat i li comunica que la seva delegació està a la disposició de la delegació de la Junta Democrática de España per a establir-hi contacte en els termes de la decisió de la Comissió Permanent del 28 de desembre darrer.

Amb el testimoni de la nostra consideració més distingida

ASSEMBLEA DE CATALUNYA
COMISSIÓ PERMANENT

(TRADUCCION)

COMISSIÓ D'ENLLAÇ

Barcelona, 14 de enero de 1975

Comisión Permanente de la Junta Democrática de España

El día 25 de setiembre de 1974, el Secretariado de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya acusaba recibo por nota verbal de la invitación cursada el 16 de setiembre de 1974 por la Comisión Permanente de la Junta Democrática de España y le manifestaba haber acordado trasladar esta invitación a la Comissió Permanent.

Un día de diciembre de 1974, la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya tomó posición sobre la invitación cursada y declaró que los organismos de la Asamblea de Catalunya están siempre interesados, en el marco de sus cuatro puntos programáticos, en toda discusión, negociación y coordinación política con otras instancias democráticas. Les adjuntamos una copia del comunicado de la Onceava Sesión de la Comissió Permanent dirigido el Pueblo de Catalunya, para su información:

La Comissió d'Enllaç es el organismo creado por el Secretariat, siguiendo el acuerdo de la Comissió Permanent, a fin de hacer operativa la decisión a que se refiere el párrafo precedente de la presente comunicación.

La Comissió d'Enllaç de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya agradece a la Junta Democrática de España la invitación cursada por su Comisión Permanente el día 16 de setiembre pasado y le comunica que su delegación está a la disposición de la delegación de la Junta Democrática de España para establecer contacto con ella en los términos de la decisión de la Comissió Permanent del día 28 de diciembre último.

Con el testimonio de nuestra consideración más distinguida

COMUNICADO DE LA XI SESION DE LA COMISSIO PERMANENT DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

Reunida la XI Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, acuerda hacer público el presente comunicado:

AL PUEBLO DE CATALUÑA

- I. El día 7 de noviembre de 1971, más de 300 delegados de organizaciones políticas y de masas y representantes de organismos y asociaciones, sectores profesionales, comarcas y poblaciones catalanas se constituyeron en ASSEMBLEA DE CATALUNYA: la plataforma de acción política democrática y unitaria del pueblo catalán. Sus cuatro puntos programáticos unitarios son:
1. La consecución de la amnistía general de los presos y los exilados políticos.
 2. El ejercicio de las libertades democráticas fundamentales: libertades de reunión, de expresión, de asociación - incluida la sindical - y de manifestación, y derecho de huelga, que garantice el acceso efectivo del pueblo al poder económico y político.
 3. El restablecimiento provisional de las instituciones y de los principios configurados en el Estatuto del 1932, como expresión concreta de estas libertades en Cataluña y como vía para llegar al pleno ejercicio del derecho de autodeterminación.
 4. La coordinación de la acción de todos los pueblos peninsulares en la lucha democrática.
- II. Por otro lado, el 31 de julio de 1974 apareció públicamente la Junta Democrática de España, por medio de declaraciones hechas simultáneamente en Madrid y en París.
- III. La Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya considera la importancia política del hecho que personalidades y organizaciones hayan avanzado en su proceso de convergencia hasta constituirse en Junta Democrática.
- IV. Posteriormente, el 16 de setiembre de 1974, la Junta Democrática de España cursó una invitación al Secretariat de l'Assemblea de Catalunya para iniciar conversaciones oficiales con nuestra Asamblea "Como instancia unitaria democrática de la nacionalidad catalana". Así, pues, de acuerdo con el cuarto punto programático de la Asamblea de Catalunya, y a fin de colaborar a la "coordinación de la acción de todos los pueblos peninsulares en la lucha democrática", la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya decide:
- a) declarar que los organismos de la Asamblea de Catalunya están siempre interesados, en el marco de sus cuatro puntos programáticos, en toda discusión, negociación y coordinación política con otras instancias democráticas, y
 - b) crear el organismo adecuado para hacer operativo este acuerdo.
- V. En el proceso de preparación de la II Sesión Plenaria, la Asamblea de Catalunya - a través de esta Comissió Permanent - se reafirma en su carácter de marco unitario de convergencia política democrática, y se compromete a laborar, en el sentido de los acuerdos tomados en la X Comissió Permanent, para ampliar su representatividad y su vinculación con el movimiento del pueblo catalán por conquistar las libertades políticas y nacionales.

INDEX

Nº document		Pàgina
	PRESENTACIO	I-II
	I - DOCUMENTS FONAMENTALS	
	Inici i evolució de l'Assemblea de Catalunya.	
1	Cap a l'Assemblea de Catalunya. (febrer - 1971)	3-6
2	Reflexions sobre el treball de pre-assemblea. (abril - 1971)	7-10
3	Pel camí de l'Assemblea de Catalunya. (juliol 1971)	11-25
3 bis	Paraules de la Presidència.	25 A-B
4	Assemblea de Catalunya. Declaració de la primera sessió. (novembre 1971)	26
4 bis	Asamblea de Cataluña. Declaración de la primera sesión. (noviembre 1971) (Traducció)	27
5	Cap a la IIa. Sessió plenària de l'Assemblea de Catalunya. (23 de gener de 1973)	28-43
6	Pel camí de la IIa. Sessió de l'Assemblea de Catalunya. (1973)	44-54
	II - ASSEMBLEA DE CATALUNYA	
	Portaveu de la Comissió Permanent.	
7	Nombre 1. (gener - 1972)	56-59
8	Nombre 2. (febrer - 1972)	60-61
9	Full d'informació intern de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya. (març - 1972)	62-63
10	Nombre 3. (juny 1972)	64-67
	III - COMUNICATS DE LA PERMANENT I DEL SECRETARIAT	
11	L'Assemblea de Catalunya davant el primer de maig. (abril - 1972)	70-71
12	Crida al poble de Catalunya. (juny 1972)	72
13	"Treballadors, pagesos, estudiants, poble de Catalunya". (setembre - 1972)	73
14	Crida amb motiu de la mort de l'obrer Manuel Fernández Márquez. (6 d'abril de 1973)	74
15	L'Assemblea de Catalunya amb la classe obrera. Amb motiu del primer de maig. (14 d'abril de 1973)	75-76
16	L'Assemblea de Catalunya davant l'onze de setembre. (setembre - 1973)	77-78
17	Crida de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya davant el judici a 10 dirigents obrers. (octubre - 1973)	79-80
18	L'Assemblea de Catalunya informa de la detenció dels 113. (30 d'octubre de 1973)	81
19	En el segon aniversari de la I Sessió Plenària. (novembre - 73)	82-83
20	Crida per la llibertat de Camacho i els seus companys. (desembre - 1973)	84
21	Comunicat de la X reunió de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya. (maig - 1974)	85-86

22	Crida al poble de Catalunya amb motiu de la vaga general al Baix Llobregat. (6 de juliol de 1974)	87
22 bis	Llamamiento al pueblo de Cataluña con motivo de la huelga general en el Bajo Llobregat. (6 de julio de 1974) (Traducció)	88
23	Franco prop de la mort. (juliol - 1974)	89
23 bis	Franco cerca de la muerte. (julio - 1974)	90
24	Missatge de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya als participants de l'Aplec del Roselló. (juliol - 1974)	91
25	Comunicació sobre els 67 detinguts de Sabadell. (octubre - 1974)	92-93
26	Commemoració del tercer aniversari de la Ia. Sessió Plenària. (5 de novembre de 1974)	94
27	Declaració sobre la Setmana per l'Amnistia i la lluita dels treballadors de SEAT. (novembre - 1974)	95
28	Comunicat de la XI reunió de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya. (desembre - 1974)	96
29	Setmana de lluita contra l'encariment de la vida. (gener - 1975)	97
29 bis	Semana de lucha contra el alza del coste de la vida. (enero - 1975) (Traducció)	98
30	Crida del Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, a tot el poble. Crida amb motiu de les lluites de SEAT i d'altres empreses. (gener - 1975)	99-100
	IV - INFORMACIONS I DOCUMENTS DIVERSOS	
31	Informe sobre el règim penitenciari de l'estat espanyol. (maig - 1972)	102-103
32	Acte commemoratiu de l'aniversari de la Ia. Sessió Plenària. (novembre - 1972)	104
33	El perquè de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. (gener - 1973)	105
34	"Se siente, se siente, Allende está presente". Document d'adhesió a la Unitat Popular Xilena. (14 de setembre de 1973)	106
35	Comunicat als catalans de l'exili. (Aplec de Toluges, 28 de juliol de 1974)	107
35 A	Comunicat intern als nuclis de base de l'Assemblea de Catalunya. En esguard de la XI Permanent. (octubre - 1974)	108-109
35 B	Proposta del Secretariat per a la realització de la XI Permanent. (novembre - 1974)	110
35 C	Estructura descentralitzada.	111
	V - TREBALLS DE COMISSIO	
36	Què és l'Assemblea de Catalunya. (novembre 1973)	114-117
37	Campanya per a l'ús oficial de la llengua catalana. (octubre de 1973 al gener de 1974)	118-135

VI - ALGUNS DOCUMENTS DE DELEGACIONS DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA I D'ALTRES ORGANISMES QUE HI FAN REFERENCIA.

38	I aniversari de l'Assemblea de Catalunya. (novembre - 1972)	138-139
39	Assemblea de Catalunya. Document informatiu. Edita M.A.A.C., de Tolosa del Llenguadoc. (gener - 1973)	140-157
40	Assemblea de Catalunya. Fulls d'informació. París. (juliol - 1973)	158-167
41	Comunicat a la IIa. Sessió Plenària de les Comissions d'Assemblea de Catalunya de Andorra, Burdeus, Marsella, Tolosa, París. (juliol - 1973)	168-169
42	El dret de reunió, conculcat. Edita <u>Cristians en lluita pels drets humans</u> . (1 de novembre de 1973)	170-171
43	Document dels 113 detinguts. (7 de novembre de 1973)	172
44	"AVUI". Edició dedicada a la detenció dels 113 detinguts. (29 de novembre de 1973)	173-176
45	Nadala en solidaritat amb els 113 detinguts. (desembre - 1973)	177
46	Nadala en solidaritat amb els 113 detinguts. (desembre - 1973)	178
47	Relació nominal dels 113 detinguts. En solidaritat. (novembre - 1973)	179
48	Report informatiu sobre la detenció dels 113, per l'Association Internationale des juristes démocrates. (novembre - 1973)	180-190
49	Informe sobre la vaga de fam de Lluís Ma. Xirri nacs. Edita M.A.A.C. de Tolosa del Llenguadoc. (1 de desembre de 1973)	191-192
50	L'Assemblea de Catalunya per la llibertat de Camacho i els seus companys. Per l'Amnistia i les llibertats. (desembre - 1973)	193
51	Assemblea de Catalunya. Comissió de Perpinyà. (juliol - 1974)	194
52	CLAM butlletí d'informacions catalanes. Marsella (setembre - 1974)	195-197
53	Informació sobre la detenció de 67 persones a Sabadell. Edita <u>Grup Cristià de Promoció i Defensa dels Drets Humans</u> . Barcelona. (15 de setembre de 1974)	198
53 bis	Información sobre la detención de 67 personas en Sabadell. Edita <u>Grup Cristià de Promoció i Defensa dels Drets Humans</u> . Barcelona (15 de septiembre de 1974) (Traducció)	199
54	Informe sobre la detenció dels 67 de Sabadell. Edita <u>Delegació de l'Assemblea de Catalunya a Sabadell</u> . (11 de setembre de 1974)	200-201
54 bis	Informe sobre la detención de los 67 de Sabadell. Edita <u>Delegación de l'Assemblea de Catalunya a Sabadell</u> . (11 de septiembre de 1974) (Traducció)	202-203
55	Altra informació sobre la detenció dels 67 de Sabadell. Edita <u>Delegació de l'Assemblea de Catalunya a Sabadell</u> . (12 de setembre de 1974)	204

55 bis	Más información sobre la detención de los 67 de Sabadell. Edita Delegació de l'Assemblea de Catalunya a Sabadell. (12 de septiembre de 1974)	205
56	Carta oberta a l'Assemblea de Catalunya, amb la qual Lluís Ma. Xirinacs anuncia la seva darrera vaga de fam. (1 d'octubre de 1974)	206-207
57	El Refús de Mossèn Lluís Ma. Xirinacs.	208
58	Declaració de Mossèn Lluís Ma. Xirinacs, des de la presó Model, en iniciar una vaga de fam.	209
59	Homilía predicada en Ripoll el domingo día 19 de noviembre de 1972.	210
	VII - JUNTA DEMOCRATICA DE ESPAÑA Declaració, invitació i resposta	
60	Declaración de la Junta Democrática de España al pueblo español. (Madrid, 29 de julio de 1974)	212-218
61	Invitació de la Junta Democrática de España a l'Assemblea de Catalunya. (Madrid, 16 de setem - bre de 1974)	219
62	Resposta de la Comissió d'Enllaç de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya a la invita - ció de la Junta Democrática de España. (gener - 1975)	220
62 bis	Respuesta de la Comissió d'Enllaç de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya a la invita - ción de la Junta Democrática de España. (enero - 1975) (Traducció)	221
63	Traducció castellana del Comunicat de la XI Ses - sió de la Comissió Permanent. (deseembre -1974)	222

BPC Dpol-42-AC-3